

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Gal. I. 6

FLAVII IOSEPHI HEBRAEI
OPERA OMNIA
GRAECE ET LATINE

EXCVSA AD
EDITIONEM LVGDVNO-BATAVAM
SIGEBERTI HAVERCAMPII
CVM
OXONIENSI IOANNIS HVDSONII
COLLATAM

CURAVIT
FRANCISCVS OBERTHV̈R

S. S. THEOL. ET V. I. DOCTOR INSIGNIS ECCLESIAE HAVGENSIS
CANONICVS CAPITVLARIS S. S. DOGMATVM IN VNIVERSITATE
WIRCEBVRGensi PROFESSOR PVBL. ORD.

TOMVS III

LIPSIAE
SVMTV E. B. SCHWICKERTI
MDCCCCLXXXV

15

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ ΒΙΟΣ.

FLAVII JOSEPHI VITA.

ΕΜΟΙ δὲ γένος ἐστὶν ἐκ ἄσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερέων ἀνωθεν καταβεβηκός. ὥσπερ δὴ παρ' ἐκάστοις ἄλλη τίς ἐστιν εὐγενείας ὑπόθεσις, ὅτως παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερωσύνης μετ-
 ῃσία τεκμήριόν ἐστι γένους λαμπρότητος. ἐμοὶ δ' ἔμμόνον
 ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερί-
 δος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, πολλή δὲ καὶ τῷ διαφορᾷ καὶ
 τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ τῆς ἀρίστης. ὑπάρχω δὲ καὶ τῇ βα-
 σιλικῇ γένει ἀπὸ τῆς μητρός. οἱ γὰρ Ασάμωναίαι παῖδες,
 ὧν ἐκγονος ἐκείνη, τῇ ἔθνει ἡμῶν ἐπὶ μῆκιστον χρόνον ἡ-
 χιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. ἐρῶ δὲ τὴν διαδοχὴν. ὁ
 προπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπικαλόμενος. οὗ-
 τος ἐγένετο κατ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν Σίμωνος ἀρχιε-
 ρεὺς ὁ παῖς, ὃς πρῶτος ἀρχιερέων Τρεκανὸς ἀνομάσθη. γί-
 νονταί δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι παῖδες ἐννέα. τῶν εἰς ἐστὶ

MIMI autem genus est non ignobile, sed ex sacerdo-
 tibus longa serie deductum. Quemadmodum sci-
 licet apud unamquamque gentem diuersa sunt nobilitatis
 argumenta, ita apud nos honoris sacerdotalis participatio
 splendoris generis indicium est. Ego autem non solum
 ex sacerdotum oriundus sum genere, verum etiam ex
 classe prima inter illas xxiv. (et magna sane in hoc est
 excellentia) et nobilissima populorum ad eandem perti-
 nentium familia. Quin et maternum mihi genus a regi-
 bus est. Nam Asamonaei liberi, e quibus illa prognata
 est, summum in gente nostra pontificatum regnumque
 diu obtinuerunt. Seriem autem successionis recensabo.
 Ataus meus erat Simon cognomine Psellus. Hic vixit
 eo tempore, quo Simonis pontificis filius, qui primus
 inter pontifices Hyrcanus appellatus est, pontifica-
 tum gessit. Simoni autem Psello filii erant nouem: et

Ματθίας ὁ Ἡφλὶς λεγόμενος. οὗτος ἠγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνάθ· ἀρχιερέως, τῷ πρώτῳ ἐκ τῶν Ἀσαμωναῖς παίδων γένους ἀρχιερατεύσαντος, τῷ ἀδελφῷ Σίμωνος τῷ ἀρχιερέως. καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Ματθίας ὁ Κυρτός ἐπικληθεὶς, ἀρχοντας Ἰερκανῷ τὸν πρῶτον ἐνιαυτόν. τότε γίνεται Ἰωσήπος ἐννάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρου ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπῃ Ματθίας βασιλεύοντος Ἀρχελαῖ τοῦ δέκατον, Ματθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίης Καίσαρος ἡγεμονίας. ἔμοι δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς· Ἰερκανὸς μὲν ὁ πρεσβύτατος ἔπει τετάρτῳ τῆς Οὐεσπασιανῆς Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰῆτος, ἐννάτῳ δὲ Ἀγρίππας. τὴν μὲν οὖν τῷ γένει ἡμῶν διαδοχὴν, ὡς ἐν ταῖς δημοσίαις δέλτοις ἀναγεγραμμένην εὗρον, οὕτως παρατίθεμαι, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς περιωμένοις χαίρειν Φράσας.

β'. Ο πατήρ δὲ μὴ Ματθίας ἔδ' ἀπὸ μόνῃ τὴν εὐγένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλέον διὰ τὴν δικαιοσύνην ἐπηνέετο, γνωριμώτατος ὢν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. ἐγὼ δὲ συμπαιδευόμενος ἀδελφῷ Ματθία τῷ ὀνόματι, ἐγγόνει γάρ μοι γνήσιος ἐξ ἀμφῶν τῶν γονέων, εἰς μεγάλην παιδείαν προκοπὴν ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν. ἔτι δ' ἄρα παῖς ὢν, περὶ τεσσαρεσκαίδέκατον ἔτος, διὰ τὸ Φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπηνούμην, συνιόντων αἰεὶ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρώτων, ὑπὲρ τῶν παρ' ἐμῷ περὶ τῶν νομίμων ἀκριβέστερόν τι γινῶναι. περὶ ἑκαταίδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβλήθη τῶν παρ' ἡμῖν αἰρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν. τρεῖς δ' εἰσὶν αὗται. Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδδουκαίων ἡ δευτέρα. τρίτη δὲ ἡ Εσσηνῶν, καθὼς πολλάκις εἶπαμεν· ὅπως γὰρ ὥοιμ' αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. σκληραγωγήσας γὰρ ἑμαυτὸν, καὶ πολλὰ ποιηθεὶς, τὰς τρεῖς διήλθον. καὶ μηδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας εἶναι, πυθόμενός τινα Βαυβὴν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐδῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φυομένην

in his vnus Matthias, Ephliae filius dictus. Hic vxorem duxit Ionathae pontificis filiam, qui quidem primus ex Asamonaeorum genere Pontificatum in domum suam intulit; frater vero exstitit Simonis pariter Pontificis. Et ex ea filium Matthiam, Gibbosum nominatum, suscepit, primo anno, quo genti imperauit Hyrcanus. Huic nascitur Iosephus nono anno regni Alexandrae, Iosepho vero Matthias anno Archelai regis decimo, Matthiae autem ego primo anno principatus Caii Caesaris. Mihi porro tres sunt liberi: Hyrcanus quidem maximus, anno quarto natus imperii Vespasiani Caesaris, Iustus vero septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum inueni, in medium afferro: illis interim valere iussis, qui nos calumniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobilitate illustris erat, sed multo magis ex iustitia gloriam adeptus est; omnium sermone maxime celebratus Hierosolymis, vrbe apud nos sane amplissima. Ego autem vna cum fratre germano, nomine Matthia, liberaliter educatus, multum in literis proficiebam, sic vt crederer aliis antecellere memoria et rerum intelligentia. Itaque cum puer adhuc essem, annum circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam, literarum amore ab omnibus laudem reportavi; ad me concurrentibus quotidie pontificibus vrbisque primoribus, vt ex me certius aliquid scirent de penitiori legum sensu. Cum autem ad annos plus minus sexdecim peruenissem, decreui sectas nostras experiri et tentare. Illae vero tres sunt. Phariseorum prima; Sadducaeorum altera; et tertia Essenorum, vti saepius diximus. Ita enim fore putabam, vt optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustraui: et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ratus, cum audissem quendam, Banum nomine, in deserto agere, amictum sibi [ext] arboribus parantem, alimentisque sponte prouenientibus vescentem, crebrisque noctu et interdum lauacris

προσφερόμενον, ψυχρῷ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λυόμενον πρὸς ἀγνείαν, ζηλωτὴς ἐγενέμην αἰ- τοῦ. καὶ διατρέψας παρ' αὐτῷ ἐνιαυτὸς τρεῖς, καὶ τὴν ἐπι- θυμίαν τελειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων, ἡρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἰρέ- σει κατακολληθῶν, ἣ παρὰ πλῆσίους ἐστὶ τῇ παρ' Ἑλλήσι Στωϊκῇ λεγομένη.

γ'. Μετ' εἰκοσὸν δὲ καὶ ἕκτον ἐνιαυτὸν εἰς Ρώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεχθησομένην αἰτίαν. καθ' ὃν χρόνον Φῆλιξ τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευσεν, ἱερεῖς τινὰς συνήθεις ἐμοί, καλὰς καὶ αγαθὰς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχεύ- σαν αἰτίαν δῆσας εἰς τὴν Ρώμην ἐπεμψεν, λόγον ὑφέξον- τας τῷ Καίσαρι. οἷς ἐγὼ πόρον εὐρέσθαι βεβλόμενος σωτη- ρίας, μάλιστ' αὖτε πυθόμενος, ὅτι, καί περ ἐν κακοῖς ὄντες, ἐκ ἐξελάθοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφονται δὲ σύκοις καὶ καρύοις, ἀφικόμεναι εἰς Ρώμην πολλάκις κινδυ- νεύσας κατὰ θάλασσαν. βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τῷ πλοίῳ κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηξάμεθα. καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ θεῶν πρόνοιαν Κυρηναϊκῷ πλοίου, φθάσαντες τὰς ἄλλας ἐγὼ τε καὶ τινες ἕτεροι, ἐγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. δια- σωθεῖς δ' εἰς τὴν Δικαιοκρατίαν, ἣν Ποτιόλως Ἰταλοὶ καλεῖ- σιν, διὰ Φιλίας ἀφικόμεναι Ἀλιτύρῳ. μιμολόγος δ' ἦν οὗτος κάλλιστ' αὖτε Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος. καὶ δι' αὐτῇ Ποππηῖα τῇ τῷ Καίσαρος γυναικὶ γνωθεῖς, προνοῶ ὥς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηίας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνω δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχὰς, καὶ πολλὰς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονέοντας. κα- τασέλλειν οὖν ἐπειρώμην τὰς γασσιώδεις καὶ μετανοεῖν ἐπει- θον, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς ἃς πολεμήσασιν, ὅτι Ῥωμαίων ἢ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ

frigidis vtentem in vitae sanctimoniam, coepi eius institutum imitari; exactisque in eius contubernio tribus annis, cum iam ea, quae expetiueram, perfecissem. in urbem redii. Iamque annos vndeuginti natus, vitam instituere exorsus sum conuenienter Pharisaeorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecis dictam.

3. Post annum vero aetatis sextum ac vigesimum, Romam vt adscenderem mihi contigit, ex causa iam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Iudaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi pers familiares, viros honestos et bonos, ob culpam leuiculam et fere contemnendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens inuenire viam ad salutem, maxime vero cum audirem, quod, licet in malis, non obliti essent suae in Deum pietatis, et ficis ac nucibus vitam sustentarent, Romam tandem perueni, multis in mari aditis periculis: nostra enim naui in medio sinus Adriatici submersa, cum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natauimus. Et tandem sub diluculum conspecta ex Dei prouidentia naui Cyrenaica, ego et alii nonnulli, ad octoginta vniuersi, feliciore vbi natatu, in eam recepti sumus. Cumque ita euasissem in urbem Dicaearchiam, (quam Puteolos vocant Itali) veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is mimorum actor, in magna apud Neronem gratia, genere Iudaeus) perque eum vbi Poppaeae vxori Caesaris innotui, id quam ocyssime ago, vt meis apud ipsam precibus soluerentur sacerdotes. Cumque praeter hoc beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a Poppaea, in patriam reuertebar.

4. Atque iam eo tempore deprehendi nouarum rerum studia gliscere, multosque post defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, vtque ad sanio rem mentem redirent suadebam, ob oculos positus, cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis

κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται· καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντά-
 πασιν ἀνοήτως πατέρισι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς τὸν
 περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. ταῦτα δ' ἔλε-
 γον, καὶ λιπαρῶς ἐνεκείμην ἀποτρέπων, δυστυχέστατον
 ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προσώμενος. οὐ
 μὴν ἔπεισα. πολὺ γὰρ ἡ τῶν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε
 μανία.

ε'. Δείσας γοῦν, μὴ, ταῦτα συνεχῶς λέγων, διὰ μί-
 σης ἀφικοίμην καὶ ὑποψίας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν,
 καὶ κινδυνεύσω ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, ἐχομένης
 ἤδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν Φερίον, εἰς τὸ ἐνδοτέρῳ ἱερὸν
 ὑπεχώρησα. μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν Μαναήμ καὶ τῶν πρώ-
 των τῷ ληστρικῷ σίφους, ὑπεξελθὼν τῷ ἱερῷ πάλιν τοῖς ἀρ-
 χιερεῦσιν καὶ τοῖς πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον.
 Φόβος δ' ἐκέτι μέτριος εἶχεν ἡμᾶς, ὁρῶντας τὸν μὲν δῆμον
 ἐν τοῖς ὅπλοις. αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ, τί ποιήσωμεν, καὶ
 τοὺς νεωτεριστὰς παύειν ἢ δυνάμενοι, προδήλως δ' ἡμῖν τῷ
 κινδύνῳ παρεσῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐτῶν ταῖς γνώ-
 μαις ἐλέγομεν, συνεβλεύομεν δὲ μένειν ἐφ' αὐτῶν, καὶ
 τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας ἔαν, ἐλπίζοντες ἢ εἰς μακρὰν
 Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως ἀναβάντα, παύσειν τὸν
 νεωτερισμόν.

ς'. Ο δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
 λῶν τῶν μετ' αὐτῷ πέσοντων. καὶ γίνεται τὸ Γεσσὶς πταῖσ-
 μα, συμφορὰ τῷ παντὸς ἡμῶν ἔθνους. ἐπῆρθησαν γὰρ ἐπὶ
 τῷ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαντες, καὶ νικήσαν-
 τες τὰς Ῥωμαῖς εἰς τέλος ἠλπίσσαμεν, προσγενομένης καὶ
 ἑτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. οἱ τὰς πέριξ τῆς Συρίας πό-
 λεις κατοικῶντες, τοὺς παρ' ἑαυτοῖς Ἰσθαῖς συλλαμβά-
 νοντες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἀνῆλθον, ἃ δὲ μίαν αὐτοῖς αἰ-
 τίαν ἐπικαλεῖν ἔχοντες. ἔτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποσάσει
 νεώτερόν τι πεφρονήκεσαν, ἔτε πρὸς αὐτὰς ἐκείνης ἐχθρὸν
 ἢ ἐπίβηλον. Σκυθοπολίται δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ πα-
 ρανομώτατα διεπράξαντο. ἐπελθόντων γὰρ αὐτοῖς Ιου-

non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu; insuper monebam, ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et seipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabam, ut à bello eos dehortarer, ut qui animo praeviderem, exitum illius nobis fore infelicissimum. At ne sic quidem persuasi: in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur, ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita demum a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata iam Antonia, quae castrum erat, in interiora templi meinet subdixi. At post caedem Manahemi et principum cohortis latronum, templo clanculum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Pharisaeorum primoribus. Iam autem timor non mediocris nos occuparat, cum videremus, populum quidem arma corripuisse. ipsi vero, cum, quid agendum nobis foret, prorsus ambigeremus, nec penes nos esset seditiosos compescere, atque ante oculos versaretur periculum; simulabamus quidem nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen, ut se continerent, et hostem abire finerent, quod speraremus, Gessium brevi cum validis copiis adscensurum ad nos, et tumultum motumque sedaturum.

6. At ille, cum aduenisset et seditiosis praelio congressus esset, victus est, multis e suis occisis: atque haec Gessii clades in uniuersam gentem nostram calamitatem inuexit. Nam ex hac re animis elati erant, qui bellum appetebant, et in magna eramus spe, fore, ut deinceps Romanos vinceremus: quin et altera quaedam belli causa accedebat, quae huiusmodi erat. Nam Syriae urbium nobis finitimarum incolae Iudaeos intra eadem moenia secum degentes, comprehensos una cum vxoribus et liberis, trucidabant, etiam cum nihil haberent, de quo ipsos accusarent. Neque enim rebus nouis studuerant, ut a Romanis deficerent, neque aduersum Syros illos hostile quidpiam aut insidiosum moliti fuerant. At Scythopolitae omnium maxime, impia et iniquissima perpetrarunt. Cum enim bello pe-

δαίων ἔξωθεν πολεμίων, τὰς παρ' αὐτοῖς Ἰσθαίς ἐβιάσαντο κατὰ τῶν ὁμοφύλων ὅπλα λαβεῖν, ὅπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον. καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόντες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν, ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνοίκους καὶ συμμάχους πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεχρήσαντο, πολλὰς μυριάδας ὄντας. ὅμοια δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν Ἰσθαῖσι κατοικῶντες. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκριβέστερον ἐν ταῖς περὶ Ἰσθαίῃ πολέμῳ βίβλοις δεδηλώκαμεν. νῦν δ' αὐτῶν ἐπιμνήσθην, βεβλόμενος παραστῆσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν, ὅτι ἔκ προαίρεσις ἐγένετο τῇ πολέμῳ πρὸς Ῥωμαῖς Ἰσθαίοις, ἀλλὰ τὸ πλεον ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος ἔν, ὡς ἔφαμεν, τῇ Γισσίῃ, τῶν Ἰεροσολυμιτῶν οἱ πρῶτοι, θεασάμενοι τὰς μὲν ληστὰς ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορημένους ὅπλων, δέισαντες δὲ αὐτοὶ, μὴ ἄνοπλοι καθεστηκότες ὑποχείριοι γένωνται τοῖς ἐχθροῖς, ὃ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι τὴν Γαλιλαίαν ἔπω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀφεισάνα, μέρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἔτι, πέμπουσιν ἐμὲ καὶ δύο ἄλλους τῶν ἱερέων, καλὰς καγαθὰς ἀνδρας, Ἰωάζαρον καὶ Ἰδδαν, πείσοντας τὰς κονηρὰς καταθέσθαι τὰ ὅπλα, καὶ διδάζοντας, ὡς ἐστὶν ἄμεινον τοῖς κρατίστοις τῇ ἔθνει αὐτὰ τηρεῖσθαι. ἔγνωστο δὲ ταῖς αἰεὶ μὲν ἔχειν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν δὲ, τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι, μαθεῖν.

η'. Λαβὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας, ἀφικόμην εἰς τὴν Γαλιλαίαν. καὶ Σεπφωρίτας μὲν ἔκ ἐν ὀλίγῳ περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας εὗρον, διαρπάσαι κεκρίκωτων αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαῖς ἐκείνων Φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεσίῳ Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεύοντι δεξιὰν τε καὶ πίσιν προτείνεεν. ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπήλλαξα τῇ φόβῃ, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας, ὅσας ἐθέλῃσι, διαπέμπεσθαι πρὸς τὰς ἐν Δώροις οἰκίους ὁμηρεύοντας Γισσίῳ. τὰ δὲ Δῶρα πόλεις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. τὰς ἐν Τιβεριαδίῳ δὲ κατοικοῦντας εὗρον ἐφ' ὅπλα κεχωρηκότας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

terentur a Iudaeis exteris, Iudaeos, qui apud ipsos erant, vi adegerunt ad arma contra tribules suos capellenda, id quod nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam manus conseruissent, eos, qui ipsos adorti sunt, profligarunt. post victoriam autem, obliti fidei inquilinis et sociis debitae, eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt. Nec dissimilia perpeSSI sunt qui Damascum habitabant Iudaei. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris de Bello Iudaico: nunc autem eorum obiter memini, eo animo, vt lectoribus ostendam, Iudaeos non de industria bellum mouisse contra Romanos, sed necessitate potius compulsoS.

7. Itaque profligato, vti iam diximus, Gessio, Hierosolymitarum primores, vbi viderant, latrones seditiosos armis abundare, veritique, ne ipsi, armis destituti, inimicis obnoxii fierent, id quod et postea accidit, auditoque, quod Galilaea nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars eius etiam tum quiete ageret, eo miserunt me et alios duos sacerdotes, viros bonos et honestos, Iozarum et Iudam, vt homines istos facinorosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius esse, ea asseruari vitis in gente nostra optimis et fortissimis. quippe decretum erat, vt illi quidem semper arma in futurum parata haberent, manendum vero, vt sciat, quidnam acturi sint Romani.

8. Ego igitur, cum ista mandata accepissem, in Galilaeam perueniebam; et Sepphoritas quidem reperiēbam in magna sollicitudine de patria, quod rapinae eam addixissent Galilaei, tam quod perstiterint in amicitia cum Romanis inita, quam quod et Cestio Gallo tum Syriae praefidi dextram fidemque dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberaui, cum illorum in gratiam mitiora persuasissem multitudini, permisissēque, vt, quoties vellent, in Dora (Dora enim vrbs est Phoeniciae) mitterent ad suos, quos obsides Gessio dederant. Tiberiadis autem incolae comperiebam prius aliquanto ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

θ'. Στασεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν. μία μὲν ἀνδρῶν εὐσχημόνων, ἤρχε δ' αὐτῆς Ἰάλιος Καπέλλος. οὗτος δὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ηρώδης ὁ Μιαρῷ, καὶ Ηρώδης ὁ τῷ Γαμάλῃ, καὶ Κομφὸς ὁ τῷ Κομφῷ. Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τῷ Ἀγρίππᾳ μεγάλῃ βασιλέως γενόμενός ποτε ἑπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν ἐτύχχανεν, πέραν τῷ Ἰορδάνῃ. πάντες οὖν οἱ προειρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμμένειν συνεβόλευον τῇ πρὸς τῆς Ῥωμαίης καὶ τὸν βασιλέα πίσει. τῇ γνώμῃ δ' ἂ συνηρέσκειτο Πισὸς, παραγενόμενος ὑπὸ Ἰᾶτῃ τῷ παιδὲς. καὶ γὰρ ἦν φύσει πῶς ἐπιφανής. ἡ δευτέρα δὲ γένεσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνετηκυῖα, πολεμεῖν ἔκρινεν. Ἰᾶτος ὁ Πισῷ παῖς, ὁ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς τὸν πόλεμον. νεωτέρων δ' ἐπεθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἑαυτῷ περιποιήσιν. παρελθὼν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειρᾶτο τὸ πλῆθος, „ὥς ἡ πόλις αἰετῆς Γαλιλαίας, ἄρξειν δὲ ἐπὶ γε τῶν Ηρώδου χρόνων, „τῷ τετράρχῃ, καὶ κτίσῃ γενομένου, βουλευθέντος αὐτοῦ „τὴν Σεπφωρίτῶν πόλιν τῇ Τιβερίῳ ὑπακθεῖν. ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρῶτον αὐτοῦς, μηδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως „Ἀγρίππᾳ τῷ πατρὸς, διαμῆναι δὲ καὶ μέχρι Φήλικος „προϊσταμένου τῆς Ἰσδαίας. νῦν δὲ, ἔλεγεν, αὐτὸς ἡτοχηνεῖν, τῷ νεωτέρῳ δωρεὰν Ἀγρίππᾳ δοθέντας ὑπὸ „Νέρωνος. ἄρξαι γὰρ εὐθὺς τὴν μὲν Σεπφώριν, ἐπειδὴ „Ῥωμαίοις ὑπήκηστε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ „παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἄρχαῖα.“ ταῦτα καὶ πρὸς τέτοις ἕτερα πολλά κατὰ βασιλέως Ἀγρίππᾳ λέγων, ὑπὲρ τῷ τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσετίθει, „νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους „ὅπλα, καὶ Γαλιλαίους συμμαχεῖς προσλαβόντας. ἄρξαι „γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας μῖσος „ὑπάρχειν αὐτοῖς, ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίσιν διαφυλάσσωσιν. μεγάλη χεὶρ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τρέπεται.“ Ταῦτα λέγων, προετρέψατο τὸ πλῆθος. ἦν

9. Tres in ea ciuitate factiones erant. Vna quidem constabat viris grauib; et honestis, duce Iulio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, Herodes item Gamali, et Compfus Compfi filius; Crispus enim huius frater, olim ab Agrippa magno rege ei vrbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Iordanem agebat: hi, inquam, omnes iam memorati eo tempore illis persuadere conabantur, vt in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. In hac autem sententia non acquiescebat Pistus, qui aderat ex suasionē Iusti filii. nam erat suapte natura quodammodo honestus. Altera vero factio, ex iis, qui maxime erant ignobiles, conflata, bellandum esse decernebat. Iustus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem nouarum cupidus erat, fore ratus, vt ex rerum mutatione potentia aliqua potiretur. itaque in medium progressus, multitudinem docere pro virili adnitebatur, „quod vrbs eorum semper ad Galilaeam pertinuerit, pri-
„matum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, eius-
„que conditoris, qui ipse voluit Sepphoritarum urbem isti
„Tiberiensium subditam esse. Hanc autem praeceminen-
„tiam ne quidem sub rege Agrippa, iunioris patre, eos
„amisisse, ipsam vero etiam vsque ad Felicem Iudaeae
„praesidem illis mansisse. Nunc autem, dicebat, eos
„felicitate ista excidisse, quippe quod Nero illos dono
„dederit iuniori Agrippae. Mox enim Sepphorim qui-
„dem, ex quo Romanis se subiecit, primam Galilaeae
„urbem exstitisse, apud ipsos vero desuisse mensam regiam
„et archiua.” His et aliis insuper multis in regem Agrippam iactatis, vt populum ad defectionem irritaret, adiciebat, „iam tempus esse, vt, armis correptis et Gali-
„laeis in societatem assumtis, (ipsos enim illis non inuitis
„imperaturos esse, propter odium, quo Sepphoritas profe-
„quantur, quod in Romanorum amicitia perseuerarent)
„ad vltionem ab eis expetendam magno cum exercitu se
„conuertant.” His ille dictis multitudinem ad bellum

γὰρ ἱκανὸς δημαγωγεῖν, καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω περιεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτη τῇ διὰ λόγων. καὶ γὰρ ὁ δ' ἄπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἣ θάρρῶν ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἰστορίαν τῶν πραγμάτων τῶν ἀναγράψειν, ὡς τῷ λόγῳ τῷ περὶ περισσόμενος τῆς ἀληθείας. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν τῶ ἀνδρῶν, ὡς Φαῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικρῷ δὲν κατατροφῆς αἷτιος ὑπῆρξεν, προϊόντος τῶ λόγῳ δηλώσομεν. τότε δὲ πείσας Ἰῆτος τοὺς πολίτας ἀναλαβεῖν τὰ ὄπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τῶ τοῖς ἐμπίπρησι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγχανον κείμεναι.

ί. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τῶ τοῖς ἦν. τὰ περὶ Γίχαλα δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τῶτον. Ἰωάννης ὁ τῶ Λευὶ, τῶν πολιτῶν τινὰς ὄρων διὰ τὴν ἀποσασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονῶντας, κατέχευεν αὐτοὺς ἐπεκράτο, καὶ τὴν πίσιν ἡξίε διαφυλάττειν. ὁ μὲν ἡδυνήθη, καίτοι πάνυ προθυμύμενος. τὰ γὰρ πέριξ ἔθνη, Γαδαρηνοὶ καὶ Γαβαρηνοὶ, Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γιχαλοῖς ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίχαλα κατὰ κράτος. καὶ πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέζευξαν. Ἰωάννης δὲ, ἐπὶ τῷ παροξυνθεὶς, ὀπλίζει πάντας τοὺς μετ' αὐτῷ. καὶ συμβαλὼν τοῖς προειρημένοις ἔθνεσιν, τὰ τε Γίχαλα κρείττονα πάλιν ἀνακτίσαι, τείχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς ὕψος ὠχύρωσεν.

ια. Γάμαλα δὲ πίσει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμενε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος ὁ Ἰακίμυ παῖς, ἑπαρχος δὲ τῶ βασιλέως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἰεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιτοκρεμένης, καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπισε κίνδυνον, ὥς ἐπὶ Μαναῖμυ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι. διεκώλυσαν δὲ Βαβυλωνιοὶ τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἰεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξαι τοῖς

hortatus est. erat quippe idoneus, qui populum dicendo regeret, eosque, qui ex aduerso meliora suaderent, verborum praestigiis et fallaciis vinceret. neque enim Graecae eruditionis expers erat et ignarus, qua fretus etiam ad historiam hisce de rebus scribendam aggressus est, ut ista narratione veritatis fidem superaret. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subuertendae auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Iustus, cum ciuibus persuasisset arma sumere, multosque etiam praeter sui voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hippenorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quae vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Ioannes Leui filius, cum videret, ciuium suorum quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat, ut illos cohiberet, orabatque, ut fidem seruarent. nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganaei et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant: eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adaequata, domum se receperunt. Caeterum Ioannes, hac re irritatus, omnes, qui cum eo erant, armis instruit; populisque praedictis praelio congressus, et Gischala in pulchriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem moenibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebat, ex huiusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippae regis praefectus, praeter opinionem ex regia Hierosolymitana, cum oppugnaretur, seruatus, fugaque dilapsus, in aliud incidit periculum, sc. ne trucidaretur a Manahemo et latronibus, qui cum eo erant. At, quo minus id fieret a latronibus, impediunt Babylonii quidam eius cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque

λητάς τὸ ἔργον. ἐπιμένοντας οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἐκῆ, τῇ πέμπτῃ Φεύγει περιθετῇ χρεσάμενος κόμῃ, τῷ μὴ κατάδηλος γενέσθαι. καὶ παραγενόμενος εἰς τινα τῶν ἑαυτῷ κωμῶν κατὰ τοὺς ὄρους Γάμαλα τῷ Φερχεῖς κειμένην, πέμπει πρὸς τινας τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσάσσωνας αὐτὸν ἀφικέσθαι. τὸν Φίλιππον δὲ ταῦτα ἐννεύμειον ἐμποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι. μὴ γὰρ τέττα γενομένης, πάντως ἂν ἀπολώλει. πυρετῷ δὲ καταχρόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερρενίκῃ δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐάρου. ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ὁ τὴν βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων. αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνῶντο, ὑπαντήσας βεβλόμενοι Γεσσίῳ. λαβὼν οὖν ὁ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα, καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασσεῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανέσθαι τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικομένης τῷ Φιλίππῃ. προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγέλλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰσθαίων Ῥωμαίοις πολεμεῖν, ἀπέκτεινε. μὴ ὑποσέψαντος δὲ τῷ ἐξελευθέρῳ, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεύτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν, πάλιν τὸν ἀπαγγελλῶντα πρὸς αὐτὸν, τί τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσαλέντι, δι' ὃ βραδύνειν. καὶ τῷτον δὲ παραγενόμενον ὁ Οὐάρος συκοφαντήσας ἀνείλεν. καὶ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρονεῖν, ἀναιρεθήσεσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων Ἀγρίππα διὰ τὰς ὑπὸ Ἰσθαίων ἀμαρτίας. λήψεσθαι δ' αὐτὸν τὴν ἀρχήν, ἐκ βασιλέων ὄντα. καὶ γὰρ ἦν ὁμολογημένως ὁ Οὐάρος βασιλικῷ γένεος, ἔγγονος Σοέμου τῷ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχῶντος. διὰ τῶν οὖν ὁ Οὐάρος τυφόμενος, τὰς μὲν ἐπιστολὰς παρ' ἑαυτῷ κατέχευε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφέρει, μὴ διαδράς τις ἀπαγγέλει τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα. καὶ δὴ χαριζόμενος τοῖς κατὰ τὴν Καισάρειαν Σύροις, πολλὰς

cum quatuor dies illic mansisset, quinta die, apposititia coma usus, ne internosci posset, fuga sibi quaesivit salutem. et cum peruenisset ad quendam suae ditionis vicum, prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista Philippus animo volueret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippae liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura eius a regibus ei demandata. nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo, ut Gessio honoris causa occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque, illum saluum euasisse, tulit id grauitur, ratus fore, ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando ad eos venerit Philippus. Producto igitur in mediam turbam eo, qui literas attulerat, obiectoque ei in crimen, quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nuntiaret, Philippum Hierosolymis contra Iudaeos bellum gerere, morte eum affecit. Cum autem libertus non reuerteretur, Philippus, causae nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei, quem miserat, accidisset, quod reditum non maturaret. Verum et hunc, ubi venerat, Varus oppressit per calumuiam. Etenim animus ei, ut magnifice de se sentiret, sublatus erat a Caesareensibus Syris, dicentibus fore, ut Agrippa a Romanis occidatur, ob ea, in quibus deliquerant Iudaei, atque ut ipse regnum illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. nam in confesso erat, Varum e stirpe regia esse, utpote nepotem Sohermi, eius, qui locorum circa Libanum tetrarchiam obtinuerat. Varus igitur, ista re elatus, literas apud se retinebat, inodis omnibus adnitens, ne in ea, quae scripta erant, incideret rex; exitusque omnes obseruabat, ne quis clam dilapsus renunciaret regi, quae ibi fierent: adeoque, ut a Syris Caesareensibus gratiam iniret,

τῶν Ἰσδαίων ἀπέκτεινεν. ἐβλήθη δὲ καὶ μετὰ τῶν ἐν Βα-
 ταναία Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα ἐπὶ τοὺς ἐν Εκ-
 βατάνοις Βαβυλωνίαις Ἰσδαίαις, ταύτην γὰρ τὴν προσηγο-
 ρίαν ἔχουσιν, ὀρμήσας. καλέσας οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρειαν
 Ἰσδαίων δώδεκα τοὺς δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐ-
 τοῖς ἀφικομένοις εἰς Εκβάτανα, πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦν-
 τας αὐτῶν ὁμοφύλους εἰπεῖν, ὅτι Οὐάρος, ἀκῆσας ὑμᾶς ἐπὶ
 βασιλέα μέλλειν ὀρμᾶν, καὶ μὴ πισεύσας, πέπομφεν ἡμᾶς
 πείσοντας ὑμᾶς τὰ ὅπλα καταθέσθαι. τῆτο γὰρ αὐτὸ
 τεκμήριον ἔσοθαι καὶ τῇ καλῶς μὴ πισεῦσαι τοῖς περὶ ὑμῶν
 λέγουσιν. ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδο-
 μήκοντα πέμπειν, ἀπολογησομένους περὶ τῆς ἐπηρεγμένης
 αἰτίας. ἐλθόντες οὖν οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Εκβατάνοις
 ὁμοφύλους, καὶ καταλαβόντες αὐτοὺς μηδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ
 φρονῶντας, ἔπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. οἱ δὲ,
 μηδὲν ὑποπτεύσαντες τοῦτον, οἷον ἔμελλεν ἀποβήσεσθαι,
 ἔξαπέστειλαν. καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ τῶν δώδεκα
 πρέσβειων εἰς τὴν Καισάρειαν. ὑπαντήσας οὖν ὁ Οὐάρος
 μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς πρέσβεσιν πάντας
 ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς ἐν Εκβατάνοις Ἰσδαίαις
 ἐποιεῖτο. φθάσας δὲ τις ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπ-
 ἡγγεilen αὐτοῖς, καίκενοι τὰ ὅπλα λαβόντες σὺν γυναιξὶ
 καὶ τέκνοις εἰς Γάμαλα τὸ Φερίον ὑπεχώρησαν, καταλι-
 πόντες τὰς κόμας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημά-
 των πολλὰς μυριάδας ἐχέσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος
 ταῦτα, καὶ αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ Φερίον ἦκεν. παραγενο-
 μένος δὲ, κατεβόα τὸ πλῆθος ἄρχεν αὐτὸν παρακαλῶντες,
 καὶ πολεμεῖν πρὸς Οὐάρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύρας.
 διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τῶν τὸν βασιλέα τεθνάναι. Φίλιπ-
 πος δ' αὐτῶν κατεῖχε τὰς ὀρμὰς, ὑπομιμνήσκων τῶν τε τῇ
 βασιλείᾳ εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν, καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγέ-
 μενος ὅση τίς ἐστιν ἡ δύναμις, συμφέρειν ἅκ' ἔλεγεν ἄρασθαι
 πρὸς τῆς πόλεμον. καὶ τέλος ἔπεισεν. ὁ δὲ βασιλεὺς,
 πυθόμενος, ὅτι Οὐάρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας σὺν

multos Iudaeorum interfecit. Quin et decreuit, armis sumtis vna cum Trachonitis Batanaeam habitantibus in Iudaeos Babylonios, (eam enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatanis erant, impetum facere. Accitis igitur ad se Iudaeorum Caesareensium duodecim probatissimis, iussit eos, Ecbatana profectos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Varus, audito, vos contra regem insurrecturos esse, nec tamen rumori fide habita, nos miserit, vobis vt persuadeamus arma deponere. id enim argumentum fore certissimum, quod merito illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narraret. Iubebat praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optimatibus, qui crimen obiectum diluerent. Itaque cum isti duodecim ad tribules suos, qui Ecbatanis erant, venissent, comperissentque, eos rebus novis minime studere, iis suaserunt, vt septuaginta viros mittendos curarent. Illi autem, nihil tale suspicati, quale euenturum erat, viros ablegarunt. atque isti cum duodecim legatis Caesaream descenderunt. Varus igitur, illis obuiam factus cum regio milite, omnes vna cum istis legatis interfici iubet; ac deinde expeditionem faciebat aduersus eos, qui Ecbatanis erant, Iudaeos. E septuaginta autem quidam, fuga seruatus, facinus illis renunciare occupauit: moxque illi arreptis armis receperunt se cum vxoribus et liberis in Gamala castellum, relictis vicis magnis opibus refertis et multas pecorum myriadas habentibus. Haec Philippus simul atque audiuit, et ipse in Gamala castellum se conferebat. Quamprimum vero aduenit, inclamabat multitudo, ipsum obsecrantes, vt ducem se eis praeberet, et contra Varum et Syros Caesareenses bellum moueret. acceperat enim, regem ab istis occisum esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam reuocans, narransque, quanta esset Romanorum vis et potentia, haudquam e re ipsorum esse dicebat, bellum contra eos suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, cum audisset, Varo in animo esse Iudaeos, qui Caesareae erant,

γυναῖξί καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναιρεῖν ἡμέ-
ρα μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκικλὸν Μόδιον,
πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν. ὁ δὲ
Φίλιππος Γάμαλα τὸ Φερίον κατέχεν, καὶ τὴν πέριξ
χώραν πίσει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένονσαν.

ιβ. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀφικόμεν ἐγὼ, καὶ ταῦ-
τα παρὰ τῶν ἀπαγγελλάντων ἔμαθον, γράψω τῷ συνεδρίῳ
τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τῶντων. καὶ, τί με πράττειν κελεύ-
ουσιν, ἐρωτῶ. οἱ δὲ προσμῖναι παρεκάλεσαν, καὶ τοὺς συμ-
πρέσβεις, εἰ θέλοιν, καταχόντα, πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς
Γαλιλαίας. οἱ δὲ συμπρέσβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρη-
μάτων ἐκ τῶν διδομένων αὐτοῖς δεκάτων, ἃς ὄντες ἱερεῖς
ὀφειλομένας ἀπελάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποσρέφειν γῆν
ἔκριναν. ἐμὲ δ' αὐτοὺς προσμῖναι παρακάλεσαντος, ἕως
ἢ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. ἄρας οὖν μετ'
αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθ-
μαοὺς λεγόμενῃν, ἀπέχσαν Τιβεριάδος σάδια τέσσαρα,
παραγίνομαι. καὶ πέμψας ἐντεῦθεν τοὺς πρὸς τὴν Τιβε-
ρίαν βελὴν, καὶ τοὺς πρώτους τῆ δῆμῃ παρεκάλεν ἀφικέ-
σθαι πρὸς με. καὶ παραγενομένων· ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰῆσος
σὺν αὐτοῖς· ἔλγον ὑπὸ τῇ κοινῇ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρε-
σβεύων μετὰ τῶντων πεπέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων
καθαρεσθῆναι τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδῃ τῇ τετραρχῇ κατα-
σκευαθέντα, ζῶων μορφὰς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτως τι
κατασκευάζειν ἀπαγορευόντων, καὶ παρεκάλεν αὐτοὺς,
εἰάν ἡμῖν ἡ τάχος τῆτο πράττειν. ἐπιπολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ
τὸν Καπέλλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπεν ἐκ ἡθελον.
βιαζόμενοι δ' ὑφ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθάνει δ' Ἰη-
σὺς ὁ τῇ Σαπφίᾳ παῖς, ὃν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπέρων
σάσεως πρῶτον ἔφαιμεν ἄρξαι, παραλαβὼν τινὰς Γαλι-
λαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐλὴν ἐμπρήσας, πολλῶν οἰόμενος
εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων, ἐπειδὴ τινὰς οἰκῶν ὀροφὰς
κεχερυσμένας εἶδεν. καὶ διήρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην
τὴν ἡμετέραν πράξαντες. ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Καπέλ-

sum vxoribus et liberis, ad multas hominum myriadas, vna die neci addicere, Æquiculum Modium, ad se accersitum, misit, vt ei succederet, quemadmodum alibi indicauimus. Philippus autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat, ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

12. At postquam ego in Galilaeam venissem, et ista ab ipsis nunciis accepissem, scribo Hierosolymitarum Synedrio hisce de rebus; et quid me facere iuberent, ab illis requiro. Illi vero me obsecrarunt, vt illic manerem, et retentis legationis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilaeae tutelae prouiderem. Caeterum collegae, cum grandem pecuniam habuissent ex decimis sibi datis, quas debitas, vt sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reuerti statuerunt. Cum autem ego eos rogassem, vt tantisper manerent, donec res compositae essent, facile assenserunt. Vna igitur cum illis profectus a Sepphoritarum vrbe, in vicum quendam, cui nomen est Bethmai, quatuor stadiis a Tiberiade distantem, venio: missoque nuncio accersui ad me senatum Tiberiadis et primores populi. Quibus, postquam affuerunt, (nam et Iustus vna cum illis venerat) dicebam, me ab Hierosolymitarum populo ad eos missum esse cum collegis, legatione vt fungerer, vtque iis persuaderem, funditus tollendam esse domum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium figuris eam exornauerat, cum eiusmodi quid effingere legibus nostris vetitum sit; eosque rogabam, vt nos quantocyus id facere permitterent. Multum quidem Capellus primoresque ciuium resisterunt, diuque id sinere noluerunt; tandem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. Iesus autem Sapphiaë filius nos praecuenit, quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se gessisse diximus, qui, assumtis quibusdam Galilaeis, palatium omne incendit, ratus, se inde ingenti pecunia locupletatum iri, quia tecta quaedam conclauium inaurata viderat: multaque in eo diripuerunt praeter animi nostri sententiam. nos enim, post colloquium cum Capello

λον καὶ τοὺς πρώτους Τιβεριέων ὁμιλίαν εἰς τὴν ἄνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμαῶν ἀνεχωρήσαμεν. ἀναιρεῖσιν δ' οἱ περὶ τὸν Ἰησοῦν πάντας τῆς ἐνοικῆντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε πρὸ τῆς πολέμου γεγόνασιν αὐτῶν ἐχθροί.

γ'. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα, παρωξύνθην σφύδρα καὶ καταβάς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατὸν ἦν τῆς ἀρπάσαιτας ἀφελέσαι. λυχνίαι δ' ἦσαν Κορίνθιαι ταῦτα, καὶ τράπεζαι, τῶν βασιλικῶν, καὶ ἀσήμῃ ἀργυρίᾳ θαυμὸς ἰκανός. πάντα δ', ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βασιλεῖ ἐκρίνα. μεταπεμφάμενος ὃν τῆς τῆς βελῆς πρώτης δέκα καὶ Καπέλλον τὸν Ἀντύλλῃ, τὰ σκεύη παρέδωκα, μηδενὶ παραγγείλας ἐτέρῳ πλὴν ἐμῷ δῆναι. κατέειπεν εἰς τὰ Γίγχαλα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβων ἀφικόμεν, βεβλόμενος γινῶναι, τί ποτε φρονεῖ. κατεῖδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρεγόμενον πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα. παρεκάλει γάρ με τὸν Καίσαρος σῖτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἁνωθεν Γαλιλαίας κώμαις ἐξεσθίαν αὐτῷ δῆναι ἐκφορῆσαι. θέλειν γὰρ ἔφασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς πατρίδος τευχῶν αὐτὸν ἀναλῶσαι. κατανοήσας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῆς, καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν, ὅκ' ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐννοούμεν φυλάττειν, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξεσθίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τῆ κοινῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστυῶσαι. μὴ κείθων δέ με περὶ τέτων, καὶ ἐπὶ τῆς συμπρέσβεις ἐτράπετο. καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρονόητοι τῶν ἐσομένων, καὶ λαβεῖν ἐτοιμότατοι. Φθείρει δὲ χρέμασιν αὐτῆς ψηφίσασθαι πάντα τὸν σῖτον αὐτῷ παραδοθῆναι, τὸν ἐν τῇ αὐτῆς ἐπαρχίᾳ κείμενον. καὶ γὰρ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυχίαν ἤγον. καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπεισέφερεν πανουργίαν. ἔφη γὰρ Ἰσδαίς, τῆς τὴν Φιλίππῃ Καισαρείαν κατοικῆντας, συγκεκλησμένους κατὰ προσαγὴν τῷ βασιλεῶς ὑποδίκῃ τὴν δυναστείαν διοικῆντος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλῆντας, ἐπειδὴ ἐκ ἔχουσιν ἔλαιον ᾧ χρῆσονται καθαρὸν, ποιησάμενον πρόνοιαν

et Tiberiensium primoribus habitum, in superiorem Galilaeam a Bethmais secessimus. Iesu autem factio Graecos omnes eam urbem habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum: cumque Tiberiada descendissem, curam et diligentiam adhibui, ut salua esset omnis regia supellex, quae e diripientium manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra ex aere Corinthio, et mensae regiae, et satis magnum argenti non signati pondus. Quaecunque autem accipiebam, regi seruare statui. Accitis igitur decem senatus primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, interminatus, ne cuiquam praeter me ea redderent. Atque inde Gischala cum collegis ad Ioannem veniebam, scire desiderans, quidnam animo agicaret: moxque deprehendi eum rerum nouarum cupidum, et ad principatum arripiendum adspirantem. rogabat enim me, ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Caesaris, in superioris Galilaeae vicis repositum: namque se velle dicebat id infumere in structuram patriae inoculum. Atqui ego, cum intellexissem, quid moliretur, et quid sibi in animo esset facere, negabam, me ei hoc permittere. cogitabam enim id frumenti aut Romanis seruare, aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis igitur a me neutiquam impetratis, ad collegas se convertit. futurorum enim improuidi erant, et ad munera accipienda paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum calculis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius prouincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vinci a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Ioannes usus est. aiebat enim, Iudaeos Caesareae Philippi incolas, mandato vicarii regis imperii res administrantis intra moenia conclusos, ad eum per internumcium misisse, obsecrantes, ut ipse, quandoquidem eis non suppeteret oleum purum, quo vterentur, sua vnus

εὐπορίαν αὐτοῖς τῆς παραχρῆν, μὴ δὲ ἀνάγκην Ἑλληνικῶ
 χρώμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνωσιν. ταῦτα δ' ἔχ' ὑπὲρ εὐ-
 σεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰχροκέρδειαν δὲ Φανερωτά-
 την. γινώσκων γάρ, παρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισά-
 ρειαν τῆς δύο ξέσας δραχμῆς μιᾶς πωλημένες, ἐν δὲ τοῖς
 Γαζάλοις τῆς ὀγδοήκοντα ξέσας δραχμῶν τεσσάρων, πᾶν
 τὸ ἔλαιον, ὅσον ἦν ἐκεῖ, διπλέμψατο, λαβὼν ἑξήσκιαν καὶ
 παρ' ἐμὲ τῷ δοκῆν. ἔ γάρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ διὰ φό-
 βον τὸν ἀπὸ τῆ πλήθους, μὴ κωλύων καταλειθεῖν ὑπ' αὐ-
 τῶν. συγχωρήσαντος οὖν με, πλείων χρημάτων ὁ Ἰωάν-
 νης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης εὐπόρησεν.

ιδ'. Τῆς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γαζάλων ἀπολύ-
 σας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιέμην ὅπλων τε κατα-
 σκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. μεταπεμψάμενος δὲ τῶν
 ληστῶν τῆς ἀνδρειοτάτης, ἀφελέσθαι μὲν αὐτῶν τὰ ὅπλα
 ἔχ' οἷον τε ἦν ἐώρων. ἔπεισα δὲ τὸ πλῆθος μισοθροῖαν αὐ-
 τοῖς παρέχειν, ἄμεινον εἶναι λέγων ἐκόντας ὀλίγον διδόναι
 μᾶλλον, ἢ τὰς κτήσεις διαρπαζομένας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν.
 καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίξεσθαι πρότερον εἰς τὴν
 χώραν, εἰὰν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ ὅταν τὸν μισθὸν μὴ λάβω-
 σιν, ἀπέλυσσα, παραγγείλας, μήτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν, μή-
 τε τοῖς περιοίκοις. εἰρηνεύσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλι-
 λαίαν ἐφρόντιζον. τῆς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλιλαίων, ὅσον ἐβ-
 δομήκοντα πάντας, βεβλόμενος ἐν προφάσει Φιλίας καθά-
 περ ὁμῆρα τῆς πίστεως ἔχειν, Φίλης τε καὶ συνεκδήμους
 ἐποίησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρελάμβανον, καὶ μετὰ γνώ-
 μης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφάσεις ἐποιέμην, μήτε προπετεῖα
 πειρώμενος τῆ δικαίᾳ διαμαρτάνειν, καθαρῆν δὲ παντός
 ἐν αὐταῖς λήμματος.

ιε'. Περὶ τριακοσὸν γὰρ ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ,
 καὶν ἀπέχρητά τις παρανόμων ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ
 τῆ φθόνης διαβολὰς φύγειν, ἄλλως τε καὶ ἐξουσίας ὄντα
 μεγάλης, γυναῖκα μὲν πᾶσαν ἀνύβριστον ἐφύλαξα, πάν-
 των δὲ τῶν διδομένων ὡς μὴ χερίζων κατεφρόνησα. ἀλλ'

cura eius copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Graecorum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Haec autem non religionis ergo dicebat Ioannes, sed manifestum admodum turpis lucri causa. Sciens enim, apud ipsos quidem Caesareae sextarios duos drachma vna venire, Gischalis vero octoginta sextarios drachmis quatuor, omne quod illic esset oleum iussit efferri, quasi a me quoque potestatem id faciendi accepisset. non enim voluntate mea hoc ei permissum erat; sed prae metu populi, ne ab eis, si repugnarem, lapidibus obruerer. itaque postquam hoc concesseram, multum pecuniae Ioannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Cum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimissem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma, urbesque munitionibus firmarentur. accitis deinde latronum fortissimis, cum viderem, nequaquam posse illis arma adimi, persuasi multitudini, ut mercede eos conducerent, praestabilius esse dicens, nonnihil stipendii vice sponte illis dare, quam ut sinerent facultates suas ab illis diripi distrahique. Acceptoque ab eis iureiurando, in regionem nostram deinceps non venturos esse, nisi accersiti fuerint, aut eum conditam non accipiant mercedem, eos dimisi, iussos prius bello non lacescere aut Romanos, aut finitimos. id enim mihi inprimis curae erat, ut Galilaea tranquilla esset et pacata. eumque vellem Galilaeorum magistratus, circiter septuaginta omnes, praetextu amicitiae habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum comites feci et in iudiciis assessores adsciscebam, et ex illorum consensu sententias pronuntiabam, operam dans, ut temeritate a iustitia non discederem, sed memet a muneribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, qua aetate etiam si quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile tamen admodum est, ut fugiat invidiae calumnias, idque praesertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem omnem a contumelia defendi, quaeque dono offere

ἡ δὲ τὰς ὀφειλομένας μοι ὡς ἱερεῖ δεκάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρος, τῆς Σύρχης τῆς τὰς πέριξ πόλεις κατοικῶντας νικήσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶ πεπομφέ-
 ναί. καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἐλὼν Σεπφωρίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετραίκις, Γαδαρεῖς δ' ἅπαξ, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλὰ-
 κίς ἐπιβλαύσαντά μοι λαβὼν ὑποχείριον, ἥτ' αὐτὸν ἥτε
 τινὰς τῶν προειρημένων ἔθνων ἐτιμωρησάμην, ὡς προῖων ὁ
 λόγος παραστήσει. διὰ τῆς οἰμαί καὶ τὸν Θεόν· ἡ γὰρ λε-
 λήθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες· καὶ ἐκ τῆς ἐκεί-
 νων ῥύσασθαι με χειρὸς, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοῖς περιπε-
 σόντα κινδύνοις διαφυλάξαι. περὶ ὧν ὕστερον ἀπαγγε-
 λῶμεν.

ιβ'. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τῇ πλήθους τῶν Γαλιλαίων
 εὐνοία καὶ πίσις, ὥς, ληφθεῖσιν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν
 πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδιωθέντων, ἔχ-
 ῶτας ταῖς ἑαυτῶν ἐπεσέναζον συμφοραῖς, ὥσπερ τῆς ἐμῆς
 ἐφρόντισαν σωτηρίας. ταῦτα δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐφθόνησε.
 καὶ γράφει πρὸς με παρακαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χη-
 ρασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τῆ σώματος
 ἔνεκα θεραπείας. καὶ γὰρ, μηδὲν ὑποπτεύσας πράξεν αὐ-
 τὸν πονηρὸν, ἐκ ἐκώλυσα. πρὸς δὲ καὶ τοῖς τῆς Τιβεριά-
 δος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμῇ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γρά-
 φω, κατὰ λυσιν ἐτοιμάσας τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφιξιμένοις
 σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν παραχρῆν.
 διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλι-
 λαίας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

ιζ'. Ο δὲ Ἰωάννης, ἀφικόμενος εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν,
 ἔπειθε τῆς ἀνδρώπης ἀποσάντας τῆς πρὸς με πίστεως
 προσίθεσθαι αὐτῷ. καὶ πολλοὶ τὴν παρακλήσιν ἠδέως ἐδέ-
 ξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰεὶ πραγμάτων, καὶ φύσει
 πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως ἔχοντες, καὶ εἰσέσι χαίρον-
 τες. μάλιστα δὲ Ἰῶτος καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς Πιλῆς ἀρμήκεσαν
 ἀποσάντες ἐμῇ προσίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. διεκώλυσα δ' αὐ-

bantur omnia, quasi nullius rei indigens, contemsi: imo ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi, ut sacerdoti, debitas. ex manubiis tamen, postquam Syros vrbes finitimas incolentes viceram, partem mihi sumsi, quam me Hierosolyina misisse ad cognatos non inuitus fateor. Cumque bis Sepphoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, et Ioannem saepius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso, neque de vlllo praedictorum populorum poenas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror, (ipsum enim non latent, qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, cum in multa pericula incidissem, conseruasse. de quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilaeorum erga me beneuolentia ac fides, ut, vrbibus eorum expugnatis, et vxoribus liberisque in captiuitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea vnus incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Ioannem, cum ista videret, subiit inuidia: et ad me scribit, obsecrans, ut, cum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego minime illum mali alicuius auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissa erat rerum Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut appararent excipiendo Ioanni, illisque, qui cum eo venturi erant, rerumque omnium necessariarum copiam eis suppeditarent. atque ipse eo tempore agebam in vico Galilaeae, qui vocatur Cana.

17. Ioannes autem, cum ad Tiberiensem urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscentes semet illi adiungerent. et multi preces illius libenter admiserunt, rerum nouarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: praecipue vero Iustus et pater eius Pistus animum impulerunt, ut, facta a me defectione, Ioanni se

τὰς Φθάσας. ἤκου γὰρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθισάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγόν, ὡς προῖπον, τὴν τῶν Τιβεριέων γνώμην ἀπαγγέλλων, καὶ με σπεύδειν παρακαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τῇ Σίλα, καὶ διακρίσας ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιέμην, προπέμψας ἄγγελον τὸν τὴν ἐμὴν παρυσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σημανῦντα. πρῶτ' δὲ πλησιάζοντός μὲ τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὑπηντίαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς. ὃς καὶ πάντῃ με τεταραγμένως ἀσπασάμενος, δέισας, μὴ, εἰς ἔλεγχον αὐτῇ τῆς πρᾶξως ἀφικομένης, ἀπολέσθαι κινδυνεύσῃ, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἑαυτῇ κατάλυσιν. καὶ γὰρ δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ σάδιον, τὰς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἐνός, καὶ μετὰ τῶν καταχρῶν δέκα τῶν ὀπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπερώμην τῷ πλήθει τῶν Τιβεριέων, τὰς ἐπὶ τριγυρῇ τινος ὑψηλῇ, παρεκάλεν τε μὴ ὥτως αὐτὰς ταχέως ἀφίστασθαι. καταγνώσιν γὰρ αὐτοῖς οἴσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προΐσαμένων δι' ὑποψίας γενήσεσθαι δικαίας, ὡς μήτε τὴν πρὸς ἐκείνους πίσιν φυλαξάντων.

ιη. Οὕτω δὲ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήμιστα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελεύοντος. ἔ γάρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζεν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τὰς ἐχθρὰς ἐκφύγω. ἐπεπόμεν' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὀπλιτῶν ἐπιλέξας τὰς πισοτάτας, ἐκ τῶν χιλίων, οἵπερ ἦσαν αὐτῷ. καὶ προσέταξε τοῖς πεμφθεῖσιν ἀνελεῖν με, πεπυσμένος ὡς ἐνῆν μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένος. ἤκου δ' οἱ πεμφθέντες, καὶ ἐπεπράχσαν τῷ ἔργῳ, εἰ μὴ τῇ τριγυρῇ θᾶττον ἀφαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τῷ σωματοφύλακῳ Ἰακώβῃ, καὶ ὑπὸ τινος Τιβεριέως Ἡρώδῃ προσανακωφισθείς, ὁδηγηθείς τε ὑπὸ τῶν ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοῖον λαβόμενος καὶ ἐπιβάς, παρὰ δόξαν τὰς ἐχθρὰς διαφυγὼν, εἰς Ταριχεὰς ἀφικόμην.

ιθ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικῶντες, ὡς ἐκύθου-

addicerent. id quod, eos praeuertendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis praetorem constitueram, ut iam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem mihi indicans, hortansque, ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut ciuitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silae literis, assumtisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, praemisso nuncio, qui aduentum meum iis, qui erant in Tiberiade, significaret. Mane autem, cum urbi appropinquarem, frequens populi multitudo mihi obuiam veniebat, et cum illis Ioannes; qui cum me perturbate admodum salutasset, veritus, ne, facinore eius detecto, vitae discrimen adiret, pleno gradu in diuersorium suum se recēpit. Ego vero, cum in stadium peruenissem, dimissis omnibus, qui circa me erant, satellitibus, praeter vnum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam, ut Tiberiensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos, ne tam cito deficerent: mutationem enim illis cessuram esse in vituperationem, foreque, ut merito illis, qui posthac praefecturam gerent, in suspicionem veniant, ut qui fidem eis debitam non seruaturi sint.

18. Nondum omnia loquutus sum, cum audieram ex meis quendam iubentem me descendere, non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium beneuolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto ef-fugere possem inimicos. Nam Ioannes, ubi intellexit, me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille numero secum erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat, ut me occiderent. iamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocyus e septo desiliens cum Iacobo, corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi subleuatus, ab eoque praeunte viam deductus ad lacum, nauigio, quod forte ibi nactus sum, consenso, e manibus inimicorum praeter omnium opinionem elapsus, Taricheas me contulissem.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium

το τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπισίαν, σφόδρα παρωξύνθησαν. ἀρπάσαντες οὖν τὰ ὅπλα παρεκάλην σφᾶς ἄγειν ἐπ' αὐτῆς. θέλειν γὰρ ἔφασκον ὑπὲρ τῆ στρατηγῆς δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν. διήγγελλον τε τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι καὶ τήτις κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπαρδῆς ἔχοντες. παρεκάλην τε πλείους συναχθέντας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτῆς, ἵνα μετὰ γνώμης τῆ στρατηγῆς πράττωσι τὸ δόξαν. ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταχόθεν μεθ' ὅπλων, καὶ παρεκλεύοντό μοι προσβαλεῖν τῇ Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἔδαφος ποιήσαντα τῆς ἐνοίκους σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἀνδραποδίσασθαι. συνεβέβλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. ἐγὼ δὲ ἔσυνεπένευον, δεινὸν ἡγόμενος ἐμφυλίᾳ πόλεμῳ κατάρχειν. μέχει λόγων γὰρ ὧμην εἶναι δεῖν τὴν Φιλονεικίαν. καὶ μὴν ἔδ' αὐτοῖς ἔφασκον συμφέρεν τῆτο πράττειν, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους εἴσεσιν αὐτῆς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. ταῦτα δὲ λέγων, ἔπαυσα τῆς ὁργῆς τῆς Γαλιλαίης.

κ'. Ο δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτε τῆς ἐπιβελῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδωκε περὶ ἑαυτοῦ. καὶ, τῆς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας ἀναλαβὼν, ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίγαλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτῇ γενομένων. παρεκάλει τε μηδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτῆς, προσιθεῖς ὅρκους καὶ δεινὰς τινας ἀράς, δι' ὧν ὥστε πιστευθήσεσθαι περὶ ὧν ἐπέσειλεν.

κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι, πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνέχθησαν μεθ' ὅπλων, εἰδότες τὸν ἄνθρωπον, ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπίορκος, παρεκάλην ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἄρδην ἀφανίσειν ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίγαλα. χάριν μὲν οὖν ἔχεν αὐτῶν ταῖς προθυμίαις ὡμολόγην ἐγὼ, καὶ νικήσει αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπαγγελλόμεν, παρεκάλην δ' ὅμως ἐπιχεῖν αὐτῆς ἀξιώων, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προηρημένῳ τὰς ταραχὰς χωρὶς φόβου κατατέλλειν, καὶ πείσας τὸ

perfidia, maiorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant, ut ipsos aduersum eos ducerem, (se enim pro suo duce dicebant sumere velle poenas ab ipsis) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus diuulgabant, studiose id agentes, ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent. eosque adhortabantur, ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id, quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni vndique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant, ut Tiberiada inuaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adaequata incolas cum vxoribus et liberis in seruitutem abducerem: eademque suadebant amici, qui ex Tiberiade salui euaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli ciuilis initium facere. arbitrabar enim, contentionem non debere ultra verba progredi: immo ne ipsis quidem aiebam id expedire, Romanis expectantibus, dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. atque ista loquutus feci, ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Ioannes, vbi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere coepit; et, militibus, quos circa se habebat, assumtis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et inde ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent. rogabatque, ne quam aduersus ipsum suspicionem admitterem, iusiurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis, quae scripserat, fidem esse facturum.

21. Galilaei autem, (nam alii quam plurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perurum, rogabant, ut ipsos contra eum ducerem, promittentes, funditus se deleturos et ipsum et patriam eius Gischala. Caeterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum beneuolentiam victurum esse spondebam: veruntamen ut sibi temperarent ab eiusmodi conatu precibus contendebam, veniamque orabam, quod tumultus compescere maluerim absque caedibus.

πλῆθος τῶν Γαλιλαίων, εἰς τὴν Σεπφωρίν ἀφικνού-
μην.

κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικῶντες ἄνδρες, κερ-
κότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίσει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν
ἄφιξιν, ἐπειράθησαν, ἑτέρα με πράξει περισπᾶσαντες,
ἀδεεῖς εἶναι περὶ αὐτῶι. καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν
ἀρχιληγὴν εἰς τὴν Πτολεμαίδος μεθορίαν, ὑπέχοντο δῶσεν
πολλὰ χρήματα θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμειος,
ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν, πόλεμον ἐξάψαι εἰς ἡμᾶς.
ὁ δ', ὑπακῶσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν, ἠθέλησεν ἐπιπε-
σεῖν ἡμῖν ἀντοίμοις καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. πέμψας
γὰρ πρὸς με παρεκάλει λαβεῖν ἐξυσίαν ἀσπασόμενον ἀφι-
κέσθαι. συγχωρήσαντες δὲ με, τῆς γὰρ ἐπιβλητῆς οὐδὲν
προηπισάμην, ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν ληστῶν ἔσπευ-
δεν εἰς ἐμέ. ἔμην ἔφθασεν αὐτοῦ τέλος λαβεῖν ἢ κακηρ-
γία. πλησιάζοντος γὰρ ἤδη, τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολή-
σας ἦκεν πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῷ φράζων. καὶ γὰρ
κυθόμενος ταῦτα, προῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηψάμενος
ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβλητῆν. ἐπηγόμεν δὲ πολλὰς ὀπλίτας Γα-
λιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβερίεων. εἴτα προσάξας τὰς ὁδὸς
πάσας ἀσφαλίστατα φρουρεῖσθαι, παρήγγελα τοῖς ἐπὶ
τῶν πυλῶν, μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν
πρώτων εἰσελθεῖν ἑᾶσαι, ἀποκλεῖσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βια-
ζόμενος δὲ τύπτειν. τῶν δὲ τὸ προσαχθὲν ποιησάντων,
εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων. καὶ κελεύσαντος ἐμοῦ ῥῆσαι
τὰ ὅπλα θᾶπτον, εἰ γὰρ ἀπειθοῖη τεθνήξωμαι, περιεσῶ-
τας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῷ τὰς ὀπλίτας. φοβηθεὶς ὑπή-
κυσεν. οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολυθόντων αὐτῷ,
κυθόμενοι τὴν σύλληψιν, ἔφυγον. καὶ γὰρ προσκαλεσάμε-
νος τὸν Ἰησοῦν κατ' ἰδίαν, ἔκ ἀγνοεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμέ συ-
σκευασθεῖσαν ἐπιβλητῆν, ἥδ' ὑπὸ τίνων πεμφθεῖη. συγ-
γνώσκειν δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι με-
τανοήσκειν καὶ πιστὸς ἐμοῦ γενήσεσθαι. ὑπὸ χυμῶν δὲ πάντα
ποιήσκειν ἐκέλευα, ἀπέλυσά, συγχωρήσας αὐτῷ συναγαγεῖν

Cumque id persuasissem Galilaeorum multitudini, Sephorim me recipiebam.

22. Viri autem huius urbis incolae, cum statuissent in fide erga Romanos permanere, meum vero aduentum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suae prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Iesum latronum principem misso in Ptolemaïdis confinia, magnam pecuniae vim se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commouere. Atque illi; cum non displicerent ei, quae promissa erant, in animo fuit, nos nec opinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod cum ei concessissem, (nihil enim insidiarum praesenseram) assumpta latronum cohorte, ad me opprimendum festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agitauerat maleficium. Cum enim iam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, cum ista audiuissem, in forum processi, de insidiis simulaturus nihil me rescivisse. Mihi autem in auxilium adsciscebam multos Galilaeos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: cumque edixissem, ut aditus in urbem omnes firmissimis praesidiis et custodiis munirentur, portarum praefectis in mandatis dedi, ut solum Iesum, cum adveniret, et primos e suis intromitterent, caeteros vero excluderent, vimque adhibentes plagis repellerent. Illis autem, quae imperaueram, facientibus, Iesus cum paucis ingressus est: cumque ipse iussissem, ut ocyus arma proiiceret, alioqui moriturum, ni pareret, ubi vidit se undique armatis obsessum, timore percussus iussis obtemperavit. Qui vero ex eius comitibus exclusi erant, ut ducem suum comprehensum esse audierant, in fugam se coniecerunt. Atque ego, Iesu ad me seorsim accito, dicebam, me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus conductus et missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit resipiscere, mihiq; fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, hominem dimisi, hoc ei concessio, ut iterum colligeret

πάλω ἔς πρότερον εἶχεν. Σεπφωρίταις δ' ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσαιτο τῆς ἀγνωμοσύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ἀφικνῶνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῷ βασιλέως ἐκ τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τὰς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ ὅπλα καὶ χεῖματα δ' ἐπικομίζοντες. τῆτας περιτέμνεσθαι τῶν Ἰσθαίων ἀναγκαζόντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἔκ εἴσα βιασθῆναι· Φάσκων δὲ ἕκατον ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἑαυτῷ προαίρεσιν τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας. χεῖναι δὲ τῆτας δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. πειθέντος δὲ τῷ πλήθους, τοῖς ἡκιστα ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη δίαίταν ἅπαντα παρεῖχον θαψιλῶς.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ στρατηγὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰκεκίλῳ Μόδιον, Γάμαλα τὸ Φρέριον ἐξαίρησοντας. οἱ δὲ πεμφθέντες, κυκλώσασθαι μὲν τὸ Φρέριον ἔκ ἤρκεσαν. ἐν δὲ τοῖς Φανεροῖς τῶν τόπων ἐφειδρεύοντες ἐπολιόρκην τὰ Γάμαλα. Λιβάντιος δὲ ὁ δεκάδραρχος, ὁ τῷ Μεγάλῳ πεδίῳ τὴν προσοσίαν πεπιστευμένος, ἀκῶσας, ὅτι παρείην εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίοις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτῷ δ' ἀπέχεσαν ἐξήκοντα σαδίσας, νυκτὸς ἀναλαβὼν τὰς ἑκατὸν ἵππους, ἔς εἶχεν σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς περὶ διακοσίους, καὶ τὰς ἐν Γαβᾶ πόλει κατοικῶντας ἐπαγόμενος συμμαχίας, νυκτὸς ὁδεύσας, ἦκεν εἰς τὴν κώμην, ἐν ᾗ δίστριβον. ἀντιπαρεταξαμένους δὲ καίμῃ μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ὁ μὲν Λιβάντιος εἰς τὸ πεδίον ὑπάγειν ἡμᾶς ἐπεκράτο. σφόδρα γὰρ τοῖς ἱππεῦσιν ἐπεποίθει. ἔμην ὑπηκῶσαμεν. ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἱππεῦσιν, εἰ καταβαίημεν εἰς τὸ πεδίον, περὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν, ἔγνω αὐτῷ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν, καὶ μέχρι μὲν τινος γενναίως ἀντέχευεν σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Λιβάντιος. ἀχρεῖον δ' ὁρῶν κατὰ τὸν τέπον τῆτον ἔσαν αὐτῷ τὴν ἱππικὴν δύναμιν,

quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminuatus sum, me poenas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esso delinerent,

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum, qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Hos cum Iudaei circumcidi coacturi essent, si apud illos manere vellent, non permisi, ut vi vlla eo adigerentur, dicens, hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, eius consilii poeniteat. atque ita persuasa multitudine, viris ad nos venientibus omnia ad consuetum victum assatim suppeditabam.

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Æquicolo Modio, Gamala castellum expugnaturas. Qui vero missi erant, cum numero nimis exiguo essent ad castellum obsidione cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Æbutius autem decurio, cui vni credita erat Magni campi praefectura, audito, quod in Simonjada vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumtis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, adscitis insuper in auxilium ciuitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum peruenit, in quo morabar. Cum autem ipse cum valido exercitu aciem ex aduerso explicuissem, Æbutius quidem id sedulo egit, ut nos in planitiem proliceret. nam equitibus magnopere confidebat. Nos tamen eo adduci nolimus. ego enim, cum probe nossem, quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos vniuersi pedites eramus) decreui in vico cum hostibus configere. Et quidem Æbutius iique, qui cum eo erant, aliquantisper strenue resisterunt. Cum autem videret, copias equestres sibi isto in loco inutiles esse,

ἀναζεύγυσιν ἄπρακτος εἰς Γαβὰν πόλιν, τρεῖς ἄνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. εἰκόμην δὲ κατὰ πόδας ἐγώ, διχλίβας ἐπαγόμενος ὀπλίτας. καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίοις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, εἴκοσι δ' ἀπέχυσαν σάδια τῆς Γαβᾶς, ἔνθα διέτριβεν ὁ Αἰθύτιος, σήσας τὰς ὀπλίτας ἐξώθεν τῆς κώμης, καὶ Φερεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδὰς προσάξας ὑπὲρ τῆ μη ἐνοχλῆσαι τὰς πολεμίους ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκφορήσομεν· πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερενίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν πέριξ κωμῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος· πληρώσας καμήλας καὶ τὰς ὄνας, πολλὰς δὲ ἐπηγόμην, διέπεμψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. τῷτὼ δὲ πράξας, προκαλέμην εἰς μάχην τὸν Αἰθύτιον. ἔκ ὑπακύνσαντος δ' ἐκείνου· κατεπέπληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος· ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἑτραπόμην, τὴν Τιβερίωνος χώραν ἀκίσσας ὑπ' αὐτῷ λεηλατῆσθαι. ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς εἰλῆς μὲν ἑπαρχος, παρελήθει δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς Φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. τῷτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλέον τὴν Τιβεριάδα κακῶν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας προόνοιαν ἐγινόμην.

καί. Ο δὲ τῷ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν τοῖς Γιχάλοις διατερεῖν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, ἔκ εὐ τὴν γνώμην ἐτέθη. κατὰ λυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς Φθόρον ἐξώκειλεν ἢ τι μέτεριον. καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπηκόων μίσος ἐξάψειν, ἐπειθεῖν τὰς τὴν Τιβεριάδα κατοικῶντας καὶ τὰς τὴν Σεπφωρεῖν, νομίζων πρὸς τῷτοις καὶ τὰς Γαβαρά, πόλεις δ' εἰσὶν αὐτὰς τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν αἱ μέγισται, τῆς πρὸς με πίστεως ἀποσάντας αὐτῷ προσέθεσθαι. κρεῖττον γὰρ ἐμῷ στρατηγήσειν αὐτῶν ἔφασκεν. καὶ Σεπφωρεῖς μὲν, ἃς ἐτέρω γὰρ ἡμῶν προσεῖχον διὰ τὸ Ρωμαίους ἡγεῖσθαι δεσπότας, ἔκ ἐπένευον αὐτῷ. Τιβεριεῖς δὲ τὴν μὲν ἀπόσασιν ἔκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτῷ δὲ συγκατένευον γενήσεσθαι φίλοι. οἱ δὲ Γά-

re infecta in Gabam ciuitatem se recepit, tribus tantum viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar, cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram venissem, in consiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, vbi tum erat Aebutius, cum milites extra villam statuissem, iussissemque eos caute admodum obseruare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quamdiu frumentum exportabimus, (nam magna eius vis, quae Berenices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta) oneratis camelis asinisque, quippe multos adduxeram, frumentum in Galilaeam dimittendum curauit. Cum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Aebutium. illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia) versus Neopolitanum iter deflexi, audito, Tiberiensium regionem ab eo esse depraedatam. erat autem Neopolitanus hic equitum quidem agmini praefectus: Scythopolim vero acceperat, vt eam ab hostium incurſu custodiret et tueretur. Huic igitur cum obstitissem, ne amplius Tiberiada vexaret, in eo eram, vt Galilaeae rebus prospicerem.

25. Caeterum Ioannes Leui filius, (quem diximus Gischalae agere) postquam audiuit, omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam haberem, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi inuidere coepit. cumque sperasset, se prosperam meam fortunam euerſurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim ciuitates omnium in Galilaea maximae sunt) vt a sua in me fide digressi ei se adiungerent. aiebat enim, se illis ducem fore me praestantiorum. Et Sepphoritae quidem (nostrum enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt. Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse

βαρεα κατοικῆντες προσίθονται τῷ Ἰωάννῃ. Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτὰς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς Φίλω δὲ καὶ ἑταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. ἐκ μὲν οὖν τῷ Φανερῷ τὴν ἀπόσασιν οὐχ ὡμολογῆν, σφόδρα γὰρ ἐδεδοίκεσαν τὰς Γαλιλαίης, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἐμὲ πολ-
λάκις εὐνοίας λαβόντες. ἐκ τῷ λεληθότος δὲ καιρὸν παρα-
φυλάσσοντες ἐπιτήδειον ἐπιβέβλευον. καὶ δὴ ἀφικίμην εἰς
κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύτην αἰτίαν.

ἡς. Νεανίσκοι τινὲς θρασυῖς, Δαβαριττινοὶ γένοις,
ἐπιτηρῆσαντες τὴν Πτολεμαίῃ γυναῖκα, τῷ βασιλέως ἐπι-
τρέψε, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τιμῶν ἱππέων ἀσφα-
λείας χάριν ἐπομένων, διὰ τῷ Μεγάλῃ πεδίῳ τὴν πορείαν
ποιεμένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτελῆς χώρας εἰς τὴν
Ρωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιπίπτουσιν αὐτοῖς ἄφνω. καὶ τὴν
μὲν γυναῖκα Φεύγειν ἠνάγκασαν, ὅσα δ' ἐπιφέρειτο πάν-
τα διήρπασαν. καὶ ἦγον εἰς Ταριχέας πρὸς με τέσσαρας
ἡμίονους καταφέροντες ἄγοντες ἐδῆτος καὶ σκυῶν. ἦν δὲ καὶ
ἀργυρεὶς θαμνὸς ἐκ ἐλίου, καὶ χρυσοὶ πεντακόσιοι. ταῦτ'
ἐγὼ βεβλόμενος διαφυλάττω τῷ Πτολεμαίῳ· καὶ γὰρ ἦν
ὁμόφυλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τῆς
ἐχθρῆς ἀποστερεῖν· πρὸς μὲν τῆς κομίσαντας ἔφην αὐτὰ
φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράξεως αὐτῶν ἐπισκευαθῇ
τὰ τεῖχη τῶν Ἱεροσολύμων, οἱ δὲ νεανίαι χαλεπῶς ἔχον,
ἐλαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων, καθάπερ προσεδόκη-
σαν. καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ τῆς Τιβεριάδος κόμας,
προδίδοναι μέλλειν με Ρωμαίοις τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον.
κεκοῖσθαι γὰρ σοφίσματι πρὸς αὐτὰς, λέγοντα, τὰ ἐκ
τῆς ἀρπαγῆς κοιμώμεντα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν
τειχῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως, ἐγνωκέναι δὲ πάλιν τῷ
δεσπότῃ ἀποδῆναι τὰ ἥρπασμένα. καὶ κατὰ τὸτό γε τῆς
ἐμῆς γνώμης ἔδιμαρτον. ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν, με-
ταπεμφάμενος δύο τὰς πρώτας Δασσίωνα καὶ Ιάνναιον τὴν
τῷ Λευὶ, Φίλῃς ἐν τοῖς μάλιστα τῷ βασιλέως καθεστῶτας,
τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκευὴ λαβόντας διαπέμφασθαι πρὸς

amicos. At Gabarorum incolae Ioanni sese addixerunt: vtpote quod ad hoc faciendum eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in ciuitate, et Ioanne vt amico socioque vsus est. Caeterum se defectores esse haud palam declarabant; nam Galilaeos valde metuerant, vt qui iam ante saepius experti fuissent eorum erga me beneuolentiam: verum clam, obseruato tempore opportuno, mihi insidiabantur, adeoque maximum adii periculum, ex huiusmodi causa.

26. Iuuenes quidam audaces, genere Dabaritteni, cum animaduertissent, vxorem Ptolemaei, regis procuratoris, multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis gratia eam sequentibus, per Magnum campum ex prouincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt: et mulierem quidem profugere coegerunt, quae vero secum portabat, omnia diripuerunt. Quo facto Taricheas, vbi tum eram, ad me veniebant, quatuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia supellectile: quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Haec ego seruare volens Ptolemaeo, (nam et eiusdem mecum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos quidem spoliare) his, qui ea attulerant, dicebam, oportere seruari, vt ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Iuuenes autem isti moleste ferebant, quod partem de praeda non ceperant, quemadmodum expectabant: profectique in vicus Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum prodere. me enim ipsos commento elusisse, dicentem, quae ex rapto allata erant seruum ire in reparationem murorum ciuitatis Hierosolymitanae, cum contra apud me decreuissem, quae erepta erant, suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum recte coniciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus ciuitatis, Dalfione et Iannaeco Leui filio, qui regi facti erant amicissimi, mandabam eis, vt, sumpta, quae rapta erat, supellectile, eam ad

ἐκείνον ἐκέλευον, θάνατον ἀπελήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγελῶσιν.

κζ' Ἡ Ἐπιχρύσης δὲ Φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν, ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλύσης ὑπ' ἐμῷ τοῖς Ῥωμαίοις προδίδουσαι, καὶ πάντων παρεξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν τιμωρίαν. οἱ τὰς Ταριχεάς κατοικῶντες, καὶ αὐτοὶ τὰς νεανίσκου ἀληθεύειν ὑπολαμβάνοντες, πείθασι τὰς σωματοφύλακας καὶ τὰς ὀπλίτας, κοιμώμενόν με καταλιπόντας, παραγενέσθαι θάττον εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ βελευσομένους μετὰ πάντων κατὰ τῆ στρατηγῶ, πειθόμενων δὲ τῶν καὶ συνελθόντων, πολὺς ὄχλος ἤδη προσυνήθροισα, μίαν τε πάντες ἐποιοῦντο Φωνήν, κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτὰς γεγεννημένον. μάλιστα δ' αὐτὰς ἐξέκαιεν ὁ τῷ Σαπφία παῖς Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριάδος, πονηρὰς ἀνδρωπας, καὶ ταράξαι μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχων, τασιοποιὸς τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς ἔχ' ἕτερος. καὶ τότε δὴ λαβὼν εἰς χεῖρας τὰς Μωϋσείως νόμους, καὶ προσελθὼν εἰς μέσον, „εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφην, πολίται, μισῶν δύνασθαι „Ἰώσηπον, εἰς τὰς πατέρας ἀπαβλέψαντες νόμους, ὧν ὁ „πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης ἔμελλε γίνεσθαι, καὶ „μισοπονηρῆσαντες ὑπὲρ τῶν, τιμωρήσασθαι τὸν τοιαῦτα „τολμήσαντα.

κη'. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιβεήσαντος, ἀναλαβὼν τινὰς ὀπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κατηγόμην, ἔσπευδεν ὡς ἀναιρήσων. ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθόμενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατασχέμην. Σίμων δ', ὁ τοῦ σώματός μου τὴν Φύλακην πεπιστευμένος, ὁ καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐκιδρομὴν τῶν πολιτῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐφεστώτά μοι κίνδυνον ἐξαγγέλλει, ἥξῃ τε γενναίως θνήσκην ὡς στρατηγὸν ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τὰς ἐχθρὰς ἀναγκάσσοντας, ἢ κτενοῦντας. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλεῖθος ὤρμήθην προελθεῖν. μετενδύς οὖν μέλας ἐν ἰσθμῷ, καὶ τὸ ξίφος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ'

regem transmittendam curarent, mortem eis in multam interminatus, si vel alteri renunciauerint.

27. Cum autem rumor Galilaeam totam peruasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eo-que omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Tarichearum etiam incolae, qui et ipsi iuvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormientem deferere, seque quam ocyslime in circum recipere, cum omnibus contra ducem suum consilium inituros. Cum autem isti persuaderentur eoque conuenissent, frequens iam ante congregatus erat populus, vnaque voce clamabant omnes, supplicio plectendum esse, qui sese pro nefario illorum proditore gesserat. Sed maxime eos accendebat Iesus Sapphiaë filius, summus eo tempore Tiberiadis magistratus, vir malus, et a natura factus ad res magnas turbandas, quique, ut nemo alius, seditiosus erat rebusque novis studebat. Et tum quidem, cum manu summisset Moysis leges et in medium prodiisset, „si „non vestri gratia, inquit, o ciues, Iosephum poteritis „odisse, certe oculis in patrias leges coniectis, quarum „iste, exercitus vestri dux primarius, proditor futurus est, „et illarum ergo odio ipsum prosequuti, ab eo, qui hu- „iusmodi quid ausus est, poenas exigite.

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, militibus quibusdam assumtis, ad domum, in qua ipse diversabar, properabat, quasi me e vestigio occisurus. Ego vero, ut qui nihil praesenseram, ex lassitudine ante tumultum somno captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corporis mei custodia, et qui tum solus mecum permanserat, viso ciuium incurfu, e somno me excitat, et periculum mihi impendens enunciat: orabatque, ut forti animo, prout ducem oportebat, ipsius manu mortem opteterem, priusquam ad illos peruenirent hostes vim ei illaturi eumue interfecturi. Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum Deo permiseram, desiderio tenebar memet proripiendi in mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appensoque ad collum gladio,

ὁδὸν ἐτίραν, ἥ μὴδένα μοι τῶν πολεμίων ὑπαντιάσεν ὄμην, ἤεν εἰς τὸν ἱππόδρομον· ἄφνω τε Φανείς, καὶ περηνὴς πεσὼν, καὶ τὴν γῆν δάκρυσι Φύρων, ἐλεεινὸς ἔδοξα πᾶσιν. συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολὴν, διῆσαναί τας γυνάμεις αὐτῶν ἐπειρώμεν· πρὸ τῆς ὀπλίτας ἀπὸ τῆς οἰκίας ὑποσρέψαι. καὶ συνεχώρουν μὲν ἀδικῶν, ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν. ἐδεύμεν δὲ διδάξαι πρότερον, εἰς τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομιδομένα χρήματα, καὶ τότε θήσκειν, εἰ κελεύοιεν. τοῦ δὲ πλήθους λεγεὶν κελεύοντος, ἐπῆλθον οἱ ὀπλίται, καὶ θρασάμνοι με, προστρέχον ὡς κτενοῦντες. ἐτιγχεῖν δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος, ἐπέσθησαν, προσδοκῶντες, ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτὸς τὰ χρήματα τῷ βασιλεῖ τετηρηκέναι, ὡς ὁμολογηκότα τὴν προδοσίαν ἀναιρέσειν.

κθ'. Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, „ἄνδρες, εἴ ποιν, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν, εἰ δίκαιόν ἐστιν, ἐπαιτῆμαι, „βέλομαι δ' ὅμως πρὸ τῆς τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν φράσαι πρὸς ὑμᾶς. τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξενωτάτην „ῥσαν ἐπιστάμενος, πληθύουσάν τε τούτων ἀνδρῶν, οἱ „τάς ἑαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφίκοντο κοινῶναι „τῆς ὑμετέρας γενόμενοι τύχης, ἐβλήθη τείχη κατασκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων, περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν „ἐστὶν ἔργη δαπανωμένων εἰς τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν.” πρὶς ταῦτα, παρὰ μὲν τῶν Ταρχεατῶν καὶ ξένων ἐγείρεται Φωνή, χάριν ἔχεν ὁμολογούντων καὶ θαρρῆν προτρεπομένων. Γαλιλαῖοι δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. καὶ γίνεται εἰς πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κέλευν ἀπειλῶντων, τῶν δὲ καταφρονῶν. ἐπεὶ δὲ ἐπηγγελάμεν καὶ Τιβεριάδι κατασκευάσειν τείχη, καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν αὐτῶν ταῖς ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ὑπεχώρουν ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. καὶ γὰρ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυγῶν τὸν προσημνημένον κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ ὀπλιτῶν εἴκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέσχετο.

alia via, qua heminem hostium mihi occursurum esse putabam, in circum veniens, ex improviso in conspectum omnium memet dedi; humique prostratus, et terram lacrymis perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum. Cum autem intellexissem, factam esse in populo mutationem, pro virili adnitebar, illos ut in varias distraherem sententias, priusquam milites a domo, ubi fueram, reuenterentur: et quidem concedebam me inique egisse, ut illorum fert opinio; postulabam vero, ut primum eos docerem, quem in vltimam pecuniam repto quasitam et ad me allatam seruarem, et tunc me mori non recusare, si iuberent. Multitudine vero, ut dicerem, iubente, superuenerunt milites, et ad me conspectum occidendi animo accurrerunt. At cum plebs imperaret, ut sese continerent, illico paruerunt; fore expectantes, ut, ubi ipsis fassus fuero, me regi pecuniam seruasse, quasi mea confessione prodicionis compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio: „Viri, inquam, tribules, mortem, si eam commeritus fuerim, non deprecor: volo tamen, antequam moriturus sim, veritatem apud vos proloqui. Ciuitatem enim hanc cum animaduverterem ad hospites excipiendos propensissimam, multisque adeo hominibus abundantem, qui, patria sua relicta, huc se contulerunt, ut de vestra participarent fortuna, mihi in animo erat moenia vobis condere ex istis pecuniis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas plane fueram insuuturus in eorum structuram.” Ad haec verba Taricheatae quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi agentes, meque bono esse animo adhortantes: Galilaei vero et Tiberienses perstabant in iracundia. factumque est inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse iubentibus. Postquam autem promiseram, et Tiberiadi me aedificaturum moenia, et aliis eorum ciuitatibus, quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque sese subducebant, atque cum praeter omnem spem periculum iam dictum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redii.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ λησάι καὶ τῆς εἰσέσεως αἵτιοι, δέσαντες περὶ ἑαυτῶν, μὴ δίκας εἰσπραχθῶσιν ὑπ' ἐμῶ τῶν ππραγμένων, ἀναλαβόντες ἐξακοσίαις ὀπλίταις ἦγον ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐνθα διέτριβον, ἐμπρήσοντες αὐτὴν. ἀπαγγελθείσης δέ μοι τῆς ἐφόδου, Φεύγειν μὲν ἀπρεπὲς ἡγήσάμην. ἔκρινα δὲ παραβαλλόμενος χρῆσασθαι τι καὶ τόλμῃ. προστάξας οὖν ἀποκλῆσαι τῆς οἰκίας τὰς θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶον ἀναβὰς, παρεκάλεν εἰσπέμψαι τινὰς ληψομένους τὰ χρήματα. παύσασθαι γὰρ ὥτως τῆς ὀργῆς αὐτῶς ἔφην. εἰσπαμψάντων δὲ τὸν θρασυτάτον αὐτῶν μάστιγι αἰκισάμενος, τὴν ἑτέραν τε τῶν χειρῶν ἀποκόψαι κελύσας, καὶ κρεμάσας ἐκ τῆ τραχήλου, τοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τὰς ἀποσείλαντας. τὰς δ' ἔλαβεν ἐκπληξίς, καὶ φόβος ἔτι μέτριος. δέσαντες ἔν καὶ αὐτοὶ ταυτὰ πείσεσθαι, εἰ μένοιοιεν, εἰκάζον γὰρ ἔνδον ἔχειν με πλείους αὐτῶν ὀπλίτας, εἰς φυγὴν ὤρμησαν. καὶ γὰρ τοιῷτω στρατηγήματι χρησάμενος τὴν δευτέραν ἐπιβηλὴν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἡρέθιζον, τὰς ἀφικομένους πρὸς με βασιλικὰς μεγιστάνους ἢ οὐκ οἶμαι ζῆν λέγοντες, μὴ μεταβῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐτοῖς ἔσθην, πρὸς ὧς σωθῆσκέμενοι πάρεσι. διέβαλλον τε Φαρμακείας εἶναι λέγοντες, καὶ κελεύοντας τὰς Ῥωμαῖς παραγενέσθαι. ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπέθιτο, ταῖς τῶν λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατῶμενοι. πυθόμενος δὲ περὶ τέτων, ἐγὼ πάλιν τὸν δῆμον ἀνεδίδασκον, μὴ δεῖν διώκεσθαι τὰς καταφυγόντας πρὸς αὐτάς. τὸ δὲ Φλύαρον τῆς περὶ τῶν Φαρμάκων αἰτίας δίσυρον, ἢ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥωμαῖς λέγων τρέφειν, εἰ διὰ Φαρμακῶν ἦν νικᾶν τὰς πολεμίας. ταῦτα λέγοντος ἐμῶ, πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπέθοντο· πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐξηρεθίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. καὶ ποτε μεθ' ὅπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχείᾳ ἐπῆλθον, ὡς ἀναιρησόντες. ἔδεισα δ' ἐγὼ πυθόμενος, μὴ τῷ μύσῳ τέλῳ λαβόντος, ἀνεπιβρατος γένηται τοῖς καταφυγεῖν εἰς αὐ-

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis, ne poenas ab iis exigere ob ea, quae perpetrarent, assumtis secum sexcentis militibus ad domum, in qua diuersabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum aduentu, turpe ratus fuga me proripere, decreui memet periculo audacter et intrepide obilceré. Clausis igitur meo iussu aedium foribus, cum coenaculum ipse conscendissem, postulabam, ut ad me aliquos mitterent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam, cumque audacissimum eorum, quos intromiserant, verberibus cecidissem, iussissemque alteram a manibus ei abscindi, colloque eius appendissem, ita affectum eieci ad eos, qui ipsum miserant, rediturum. At illi animis consternati erant et metu non mediocri percussi. Veriti igitur, ne ipsi, si diutius illic haerent, eadem paterentur, (coniiciebant enim, me plures intus habere milites, quam qui cum illis essent) subito omnes diffugerunt, atque ego, eiusmodi usus strategemate, insidias iterum in me structas euasi.

31. Verum non desuerunt, qui rursus in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regios, qui ad me confugerant, indignos esse, qui viverent, transire recusantes in illorum ritus et instituta, apud quos agunt incolumitatis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique Romanos contra se venire hortarentur, atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum praestigiis, quae ad gratiam eorum aucupandam erant accommodata. Cum autem ista auditio ne accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari, qui ad ipsos confugerint: futilemque istam veneficii accusationem irridebam, dictitans, Romanos nolle militum tot myriades alere, si veneficorum opera hostes superare possent. Me ista dicente, ad breue quidem tempus quiescebant: cum autem digressi essent, rursus a perditis quibusdam in magnates irritabantur. et aliquando armati in aedes, quas Taricheae habitabant, impetum faciebant, quasi eos interfecturi. Quod ut audiui, valde timui, ne, hoc scelere perpetrato, nemo in posterum vel-

τὴν θέλυσιν. παρεγενόμην οὖν εἰς τὴν τῶν μεγιστάνων οἰκίαν μετὰ τινων ἐτέρων, καὶ κλείσας διώρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην ἄγχεσαν, μεταπειψάμενός τε πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐμβάς, ἐπὶ τὴν μεθ' ἑρῖον τῶν Ἰππηνῶν διεπέρασα, καὶ δὸς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἵππων· ἡ γὰρ ἡδυνήθην αὐτὴς ἐπαγαγέσθαι, τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδράσεώς· ἀπέλυσα, πολλὰ παρακαλῶν τὴν προσπεσῶσαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. αὐτὸς τε μεγάλως ἠχθόμεν, βιασθεὶς τῆς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς τὴν πολέμιαν. ἄμεινον δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτὴς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν χώραν. οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν. συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. καὶ τὰ μὲν περὶ ἐκείνης τῆς ἔργου τὸ τέλος.

λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβεριέων πόλιν κατοικῶντες γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλῶντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάξουσιν αὐτῶν τὴν χώραν. θέλειν γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. κἀκείνῳ μὲν ταῦτ' ἔγραφον. ἀφικόμενοι δὲ μετὰ αὐτῆς παρεκάλεν, τὰ τεῖχη κατασκευάζειν αὐτοῖς, ὡς ὑπερχόμεν. ἠκηκόσαν δὲ τὰς Ταριχέας ἤδη τετελεσθαι. κατανεύσας οὖν ἐγὼ, καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τῆς ἀρχιτέκτονος ἐκέλευον ἐνεργεῖν. μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν, εἰς Ταριχέας ἀπερχομένης μὲ, τῆς Τιβεριάδος ἀπερχάσας σάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς ἡ πόρρωθεν τῆς πόλεως ὁδοιπορεῖν. τὰς ἐφθῆναι, οἱ δόξαν παρέχον τὴν παρὰ τῷ βασιλεὺς δύναμιν ἥκειν. εὐθέως γὰρ εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ πολλῶν ἐπαίνων ἠφίσαν Φωνάς, κατ' ἐμὴν δὲ βλασφήμους. καὶ ἐπιδραμών τις ἀπήγγειλέν μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀφίστασθαι μὲ διεγνώκασιν. ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐταράχθην μὲν σφόδρα. τῆς γὰρ ὀπλίτας ἔτυχον ἐκ τῶν Ταριχεῶν ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀφικῶς, διὰ τὸ τὴν ἐπιῆσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν. ἡ γὰρ ἐβελόμην ὑπὸ τῷ στρατιωτικῷ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τῆς ἐν ταῖς Ταριχεαῖς. ὅσῳ

let auderetue ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum aedes proficiscebam, et obferatis foribus, ac fossa excauata, quae inde ad lacum duceret, accitum nauigium cum eis inscendens in Hippenorum confinia traieci; datoque eis equorum pretio, (in eiusmodi enim fuga praecipiti non satis commode poteram equos ex agris accerfere) illinc eos dimisi, multis verbis rogatos, ut praesentem necessitatem forti ferrent animo. quin et ipse valde dolebam, quod necesse haberem eos in hostilem terram reponere, qui ad fidem meam confugerant: satius tamen esse ducebam, Romanorum manu eos, si ita accideret, perire, quam in mea ditione per scelus opprimi. Atqui demum seruati sunt. iis enim peccatorum veniam indulsit rex Agrippa. Et quae ad eos quidem spectabant, huiusmodi exitum habebant.

32. Ciues autem Tiberienses per literas regem roga-
verunt, ut milites, qui regionem illorum custodirent,
mittendos curaret: se enim velle ad eum transire. Atque
ita quidem ei scribebant. Cum autem ad eos venissem,
postulabant, ut moenia illorum vrbi, sicuti fueram polli-
citus, exstruerem. audiuerant enim Taricheas iam moe-
nibus cinctas. Ego itaque cum annuissem, et omnia ad
structuram necessaria parassem, architectos iubebam ope-
ri manus admouere. Post triduum vero, cum a Tiberia-
de digrederer Taricheas, triginta stadiis inde distans, con-
tigit, ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non
procul a ciuitate iter facientes, qui Taricheas eo ad-
duxerunt, ut crederent, exercitum venire a rege missum.
Mox igitur ingenti clamore ouabant, regem multis laudi-
bus efferentes, et in me contumelias iactantes: et quidam
accurrens mihi nuntiabat, quae fuerit eorum sententia,
quod a me scilicet defectionem facere decreuerant. Ego
vero, istis auditis, valde perturbatus eram. nam milites
Taricheis domum quemque suam diuiseram, quod dies
insequens Sabbatum esset. quippe nolebam iis, qui Tari-
cheis erant, militari multitudine molestiam facessere, (et

γῶν ἐν αὐταῖς εἰσέτριβον, ἔδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα Φυλακῆς ἐποιούμην πρόνοιαν, πῆρην παρὰ τῶν νοικόντων τῆς πρὸς με πίστεως λαβὼν πολλάκις. μόνος δ' ἔχων περὶ ἑμαυτὸν ἑπτὰ τῶν ὀπλιτῶν, καὶ τὴς Φίλων, ἡ πόρῃ, ὃ πρᾶξω. με-
ταπέμπεσθαι γάρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λήγειν ἤδη τὴν ἐνεσῶσαν ἡμέραν ἐκ ἐδοκίμαζον. οὐδὲ γὰρ ἀφικομένης αὐ-
τῆς εἰς τὴν ἐπιῶσαν ὄπλα λαβεῖν, κωλύοντων ἡμᾶς τῶν νό-
μων, καὶ μεγάλη τις ἐπέειγεν ἀνάγκη δοῆναι. εἰ δὲ τοῖς Τα-
ριχεαταῖς καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμι τὴν πό-
λιν διασπάξαι, ἑώρων ἂν ἱκανὸς ἰσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν
ὑπέθεσιν ἑώρων μακροτάτην. φησέσθαι γάρ καὶ τὴν
παρὰ βασιλέως δύναμιν ἀφικνεύμενην, καὶ ἐκπεσέσθαι τῆς
πόλεως ὥρμην. ἐβλευόμην οὖν στρατηγήματι χρῆσθαι τι-
κατ' αὐτῶν. παραχρῆμα δὴ τὴς πιστοτάτης τῶν Φίλων
ταῖς πύλαις τῶν Ταριχεῶν ἐπισήσας Φυλάζοντας μετ'
ἀσφαλείας τὴς ἐξιέναι θέλοντας, καὶ τὴς πρώτης τῶν οἴ-
κων προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκατον ἐκέλευσα καθελεῦ-
σαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην
ἐπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβεριέων πόλιν. καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ
τῶν Φίλων καὶ ὀπλιτῶν, ἔς ἔφην ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν εἶναι
ἑμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.

λγ'. Τιβεριεῖς δὲ τὴν παρὰ τῇ βασιλέως δύναμιν ὡς
ἔγνωσαν ἂν ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν
ἐθάσσαντο πλήρη, δέσαντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπλα-
γνέντες, ὡς ἐπιβατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατίθενται
τὰς γνώμας. ῥίψαντες οὖν τὰ ὄπλα, μετὰ γυναικῶν καὶ
παιδῶν ὑπηντίαζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων Φωνὰς εἰς ἐμὲ
ἀφιέντες. εἰκάζον γάρ οὐ προπεπύσθαι με τὴν δίκνοισιν
αὐτῶν. καὶ παρεκάλεν φείσασθαι τῆς πόλεως. ἐγὼ δὲ
πλησίον γενόμενος, ἀγκύρας μὲν ἐτι πόρῳ τῆς γῆς ἐκέ-
λευον βαλέσθαι τὴς κυβερνήτας, ὑπὲρ τῇ μὴ κατὰ δόξα
τοῖς Τιβεριεῦσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα.
πλησιάσας δ' αὐτὸς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμειφόμην αὐτῶν
τὴν ἄνοιαν, καὶ ὅτι δὴ ἔτι εὐχερὲς εἶεν, πάσης δικαίας

alloquin, quoties illic versarer, nihil mihi curae erat corpori adhibere custodiam, vt qui incolarum in me fidei experimentum saepius fecerim) sed septem duntaxat e militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus haerebam, quid mihi agendum esset. meas autem copias revocare non placebat, die iam inclinante et vespere appetente, neque enim, si advenissent, crastina die ad arma iretur, lege nos id facere vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quod si Taricheatis et peregrinis, qui apud ipsos erant, urbem diripiendam permisissim, eos numero haud satis magno fore perspiciebam, meamque moram longiusculam esse sentiebam: nam copias a rege missas breui venturas et ciuitatem praecoccupaturas esse, foreque arbitrabar, vt ciuitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam aduersus eos vti stratagemate. E vestigio scilicet cum amicorum fidissimos Tarichearum portis praefecissem, summa cum cautione eos, qui egredi vellent, obseruatuos, et familiarum principes ad me aduocassem, singulos eorum iussi nauem ad ipsos attractam conscendere, et gubernatore secum adducto, me sequi ad urbem vsque Tiberiensium. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, naue conscensa, ad Tiberiada nauigabam.

33. Tiberienses autem vbi cognouerunt, nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem nauibus stratum conspexerunt, de vrbe sua solliciti et timore perculsi, ac si vectoribus complerentur naues, priorem mutarunt sententiam. Arnis igitur proiectis, obuiam mihi cum vxoribus et liberis prodibant, me summis laudibus ad coelum efferentes, (existimabant enim, me nihil adhuc de illorum proposito ne fando quidem audiuisse) et obsecrabant, vt vrbi illorum parcerem. Ego vero, cum iam in propinquo essem, iussi gubernatores paulo longius a terra ancoras iacere, ne Tiberienses vectoribus vacuas esse naues deprehenderent. Ego vero, cum certa quadam naui vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad discedendum a sua in

ἄνευ προφάσεως, ἐξίτασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. ὁμολογουν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσεται βεβαίως, εἰ πέμψαιεν δέκα τῷ πλήθους πρεσβύτας. ὑπακυσάντων δ' ἐτοίμως καὶ πεμφάντων ἄνδρας, ὅς προῆπον, ἐμβιβάσας πέλυσον εἰς Ταριχίας Φυλαχθισομένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇ δὲ τότε τὴν βαλὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγας λαθὼν, εἰς τὴν προσηρμένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τῆς πολλὰς τῷ δήμῳ πρώτης ἄνδρας ἐκ ἐλάττης ἐκείνων ὄντας διπεμφάμην. τὸ δὲ πλῆθος, ὡς εἶδον, εἰς οἶων κακῶν ἤκαστι μέγεθος, παρεκάλεον με τὸν αἴτιον τῆς γάσεως τιμωρῆσασθαι. Κλεῖτος δ' ἦν ὄνομα τότε, θρασὺς τε καὶ προπετής νεανίας. ἐγὼ δ' ἀποκτείναν μὲν ἐχ' ὅσιον ἐγέμενος ὁμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμέ τιμι σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τῷ Κλεῖτῃ τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. δέισαντος δὲ τῷ κελευσθέντος εἰς τοσούτο πλῆθος προδιελθὼν μόνος, τὴν δελίαν τῷ στρατιώτῃ μὴ βαληθείς καταδὴλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεύσιν, αὐτὸν Κλεῖτον φωνήσας, „ἐπειδὴ καὶ ἄξιος, ἡεῖπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἀποβαλεῖν, ἡδὴτος ἀχάριτος εἰς ἐμὲ γενόμενος, γενῶ σαυτὴ δῆμιος, ἡὲ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα τιμωρίαν ὑπόσχης.” τῷ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτῷ συγχωρῆσαι πλελλὰ δειόμενος, μόλις κατένευστα. κἀκεῖνος ἄσμενος, ὑπὲρ τῷ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν, λαθὼν μάχαιραν κόπτει τὴν ἀριστερὰν ἑαυτοῦ. καὶ τότε τὴν γάσιν ἔπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχίας ἀφικόμενοι, γνόντες τὴν στρατηγίαν, ἣ κατ' αὐτῶν ἔχρησάμην, ἀπεθαύμαζον, ὅτι χωρὶς φόβου ἔπαυστα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. ἐγὼ δὲ τὸς ἐκ τῆς εἰρηκτῆς μεταπεμφάμενος τῷ πλήθους τῶν Τιβεριέων, ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰστος καὶ ὁ πατήρ αὐτῶ Πισός, συνδείπνους ἐποίησάμην· καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἐλεγον, ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύναμιν ἐδ' αὐτὸς ἀγνωῶ πασῶν διαφέρεσταν, σιγῇ μὲνται διὰ τῆς λησῆς περὶ αὐτῆς. καὶ αὐτοῖς δὲ ταυτὰ συνεβέβλεπον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον

me fide, idque sine omni iusta causa. pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum, qui populo praeerant, ad me mitterent. Cum autem promte mihi auscultassent, misissentque quos iam dictos postulaueram, in nauem impositos Taricheas misi in custodiam.

34. Atque hoc stratagemate cum paulatim nactus essem vniuersum senatum, eos in ciuitatem praedictam, vnaque cum eis multos e populi primoribus, nec illis numero pauciores, mittendos curavi. Populus vero, vbi viderunt, in quam magnam calamitatem inciderant, me rogabant, vt seditionis auctorem supplicio afficerem. is autem nomine erat Clitus, iuuenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam eiusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam poenam de eo sumere, Leui, vni e satellitibus, qui tum forte aderant, praecepi, vt Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Cum autem is, qui iussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, vt qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum alloquutus: „quandoquidem, aiebam, meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingratus exstitisti, esto „tibi ipsi carnifex, ne, si recusaueris, poenam grauiorem „subeas.“ Cumque multis precibus, alteram manum sibi vt condonarem, peteret, aegre annui. atque ille libenter, vt vtramque non perderet manum, sumto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem istam restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Taricheas perueni, vbi rescuerunt, quo essem aduersus eos vsus stratagemate, mirabantur, quod absque caede sedauissem eorum vesaniam. Ego autem, cum certos quosdam Tiberiensium e custodia acciuissem, (erat enim in his Iustus, et Iusti pater Pistus) eos conuiuio adhibui: atque inter epulandum dicebam, me non ignorare, Romanorum potentiam omni potestati praestare; eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Quin et ipsis suadebam, vt ea-

περιμένονσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσαναχθεῖν ἑμοὶ στρατηγῷ. μηδεὶς γὰρ αὐτὰς ἐτέρη δυνήσασθαι ῥαδίως ἐπιεικὲς ὁμοίως τυχεῖν. τὸν Ἰῶσον δὲ καὶ ὑπεμίμησκον, ὅτι προέδεν ἢ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων οἱ Γαλιλαῖοι τὰ δελφῶ τὰς χεῖρας ἀποκόψαιαν αὐτῶ, πρὸ τῆ πολέμου πλασῶν αὐτῷ γραμμάτων κακουργίαν ἐπικαλέσαντες. καὶ ἔτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φιλίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους εἰσαΐζοντες ἀνέλοιεν Χάρετα· συγγενὴς δ' ἦν ὅτος τῷ Φιλίππῳ· καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτῶ, ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰῶσθ, σωφρονῶς κολάσειαν. ταῦτα παρὰ τὴν ἐξίασιν διαλεχθεῖς, τῆς περὶ τὸν Ἰῶσον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λς'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμω Φίλιππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τῷ Φεργίῳ, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φίλιππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν Οὐαρον ἀπὸ τῆ βασιλείας Ἀγρίππα, διάδοχον δὲ ἀφίχθαι Μόδιον Λικνικλὸν, ἄνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλα, γράφει πρὸς τῷτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτῷ πεμψέντα γράμματα πρὸς τῆς βασιλέας ἀποσῆλαι. καὶ Μόδιος, δεξάμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σώζεσθαι τὸν Φίλιππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγυνῆς, καὶ πρὸς τῆς βασιλέας ἐπεμψε τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῇ τὴν περὶ Φιλίππου φήμην γενομένην, λόγος γὰρ διήλθεν, ὡς στρατηγοῖη τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαῖς πόλεμον, ἐπεμψεν ἱππεῖς τῆς παραπέμψαντας τὸν Φίλιππον. καὶ παραγενόμενοι ἀσπάζεταί τε Φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυσεν, ἔτι δὲ Φίλιππος ὅτος ἐστίν. περὶ ἧς διεξήκει λόγος ὡς Ῥωμαίων ἀποσάντος. κλεῖναι δ' αὐτὸν, ἱππεῖς τινὰς ἀναλαβόντα, θάττον εἰς Γάμαλα τὸ Φεργεῖον πορευθῆναι, τῆς οἰκείας αὐτῷ πάντας ἐκέθεν ἐξάχοντα, καὶ τῆς Βαβυλωνίης εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστήσαντα. παρήγγαλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τῆ μὴ γίνεσθαι τινα νεωτερισμὸν παρὰ τῶν ὑπηκόων.

dem facerent, tempus opportunum expectantibus; neque grauatim ferrent, quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nacturos esse, qui mihi adeo mansuetoque eos regeret imperio. porroque Iusto in memoriam reuocabam, quod, antequam ego, Hierosolymis relictis, huc venissem, Galilaei fratri eius manus amputauerint, obiecto ei literarum ante bellum fictarum maleficio: et quod post Philippi discessum Gamalitae, dissidentes a Babylonis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus) quodque Iesum eius fratrem, sororis Iusti maritum, modica poena affecerint. Ista cum in conuiuio loquutus essem, mane Iustum cum suis omnibus e custodia dimittendos esse iussi.

36. Verum paulo ante contigit, Philippum Iacimi filium e Gamala castello discessisse, huiusmodi de causa. Philippus, audito, Varum a rege Agrippa defecisse, eique successurum venisse Modium Aequicolum, virum sibi amicum olimque familiarem, ad hunc scribit, quaecunque ei euenerant narrans, simulque obsecrans, ut literas ab ipso missas ad reges perferendas curaret. Tum Modius, cum literas accepisset, valde laetatus est, ut qui ex eis Philippum saluum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa, ubi rescivit, falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim percrebuit, ipsum ducem esse Iudaeorum, qui bellum contra Romanos mouerant) equites misit Philippum ad ipsum deducturos. Cumque iam adesset, eum amice comiterque salutat rex, Romanisque ducibus monstrabat, hunc scilicet Philippum esse, qui ferebatur a Romanis descivisse. moxque iubet eum, assumpta equitum manu, ocyus Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde abducturum, rursusque Babylonios in Batanaeam restitutum. insuper illi in mandatis dedit, ut modis omnibus prouideret, ne quid noui moliantur subditi. Et Philippus quidem, cum ista

Φίλιππος μὲν ἔν, ταῦτα τῷ βασιλέως ἐπισείλαντος, ἔσπευ-
δε ποιῶσιν ἃ προσέταξεν.

λζ'. Ιωσήπος δὲ τῆς ἱατρείης πολλὰς νανίσκας θρα-
σεῖς προτρεψάμενος αὐτῷ συναγαγαί, καὶ ἱπαναστάς τοῖς
ἐν Γάμαλα πρώτοις, ἔπειθεν αὐτοῖς ἀφίστασθαι τῷ βασι-
λέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δὲ αὐτοῦ τὴν ἐλευθε-
ρίαν ἀποληψομένους. καὶ τινὰς μὲν ἐβιάσαντο, τὲς δὲ μὴ
συναρעσκομένους αὐτῶν ταῖς γνώμαις ἀνῆκν. κτείνουσι δὲ
καὶ Χάρητα, καὶ μετ' αὐτοῦ τινὰ τῶν συγγενῶν Ἰησὺν, καὶ
Ἰῆσῦ δὲ τῷ Τιβερίεως ἀδελφὸν ἀνέκλον, καθὼς ἤδη προεί-
πομεν. γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλῶντες πέμψαι
δύναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν, καὶ τὲς ἀναστήσοντας αὐτῶν τῇ
πόλει τείχη. καὶ γὰρ πρὸς ἐδῆτερον ἀντίποιον ὧν ἤξιώσαν.
ἀφίσταται δὲ τῷ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλαῖτις χώρα μέχρι
κώμης Σολύμης. Σελευκεία δὲ καὶ Σωγαννὶ φύσει κώ-
μαις ὀχυρωτάταις ὠκοδόμησα τείχη. τὰς τε κατὰ τὴν
ἄνω Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πάνυ πετρῶδεις ἔσας, ἐτείχι-
σα παραπλησίως. ὀνόματα δ' αὐταῖς, Ιάμνια, Μηρώθ,
Λχαβαῆρη. ὠχύρωσα δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ,
πόλεις μὲν Ταριχέας, Τιβεριάδα, Σεπφῶριν, κώμας δὲ,
Λεβήλων σπηλαιον, Βηρσοβέ, Σελαμίν, Ἰωτάπατα, Κα-
Φαρεκχῶ, καὶ Σιγῶ, καὶ Ἰαφά, καὶ τὸ Ἰταβύριον ὄρος.
εἰς ταύτας καὶ σῖτον ἀπεθέμην πολὺν, καὶ ὅπλα πρὸς
ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λη'. Ἰωάννη δὲ τῷ τῷ Λευὶ τὸ κατ' ἐμὲ μῖσος μᾶλ-
λον προσήυξετο, βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν.
προθέμενος ἔν πάντως ἐκποδὼν με ποιῆσασθαι, τῇ μὲν αὐ-
τῷ πατρίδι τοῖς Γιγῶλοις κατασκευάζει τείχη. τὸν ἀδελ-
φὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τῷ Σισέinna Ἰωνάθην, καὶ ὀπλίτας
περὶ ἑκατὸν εἰς Ἰεροσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τῷ Γαμαλιή-
λῃ Σίμωνα, παρακαλῶντας αὐτὸν πείσαι τὸ κοινὸν τῶν
Ἰεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀφελόμενος ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων,
αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν ἐξουσίαν τήτων. ὁ δὲ Σίμων ἄτος ἦν
πόλεως μὲν Ἰεροσολύμων, γένους δὲ σφόδρα λαμπροῦ, τῆς

rex imperasset, festinabat ea sedulo exsequi, quae facere iussus erat.

37. Iosephus autem quidam, medicastrae filius, cum iuvenes multos petulantes et audaces secum stare hortatus esset, et in primores Gamalitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et arma corripere, ut qui illius opera sese in libertatem vindicarent, et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero, quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin et Charetem occidunt, et cum eo Iesum vnum e consanguineis eius, porroque Iusti Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut iam ante diximus. Post haec ad me scribunt, obsecrantes, ut vim militum ad ipsos mitterem, quique ciuitatis illorum moenia excitaturi essent. Atque ego neutri postulationi contradicebam. Tunc et a rege desciscit Gaulanitis regio usque ad vicum Solymam. Quin et Soganni et Seleucia, vicis natura munitissimis, moenia circumdedit. Alios item in Galilaea superiore vicos, quamuis scopulis praeruptis impositos, muris similiter muniui. nomina autem illis sunt, Iamnia, Meroth, Achabare. Ciuitates praeterea Galilaeae inferioris munimentis firmaui, Taricheas, Tiberiada, Sepphorin; vicos etiam, Arbelorum speluncam, Bersobe, Selamin, Iotapata, Caphareccho, et Sigo, et Iapha, et montem Itabyrium. In ea loca et frumenti magnam vim recondidi, et arma in maiorem securitatem.

38. Interim Ioanni Leui filio odium in me adaugebatur, ut qui successus meos grauiter ferebat. Cum itaque decreuisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriae suae moenia aedificat: Simonem vero fratrem, et Jonathan Sisennae filium, et milites plus minus centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecratos, ut suaderet commune Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilaeos, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et

τῶν Φαρισαίων αἰρέσεως, οἱ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκῶσι τῶν ἄλλων ἀκριβείᾳ διαφέρειν. ἦν δ' ἄτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεώς τε καὶ λογισμῶ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἑαυτῷ διορθώσασθαι. Φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς με δὲ τότε διαφθρως εἶχεν. δεξάμενος οὖν τὴν παράκλησιν, ἔπειθεν τὰς ἀρχιερεῖς Ἀνανον καὶ Ἰησοῦν τὸν τῷ Γαμαλᾷ, τινάς τε τῶν τῆς αὐτῶν γάσεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν με φυόμενον, καὶ μὴ περιδεῖν ἐπὶ μήκιστον αὐξηθέντα δόξης. συνοίσεν αὐτοῖς, λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀφαιρεθείην. μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τὰς περὶ τὸν Ἀνανον, μὴ καὶ φθάσας γυνῶναι μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμεως. ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν. ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανος ἡ ῥάδιον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέφαινε. πολλὰς γάρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῷ πλήθους προσηύχας μαρτυρεῖν, ὅτι καλῶς ἐγὼ στρατηγῶ. ποιῶνται δὲ κατηγορίαν ἀνδρὸς, καθ' οὐ μὴδὲν λέγειν δύνανται, Φαύλων ἔργον εἶναι.

ΛΘ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τῷ Ἀνάνῃ, σιωπᾶν μὲν ἐκείνης ἤξιώσεν, μὴ δ' εἰς πολλὰς ἐκφέρειν τὰς λόγους αὐτῶν. προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν, ἵνα θάττον μεταστῇ ἐκ τῆς Γαλιλαίας. προσκαλισάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τῷ Ἰωάννῃ, προσέταξε πέμπειν δωρεὰς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανον. τάχα γὰρ ἄτως, ἔφη, πείσεν αὐτὰς μεταθεῖναι τὰς γνώμας. καὶ τέλος ἔπραξεν ὁ Σίμων ὁ πρῶτος. ὁ γὰρ Ἀνανος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες, συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μὴδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τῷτο γινώσκοντος. καὶ δὴ ἔδωξεν αὐτοῖς πέμπειν ἄνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν. ὁ δὲ τρίτος Ἰόζαρος ἰσραηλικῷ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτός. Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. τέττας ἐκέλευον, ἀφικόμενος εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων, πυθῆσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐμὲ Φιλῶσιν. εἰ δὲ φαῖεν, ὅτι πόλεως εἶην

secta Phariseorum, qui, in accurata legum patriarum scientia et custodia, inter alios videbantur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo vnus consilio res labantes restituere poterat, vetusque erat Ioannis amicus eique perfamiliaris, mihi vero tunc temporis insensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Iesum Gamalae filium, alios item aliquot, eiusdem cum illis factionis, suadebat me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriae fastigium euectum iri; e re sua fore, dicens, si a Galilaeae praefectura summouerer. Ananum autem, et qui cum eo erant, hortabatur, vt nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu inuaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat; quod magna pars pontificum, eorumque, qui populo praeerant, mihi laudem boni duis suo adstruerent testimonio. atque improborum esse adiciebat, in eum accusationem instituere, cui nihil haberent quod obiiceretur.

39. Tum Simon, vbi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere, vt isti sermones in vulgus emanarent: sibi enim curae fore dicebat, vt ipse quantocyus e Galilaea eiiceret. dein, accito fratre Ioannis, mandauit ei munera mittere ad Ananum eiusque amicos. ita enim forsan futurum esse, aiebat, vt de sua sententia decedere persuadeantur. tandemque, quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suiue, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilaea deturbare, e ciuibz nemine alio huius rei conscio. adeoque illis visum est viros mittere, generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinae laude. Horum quidem duo viri erant populares, Ionathas et Ananias, secta Pharisei: tertius autem Iozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus: Simon vero e pontificibus illorum nato minimus. Hos iusserunt, cum in Galilaeorum concionem venirent, ab iis quaerere; quid causae esset, cur me ita diligerent. Quod si respon-

τῆς Ιερουσολύμων, καὶ αὐτὰς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τῆς τέσσαρας. εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτὰς ἀγνοεῖν εἶδη τὰ πάτρια φάσκειν. εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἰερουσύνην λέγοιεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἰερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρεῖν διδόασιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. ἐπεὶ δὲ τινα Γαλιλαῖον ἤκησαν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἐξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημῆντα τοῖς Ιερουσολύμοις, τότε μεταπεμφόμενοι τῶτον, καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες, ἐκέλευσαν ἔπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχῆντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφὴν τῶν ὄλων, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. πειθεμένων οὖν αὐτῶν, καὶ πρὸς τὴν ἔξοδον εὐτρεπιδέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τέτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννη καὶ ὀπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἐκὼν καταθείμην τὰ ὅπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ιερουσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμην, ἀποκτεῖναι μὴδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρῶταγμα. ἐγγράψασαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμὲ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι, τοῖς τε Σεπθῶρην καὶ Γάβαρα πατοικῆσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέταττον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τῷ πατρὸς γράψαντος· ἐξεῖπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τῷ Γαμαλᾷ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ γενομένων εἰς, Φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί· σφόδρα περιήλυσσα, τῆς τε πολιτάς ἔτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἀχαρίστους ἐπιγνὼς διὰ φθόνον ἀναιρεθῆναί με προσάξαι, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλὰ με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτὸν, ποθεῖν γὰρ εἶπεν θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τῷ τελευτήσῃ. ταῦτα δὲ πρὸς τῆς φίλης εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευσοίμην. λύπη δ' ἅπαντας τὲς ἀκέσαντας κατέχευε, παρκαλῶν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτὰς

deant, quia Hierosolymitanus sim; dicere, et ipsos quatuor ex eadem vrbe esse. sin autem adderent, quod legum bene peritus sim; subiungere, nec ipsos institutorum patriorum ignaros esse. sin vero dicere pergerent, se me amare ob sacerdotii dignitatem; denuo subiicere, et ex ipsis duo sacerdotes esse.

40. Cum ista suggessissent Ionathae eiusque collegis, quatuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde audito, Galilaeum quendam, Iesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte iam venisse Hierosolyma; tunc ipsum aecitum, et trimestri stipendio donatum, iusserunt Ionathan eiusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e ciuibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in comineatum argento. Illis igitur persuasis et ad profectionem paratis, Ionathas eiusque collegae egressi sunt, secum habentes etiam Ioannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his, qui ipsos miserunt, acceptis, vt, si sponte ab armis discederem, me viuum in Hierosolymitarum vrbein ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Ioanni, vt ad bellum aduersus me sese accingeret. quin et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiensibus iniungebant, vt Ioanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi cum pater literis significasset, (vt qui ea acceperat a Iesu Gamalae filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari) valde indolui; et quod noueram, ciues in me adeo ingratos exstitisse, vt per inuidiam de medio me tolli iuberent; et quod pater me per literas vehementer obsecrauerat, ad se vt venirem: dicebat enim, se filium videre velle, antequam oppeteret. Ista sane amicis narrabam, quodque post triduum, regione relicta, in patriam profecturus essem. Vniuersos autem, qui ea audierant, occupabat moeror, meque lacrymantes obtestabantur, ne eos desere-

ἀπολαμμένους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστρεφθεῖν. ἡ κατα-
νεύοντος δὲ μὴ ταῖς ἐκτετακταῖς αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμαυ-
τῆς φροντίζοντος σωτηρίας, δέσαντες οἱ Γαλιλαῖοι, μὴ
ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμψου-
σιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τῆς σημαίνοντος τὴν ἐμὴν
γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν
συνήχθησαν, ὡς ἤκυσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, ἡ
πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον, ἢ τῷ περὶ αὐτῶν
δέει, τὸτο πράττοντες. ἐμὴ γὰρ παραμένοντος, πείσεσθαι
κακὸν εἶδέν ὑπελάμβανον. ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ Μέγα
πεδῖον, ἐν ᾧ διέτριβον. Ἀσωχίς ἐστιν ὄνομα τῷ τόπῳ.

μβ'. Θαυμάσιον δὲ οἷον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης
ἐθεασάμην. ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γε-
φέντα λυπόμενος καὶ τεταραγμένος, ἔδοξά τινα λέγειν
ἐπιστάτα μοι. „παῦσαι τὴν ψυχὴν, ᾧ ἔστος, ἀλγῶν, παν-
„τός τ' ἀπαλλάσσε φόβον. τὰ γὰρ λυπῆντά σε μέγιστον
„ποιήσει, καὶ ἐν πᾶσιν εὐτυχέστατον. κατορθώσεις δ' ἡ
„ἡμίονοι ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἔτερα. μὴ κάμνει δὴ.
„ἡμέμνησο δ' ὅτι καὶ Ῥωμαῖοι δέ σε πολεμῆσαι.” τῷτον δὲ
τὸν ὄνειρον θεασάμενος, διανίσταμαι καταβῆναι προθυμέ-
μενος εἰς τὸ πεδῖον. πρὸς δὲ τὴν ἐμὴν ὅψιν πᾶν τὸ πλη-
θος τῶν Γαλιλαίων, ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε καὶ
παῖδες, ἐπὶ σῶμα ῥίψαντες ἑαυτὰς, καὶ θαυμάζοντες ἐκ-
τενουν μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις, μηδ' ἀπελ-
θεῖν ἔασαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνύβρισμα τοῖς ἐχθροῖς
ἐσομένην. ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν ἡ ἐπειθον, κατηνάγκαζον
ὄρκοις μένειν παρ' ἑαυτοῖς. ἐλοιδορῶντό τε τῷ δήμῳ πολ-
λὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, ὡς εἰρηνεύεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν ἡ
ἐῶντι.

μγ'. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπακύνον αὐτῶν, καὶ βλέπων τῇ
πλήθους τὴν κατῆφειαν, ἐκλάσθη πρὸς ἔλεον, ἄξιον εἶναι
νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλήθους καὶ προδήλως κινδύνους ὑπο-
μένειν. κατένευον δὲ μένειν, καὶ πεντακισχίλις ἐξ αὐτῶν
ἐπλίτας ἦκεν μελεύσας ἔχοντας ἑαυτοῖς τροφάς, ἐπὶ τὰς

rem, perituros, si desinerent in eo regi imperio. Cum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea vnius salute sollicitus essem, veriti Galilaei, ne post meum discessum latronibus contemptibiliores fierent, nuncios per Galilaeam omnem dimiserunt, meam de profectione mea sententiam indicaturos. Multi autem, quam primum id rescuerunt, etiam undique congregati erant cum vxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibi met metuerent, nam persuasum habuerunt, me apud eos permanente, nihil se mali adiuturos. Venerunt igitur ad me vniuersi in Magnum campum, vbi tunc agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi obiectum est somnium. Cum enim in cubile me recepissem, moestus et turbatus ex iis, quae ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque: „Heus, tu qui moeres, alloua animum a moerore, et liber esto a formidine. quae tu doles, magnum te reddent et in omnibus felicissimum. nam facies, ut non haec solum tibi prospere cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. fac memineris, quod oporteat te et „cum Romanis bellum gerere.” Cum ista per somnium vidissem, statim surgebam, eo animo, ut in campum descenderem. Vbi vero me conspexerant, multitudo omnis Galilaeorum (erant autem in his mulieres et liberi) prostrata in faciem cum lacrymis supplicabant, ne ipsos dederem in hostium potestatem, neve discederem, regione illorum relicta expositaque inimicorum iniuriis. Et cum precibus nihil proficerent, cogeabant me, adiuratione adhibita, apud se manere; iactabantque multa in populum Hierosolymitarum conuicia, ut qui regionem suam pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque cum ista audiuissem, et vidissem populi moestitiam, flectebar ad misericordiam, aequum esse existimans, ut pro tanta multitudine non recusarem vel manifestum adire discrimen, itaque mansurum me annuebam: cumque iussissem quinque millia ex illis cum armis et comineatu ad me venire, caeteros in domum quem-

οικήσεις διαφῆκα τὰς ἄλλας. ἐπεὶ δὲ οἱ πανταρχίλοι παρεγένοντο, τήτας ἀναλαβὼν καὶ τριχιλίς τὰς σὺν ἑμαυτῷ στρατιώτας, ἰππεὺς δ' ὀγδοήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὴ κώμην, Πτολεμαῖδος μεθόριον ἔσαν, ἐποησάμενη. καὶ αἱ τὰς δυνάμεις συνῆχον, ἐτοιμάζουσαι σκηπτόμενος ἐπὶ τὸν πρὸς Πλακίδον πόλεμον. ἀφίκετο δ' ἕτος μετὰ δύο σπειρῶν περὶ στρατεύματος καὶ ἰππέων εἰλης μιᾶς, ὑπὸ Κεσίᾳ Γάλλῃ πεμφθεῖς, ἣν ἐμπρήση τὰς κώμας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαῖδος. βαλλομένῃ δ' ἑκείνῃ χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίων πόλεως, τίθεμα καὶ γὰρ στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον ἐξήκοντα σταδίς ἀποχρῶν. πολλάκις μὲν οὖν τὰς δυνάμεις προηγάγομεν, ὥς εἰς μάχην, πλέον δ' ἔδδεν ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. ὁ γὰρ Πλακίδος ὅσον περ ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπληττόμενος ὑπεσέλλετο. τῆς μέντοι Πτολεμαῖδος ἐκ ἐχωρίζετο.

μδ'. Κατὰ τῆτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνάθης μετὰ τῶν συμπρέσβων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανοὺ τὸν ἀρχιερεῖα πεπνυμένῃ, λαβεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεβέβλευεν. φανερῶς γὰρ ἐπιχειρεῖν ἐκ ἐτόλμα. γράφει δὲ πρὸς με τοιαύτην ἐπιστολήν· „ΙΩ-
 „ΝΑΘΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝ ΑΥΤΩΙ, ΠΕΜΦΘΕΝΤΕΣ
 „ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΩΝ ΙΩΣΗΠΩΙ, ΧΑΙ-
 „ΡΕΙΝ. Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκμ-
 „σάντων, τὸν ἀπὸ Γιζάλων Ἰωάννην ἐπιβεβηλευκέναι σοι
 „πολλάκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ, καὶ παραι-
 „νέσοντες εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακῆν σοι. βαλυσάσθαι δὲ σὺν
 „σοι θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρακαλῶμεν
 „ἥκειν θάττον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολλῶν. ἔδδ γὰρ
 „ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος ἐπιδέξασθαι.”
 ταῦτα δ' ἔγραφον προσδοκῶντες δυοῖν θάτερον, ἢ ὅτι χω-
 ρὶς ὅπλων ἀφικόμενον πρὸς αὐτὰς ἔχουσιν ὑποχείριον, ἢ
 πολλὰς ἐπαγόμενον κρινῶσι πολέμιον. ἦκε δὲ μοι τὴν ἐπι-
 στολὴν ἰππεὺς κομίζων, θρασὺς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ

que suam dimisi. Postquam vero mihi praesto essent quinque illa millia, assumtis his et ter mille militum, quos mecum habebam, et equitibus octoginta, recta contende-
bam ad vicum Chabolo in Ptolemaïdis confiniis situm: atque ibi continebam exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse contra Placidum. Is autem aduenit cum duabus peditum cohortibus et ala vna equitum, missus a Cestio Gallo, vt incenderet Galilaeorum vicos, qui proximi erant Ptolemaïdi. dumque illé ante Ptolemaïdensium urbem vallum exstrueret, ipse etiam, cum stadiis circiter sexaginta a Chabolo abessem, castra metatus sum. Et saepe quidem militem vtrinque produximus, quasi praelio congressuri; sed non vltra velitationes processimus. Placidus enim, in quantum norat, me modis omnibus agere, vt pugnam inirem, prae metu praelium detrectabat. Veruntamen a Ptolemaïde non recessit.

44. Per idem autem tempus aduenit Ionathas cum collegis, quem missum Hierosolymis diximus a factione Simonis et Anani pontificis, et insidias ad me capiendum intendebat: non enim audebat Marte aperto me adoriri. Ad me porro huiusmodi epistolam scribit: „IONATHAS „ET QVI CVM EO MISSI ERANT AB HIERO- „SOLYMITIS IOSEPHO S. Nos ab Hierosolymitarum „primoribus, qui audiuerant, Ioannem Giscalenum saepe „tibi insidias tetendisse, in hoc missi sumus, vt illum ver- „bis increparemus, et in posterum facere admoneremus, „quicquid tu imperabis. Itaque cum nobis in animo sit „tecum deliberare de iis, quae in comunem tibi nobis- „cum vtilitatem agenda sunt, obsecramus, vt ad nos ocyus „non magno comitatu venias: neque enim vicus hic ex- „cipiendo est militum multitudinem.” Atque haec qui- dem scribebant, alterutrum exspectantes, aut fore, vt me ad ipsos sine armis venientem in sua potestate haberent; aut vt multos mecum adducentem pro hoste condemna- rent. Istas ad me literas deferens veniebat eques, iuue- nis alioqui audaculus, qui olim sub rege stipendia

βασιλεῖ ποτε στρατευσαμένων. ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ἥδη δευ-
 τέρα, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῆς Γαλι-
 λαίας πρώτων ἐσιώμενος. ἕτος δὲ, προσαγγέλαντος οἰκέ-
 τε μοι ἦκεν τινα ἱππέα Ἰσδαῖον, εἰσκληθεὶς, ἐμὲ κελεύ-
 σαντος, ὑπάσαστο μὲν ὑδ' ὅλως. τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτεί-
 νας, ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων ἦκοντες πεπόμεθα-
 σί σοι. γράφει δὴ τάχιστα καὶ σύ. καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς
 αὐτὰς ὑποστέφειν. οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τῷ στρατιώ-
 τε τόλμαν ἐθαύμασαν. ἐγὼ δὲ καθίζουσα παρεκάλεν,
 καὶ συνδινεῖν ἡμῖν. ἀρνησαμένη δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν με-
 τὰ χεῖρας ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τὰς φίλους περὶ πραγμά-
 των ἐτέρων τὴν ὁμιλίαν ἐποιήμην. μετ' ἃ πολλὴν δὲ ὥραν
 ἐξαναστὰς, καὶ τὰς μὲν ἄλλας ἀπολύσας ἐπὶ κοίτην, τέσ-
 σαρὰς δέ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων φίλους προσμένειν κε-
 λεύσας, καὶ τῷ παιδί προσάξας οἶνον ἐτοιμάσας, τὴν ἐπι-
 στολὴν ἀναπτύξας μηδενὸς ἐμβλέποντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ
 συνείς τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημη-
 νάμην. καὶ ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χεῖρας αὐ-
 τὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμαὶς εἴκοσιν ἐφό-
 διον δοθῆναι. τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχεν φήσαντος,
 συνείς τὴν αἰχροκερδίαν αὐτῆ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστα ἐστὶν
 ἀλώσιμος, ἀλλ' εἰ συμπιεῖν ἡμῖν, ἔφην, θελήσας, λήψαι
 κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκασεν, καὶ
 πολὺν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τῆ πλεον λαβεῖν ἀρ-
 γύριον, καὶ μεθυθεὶς, ἔνετι τὰ ἀπόρρητα σέγειν ἐδύνατο,
 ἀλλ' ἔφραξεν ἔκ ἐρωτώμενος τὴν τε συνσκευασμένην ἐπι-
 βελήν, καὶ ὡς κατεψήφισμένος εἴην θάνατον παρ' αὐτοῖς.
 ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τῶτον. „ΙΩΣΗ-
 „ΠΟΣ ΙΩΝΑΘΗ, ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΣΥΝ ΑΥΤΩΙ, ΧΑΙΡΕΙΝ.
 „Εἰρωμένους ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἦκεν πυθόμενος ἡδο-
 „μα, μάλιστα δ' ὅτι δυνήσομαι, παραδὲς ὑμῖν τὴν τῶν
 „ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πορευ-
 „θῆναι. τῆτο γὰρ καὶ πάλας ποιεῖν ἡθέλον. ἔδει μὲν οὖν
 ἡμὴ μόνον εἰς Ξαλῶθ παραγενέσθαι με πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ

meruerat. erat autem hora noctis iam secunda, et tum forte amicos et Galilaeorum primores conuiuio excipiebam. Hic sane, cum mihi nunciasset famulus, adesse equitem quendam Iudaeum, intro iussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est; sed porrecta epistola, hanc, inquit, tibi miserunt legati Hierosolymitani. scribe iam et tu quam ocyslime: nam mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. Et quidem ii, qui accumbebant, valde mirati sunt militis audaciam: ego vero obsecrabam, ut discumberet et nobiscum epularetur. Cum autem hoc abnuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post cum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quatuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, iussissemque puero, ut vinum appararet, literis explicatis, cum nemo animaduerneret, statimque ex iis intellecto, quid sibi velint, rursus illas obsignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi, ut drachmae viginti militi darentur in viaticum. Quas cum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde coniiciens, hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis, ad hunc modum rescripsi: „IOSEPHVS IONATHAE EIVSQUE COLLEGIS S. „Audito, vos bona cum valetudine in Galilaeam peruenisse, equidem laetor. idque maxime, quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat mihi in patriam reuerti. Hoc enim facere mihi iam pridem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos conuenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et longius;

„πόρῳ, καὶ μηδὲ κελυσσάντων. συγγνώμης δὲ τυχεῖν
 „ἀξίῳ μὴ δυνάμενος τῷτο ποιῆσαι. παραφυλάσσω γάρ
 „ἐν Χαβωλῷ Πλακίδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐν-
 „ητοίας ἔχοντα. ἤκατε ἂν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀνα-
 „γνόντες. ἔρρωθε.

μέ. Ταῦτα γράψας καὶ δὲς τῷ στρατιώτῃ φέρειν, συκ-
 εξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτης, ὑπο-
 δέμενος αὐτοῖς ἀσπασαοθαι μὲν ἐκείνης, ἕτερον δὲ μηδὲν
 λέγειν. ἔταξα δὲ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πιστῶν ὀπλιτῶν ἓνα
 παραφυλάζοντα, μὴ τις τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπ' ἐμῶ πρὸς
 τὰς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὁμιλία γένηται καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθη-
 σαν. οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πύρας ἀμαρτόν-
 τες, ἔτεραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπέμψαν· „ΙΩΝΑΘΗΣ
 „ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝ ΑΥΤΩΙ, ΙΩΣΗΠΩΙ, ΧΑΙΡΕΙΝ. Παραγ-
 „γέλλομέν σοι χωρὶς ὀπλιτῶν εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς
 „ἡμᾶς εἰς Γαβαρῶθ κώμην, ἵνα διακῆσωμεν τῶν πρὸς Ἰω-
 „άνην ἐγκλημάτων σοι γεγονότων.” ταῦτα γράψαντες,
 καὶ ἀσπασάμενοι τὰς Γαλιλαίως ὅς πέπομθα, ἀφίκοντο
 εἰς ἸάΦαν κώμην μεγίστην ἦσαν τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, τί-
 χεσιν ὀχυρωτάτην, καὶ πολλῶν οἰκητόρων μεσῇν. ὑπηντία-
 ζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτὰς μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, καὶ
 κατεβόων κελύοντες ἀπιέναι καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθῷ
 τῷ στρατηγῷ. παρερεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην, καὶ φανερῶν μὲν τὴν ὀργὴν ἔκ ἐτόλμων. ἔκ ἀξιώ-
 σαυτες δ' αὐτὰς ἀποκρίσεις, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπο-
 ρεύοντο. ὅμοιαι δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ κατα-
 βοήσεις, μεταπέισιν αὐτὰς βοώντων ἑδένα περὶ τῷ στρα-
 τηγὸν ἔχειν ἰώσηπον. ἄπρακτοι δὲ παρὰ τέτων ἀπελθόν-
 τες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σεπφῶνιν μεγίστην τῶν ἐν τῇ
 Γαλιλαίᾳ πόλιν ἀφικνῶνται. οἱ δ' ἐντεῦθεν ἄνθρωποι, πρὸς
 Ῥωμαῖς ταῖς γνώμαις ἀποβλέποντες, ἐκείνοις μὲν ὑπῆν-
 των, ἐμὲ δὲ ἔτε ἐπῆνεν, ἔτε ἐβλασφήμεν. παρὰ δὲ Σεπ-
 φοριτῶν εἰς Δωσχὶν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως
 τοῖς Ἰαφηνοῖς κατεβόων αὐτῶν. οἱ δὲ τὴν ὀργὴν ἐκείνῃ κα-

„etiam si a vobis non accerferer, rogo tamen, veniam mihi
 „detis, quod iam non possem quod volui facere. Nam
 „apud Chabolo motus Placidi obseruo, in animo id ha-
 „bentis, vt in Galilaeam adscendat. Vos igitur, cum
 „hanc epistolam legeritis, ad me venite. Valet.

45. Cum has literas scripsissem, militique, qui eas
 perferret, dedissem, mihi cum eo triginta Galilaeorum
 spectatissimos, quibus iussi, vt legatos quidem salutarent,
 nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum ad-
 iunxi e militibus vnum mihi fidissimum, qui eos obser-
 uaret, an, qui a me missi erant, sermones fererent cum Io-
 natha eiusque sociis. Et illi quidem profecti sunt: Iona-
 thas vero sociique, vbi primum iis non successit tentamen,
 alteram mihi miserunt epistolam, huiusmodi verbis:
 „IONATHAS EIVSQUE COLLEGAE IOSEPHO S.
 „Tibi denunciamus mandamusque, vt tertio abhinc die
 „absque militibus venias ad nos in oppidum Gabaroth, ex-
 „te cognituros de criminationibus, quas Ioanni obiecisti.”
 His scriptis et consalutatis Galilaeis, quos miseram, ve-
 niunt in Iapham, vicum Galilaeae maximum, moenibus
 munitissimum, plenumque incolarum. Obuiam autem
 eis prodiit vniuersa multitudo virorum cum vxoribus et
 liberis, et sublato clamore iubebant eos discedere, et du-
 cem bonum illis non inuidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Ionathas eiusque collegae; et iram quidem
 patefacere non audebant, illos vero nullo dignati respon-
 so, alios adibant vicos. clamore autem non dissimili ab
 omnibus excipiebantur, vociferantibus, neminem posse
 illos a sententia dinouere Iosephum pro duce habendi.
 Ionathas igitur eiusque collegae, re infecta illinc disce-
 dentes, Sepphorim se recipiunt, vrbem omnium in Gali-
 laea maximam. Istius autem loci homines, animis in
 Romanos propendentes, illis quidem obuiam ibant; de
 me vero nihil dicebant, neque in laudem, neque in vitu-
 perium. At cum a Sepphoritis in Asochim descendis-
 sent, eius incolae similiter ac Iapheni clamoribus eos
 excipiebant. Illi vero, vtpote qui iram non amplius

ταρχόντες, κελύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὀπλίταις τύπτειν ξύλοις τὰς καταβοῶντας. κατὰ Γάβαρα δὲ γενομένους ὑπαντίᾳ μετὰ τριχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης. ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἤδη συνηκώς, ὅτι διςγνώκασι πρὸς με πολεμεῖν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαβρωλᾶ μετὰ τριχιλίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστότατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παραγενόμεν, πλησίον αὐτῶν εἶναι βυλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα σταδίων. καὶ γράφω πρὸς αὐτὰς τὰδε·

„εἰ πάντως με πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν βύλεσθε, διακοσίαι καὶ ἡτέσσαρες κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κῶμαι. ἡτῶν εἰς ἣν θελήσετε παραγενήσομαι χωρὶς Γαβάρων καὶ Γιχάλων. ἡ μὲν γὰρ πατεῖς ἐστὶν Ἰωάννης, ἡ δὲ σύμμαχος καὶ φίλος.

μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ἐκ ἔτι μὲν ἀντιγράφουσιν· συνέδριον δὲ τῶν φίλων καθίσαντες, καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες, ἐβυλεύοντο, τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσί μοι. καὶ Ἰωάννης μὲν ἐδόκει γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεις καὶ κάμας. εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἓνα γυν καὶ δεύτερον διάφορον ἐμοί, καὶ καλεῖν τὰς ὡς ἐπὶ πολέμιον. πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τῷτο καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κακῆνοι γινόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ αὐτοὶ ψηφίσωνται. γενομένης γὰρ τῆς, καὶ τοὺς εὐνόως ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἔφη φοβηθέντας. ταῦτα συμβυλεύσαντας Ἰωάννης, σφόδρα καὶ τοῖς ἄλλοις ἤρεσε τὰ λεχθέντα. περὶ δὲ ὥραν τῆς νυκτὸς τρίτην εἰς γινώσκιν ἤκέ μοι ταῦτα, Σακχαῖς τῶν σὺν αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με, καὶ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῶν ἀπαγγείλαντος. ἐκ ἔτι δὲ ἤδειν ὑπερτίθεσθαι τὸν καιρὸν. ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλίτην τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν, κελύω διακοσίους ὀπλίτας λαβόντα φερεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδους, καὶ τὰς παριόντας συλλαμβάνοντας πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τὰς μετὰ γραμματέων ἁλισκομένους. Ἱερειάν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων με μετὰ

cohibendo erant, iubent suos milites fustibus eos caedere, qui aduersus ipsos inclamarent. At postquam Gabara venissent, Ioannes illis occurrat cum tribus militum millibus. Proinde ego, qui iam ex literis praesenseram, quod mihi bellum inferre decreuerint, Chabolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in castris amicorum fidissimo, Iotapata me conferebam, ut qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scripsique eis in hunc modum: „Si valde me conuentum esse expetitis, in Galilaea vrbes sunt vicique quatuor et ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis, ipse veniam, praeter Gabara et Gischala. nam haec quidem ciuitas patria est Ioanni, illa vero socia et amica.

46. Cum istas literas accepissent Ionathas eiusque collegae, non amplius ad me rescribunt: sed conuocato amicorum concilio et in id adhibito Ioanne, consultabant, quo modo me possent aggredi. Et quidem Ioanni videbatur scribi oportere ad omnes in Galilaea vrbes virosque, esse enim omnino in singulis vnum et alterum in diuersum a me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam aduersus hostem. atque decretum hoc mittendum esse iubebat etiam in Hierosolymitarum urbem, ut, cum et illis cognitum esset, me a Galilaeis haberi pro hoste capitali, idem et ipsi confirmatum irent. quod si fieret, fore aiebat, ut Galilaei, quotquot beneuolis vterer, hac re perterriti me defererent. Cum ita eis consulisset Ioannes, valde caeteris placuere quae dicebat. Caeterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt, beneficio Sacchaei cuiusdam, qui cum illis erat, et ad me transfugit, et, quid molirentur, renunciavit. Noueram autem non amplius cunctandum esse. itaque cum virum idoneum existimassem Iacobum, e fidis, qui circa me erant, militibus, iubeo, ut ducentis militibus assumtis, exitus omnes e Gabaris in Galilaeam custodiret, et quotquot illac praeterirent comprehensos ad me mitteret, eosque in priuis, qui cum literis caperentur. Quin et Ieremiam,

ἑξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἔπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ὁδὸς παραφυλάξοντα, πρὸς αἶμα δὲ κακείνῳ τὰς μετ' ἐπιστολῶν ὁδεύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τὰς μὲν ἀνδρας ἐν δεισμοῖς ἐπὶ τόπῳ φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος, Γαλιλαίοις διήγγειλα κελεύων εἰς τὴν ἐπιῶσαν ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβαρῶθ κώμην παραγενέσθαι πρὸς με. τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν μοῖρας τέτταρας νέμας, τοὺς πιστοτάτης αὐτῶν περὶ τὴν τῆ σώματος φυλακὴν ἑταξα, ταξιάσχευς αὐτοῖς ἐπισήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας, ὑπὲρ τῆ μηδείας στρατιώτην ἄγνωστον αὐτοῖς συναναμίνγνυσαι. τῇ δ' ἐπίσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβαρῶθ γενόμενος εὗρίσκω πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλήρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὡς αὐτοῖς παρεγγέλκειν. πολὺς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κωμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. ἐπεὶ δὲ καταστὰς εἰς αὐτὰς λέγειν ἠρξάμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ σωτῆρα τῆς χώρας αὐτῶν καλῶντες. καὶ γὰρ χάριν αὐτοῖς ἔχεν ὁμολογήσας συνεβάλευον πρὸς μηδένα μῆτε πολεμεῖν, μῆτε ἀρπαγῇ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνῶν κατὰ τὸ πεδίον ἀρκεμένους τοῖς ἑαυτῶν ἐφοδίοις. θέλει γὰρ ἐφασκον τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνων καταστῆλαι. συνέβη δὲ αὐθιμῆρον εἰς τὰς ὑπ' ἐμὲ κατασθεῖσας τῶν ὁδῶν φυλακὰς τὰς παρὰ τῇ Ἰωνάθῃ πεμφθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρεγγείλα. τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρῃσι βλασφημιῶν καὶ ψευσμάτων, ὕδνι ταῦτα φράσας, ὁρμᾶν ἐπ' αὐτὰς διενόημην.

μη'. Αἰχμασάντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, τὰς ιδίας πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησὴ οἰκίαν. βάρεις δ' ἦν αὕτη μεγάλῃ, καὶ ὁδὸν ἀκροπόλεως ἀποδέξασα. κρύψαντες οὖν λόχον

ipsumque ex amicis meis, cum sexcentis militibus missi in confinia Galilaeae, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter illac facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista cum ijs, qui missi erant, imperassem, Galilaeis per nuncios edixi, ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum praesto essent. Illis vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes divisis, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis praefeci, qui iussi erant sedulo curare, ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie autem eius diei, circiter horam quartam, cum essem in vico Gabaroth, inuenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilaea mihi in auxilium aderant, sicuti eis praeceperam: et praeter hos ingens multitudo e vicis finitimis eo confluxerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facurus, clamorem omnes sustulerunt, benefactorem appellantes me et regionis suae servatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, huiusmodi consilium dedi, ut nec quemquam pugna lacefferent, nec vi inuaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis: nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque caede componere. Accidit autem, ut, qui a Ionatha missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias inciderent, quae a me constitutae erant. Et viri quidem, prout iusseram, istic locorum arcte tenebantur; literis vero perlectis, quae calumniis plenae erant et mendaciis, mecum statuebam, ne verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum properare.

48. At Ionathas eiusque collegae, cum de aduentu meo nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Ioanne se receperunt in domum Iesu. nam turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque cum in eam militum cohortes

ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσδοκῶν ἦκεν ἐκ τῆς ὁδῆ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. καὶ δὴ διδόασιν ἐντολὰς τοῖς ὀπλίταις, ἐπειδὴν παραγένομα, μόνον εἰσελθεῖν εἰσῆσαι, τὰς ἄλλας ἀπείρξαντας. ἕτως γὰρ ὥντό με γενήσεσθαι ραδίως αὐτοῖς ὑποχείριον. ἐψύσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβλήν προαιδόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδῆ παρεγγέμην, καταλύσας ἀντικρυς αὐτῶν καθεύδειν ἐσκηπτόμην. καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύεσθαι με καθυπνωμένον, ὤρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδίον μεταπίθην αὐτὰς ὡς ἐμὲ κακῶς στρατηγῶντος. τάναντία δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. ὁφθέντων γὰρ εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν στρατηγὸν εὐνοίας ἀξία. κατὰ μεμψὶν τε ἐπαιῶντο τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι παρῆσιν, ἔδδεν μὲν αὐτοὶ κακὸν προπεπονθότες, ἀνατρέψαντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα. καὶ παρεκελεύοντο ἀπείναι. μὴ γὰρ ἂν πατε μετακλιθῆναι, προσάτην ἕτερον ἀντ' ἐμὲ λαβεῖν. τῶν ἀπαγγελθέντων μοι, προσελθεῖν εἰς μέσας ἦν ἄκτισα. κατέβαινον οὖν εὐθὺς αὐτὸς, τί λόγισιν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκασόμενος. προσελθόντος δὲ με, κρότος παρὰ παντὸς τῆ πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν ἐπιβοήσεις χάριν ἔχεν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ.

μθ'. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκόντες, ἐφοβήθησαν, μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτὰς ὀρμήσαντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν. δρασμὸν ἦν ἐπειρόν. μὴ δυνήθέντες δὲ ἀπελθεῖν, προσμένειν γὰρ αὐτὰς ἤξίωσα, κατήθησαν ἐκρησάμενοι τῷ λόγῳ. προστάξας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς εὐφημίας πάντας χεῖν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν τὰς πισοτάτας ταῖς ὁδοῖς ἐπισήσας, ὑπὲρ τῆ φρεσὶν, μὴ ἀπροσδοκῆτως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσῃ, παραινέσας δὲ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν ἔφοδον τῶν πολέμιων, εἰάν γένηται τις αἰφνίδιος, ταραχθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τὰς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὑπεμίμνησκον, ἂν τρόπον γράψαιεν ὑπὸ τῇ κοινῇ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν

tem abdidissent, vnamque ianuam mihi aperuissent, reliquis oclusis, expectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum; adeoque militibus praecipunt, vt me, simul ac adero, solum ingredi sinerent, caeteris ab introitu repulsis. Sic enim putabant me facile posse in illorum potestatem redigi. Verum spe sua falsi sunt: nam ego, qui insidias praefenseram, quam primum e via eo perueniebam, cum in diuersorium illis ex aduerso me recepissem, dormitum ire simulabam. Atque Ionathas suiue, existimantes, me somno et lassitudine oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentarunt eos ad se pertrahere, quasi male ducis officio fungerer. verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum Galilaei clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem beneuolentia dignum: et Ionatham eiusque collegas inculabant, quod adessent, nulla quidem ipsi laceffiti iniuria, res vero illorum funditus euerfuri: eosque ad discedendum hortabantur. nunquam enim se eo adduci posse, vt alium pro me acciperent, qui illis praecesset. His mihi renunciatis, nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque continuo ipse descendebam, auditurus quod Ionathas eiusque collegae dicerent. Mihi autem in publicum progressu statim a populo vniuerso applausum est, laetisque acclamationibus me praedicarunt; gratias se habere fatentes meo ductui et imperio.

49. Cum autem ista audirent Ionathas et qui cum eo erant, valde timuerunt, ne mortis discrimen adirent: facto in eos a Galilaeis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga cogitant. Verum cum abire non potuissent; (postulaui enim ab ipsis, vt manerent) moesti vultuque demisso stabant verbis meis attoniti. Itaque cum multitudini quidem imperassem, vt mihi adeo acclamare omnino desinerent, et militum fidissimos viis ad eas custodiendas praefecissem, ne nos inopinantes Ioannes adoriretur, Galilaeos vero in armis esse admonuisssem, ne ad hostium incursum, si quis derepente fieret, animis turbarentur, primo Ionatham eiusque collegas commonefaciebam epistolae, quemadmodum ad me scripserant, missos se a communi Hierosolymitarum.

πεπέμφθαι, διαλύσόντες με τὰς πρὸς τὸν Ἰωάννην Φιλονεικίας, ὡς παρακαλέσειάν με πρὸς αὐτὰς ἀφικέσθαι. καὶ ταῦτα διεξιὼν, τὴν ἐπιστολὴν εἰς μέσας προέτεινον, ἵνα μηδὲν ἀρνήσασθαι δυνηθῶσιν, ἐλεγχόντων αὐτὰς τῶν γραμμάτων. καὶ μὴν, ἔφην, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπρεσβεις, καὶ πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τῆ παρασῆσαι τὸν ἑμαυτῷ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλῶς καγαθῶς ἡγήσασθαι, δῆλον ὡς ἀνάγκην εἶχετε, προσεξτάσαντες καὶ πτὺς τῶν βίης, ἀπαλλάξαι με τῶν ἐγκλημάτων. εἰ οὖν γινώτε καλῶς πεπραχθῆναι μοι τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότι. τῶν δὲ πάντας ὑμῖν δίδωμι, παρὰ τῶν αὐτῶν πύθεσθε, τίνα τρόπον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης πεισμονότητος καὶ πάσης δὲ ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι. καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς, ὦ Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέγειν δ' ἐπὶ τῶν, ὡς δικασῶν, εἴ τι ἡμῇ καλῶς πέπρακται.

ἰ'. Ταῦτ' εἰ λέγοντός μου, κοινὰ παρὰ πάντων ἐγίνοντο φωναί, καλόντων εὐεργέτην με καὶ σωτῆρα. καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμαρτύρην, περὶ δὲ τῶν περαχθησομένων παρεκάλει. πάντες δ' ὤμνουν ἀνυβρίστους μὲν ἔχεν τὰς γυναῖκας, λελυπηθῆναι δὲ μηδέποτε μηδένα ὑπ' ἐμοῦ. μετὰ τῶν δύο τῶν ἐπιστολῶν, ὥς οἱ κατασφάλλαντες ὑπ' ἐμοῦ Φερεοὶ, πεμφθείσας ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθῃν ἐλόντες, ἀπεσάλκεσαν πρὸς ἐμὲ, παρανεγκίναςκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν βλασφημιῶν πλήρης, καὶ καταψευδομένας, ὅτι τυραννίδι μᾶλλον, ἢ στρατηγίᾳ, χρῶμαι κατ' αὐτῶν. ἑτέρα τε πολλὰ πρὸς τέτοις ἐνυγγεγραπτα μηδὲν παραλείποντων ἀναισχύντῃ ψευδολογίας. ἔφην δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων ἐκασίας τῶν κομιζόντων. ἔ γάρ ἐβελόμην αὐτὰς τὰ περὶ τὰς Φερεὰς τὴν ἐναντίαν εἶδεναι, μὴ δέξαντες τῷ γράφει ἀπεσῶσιν.

ἰα'. Ταῦτα ἀκούσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθὲν

ad contentiones, quae mihi cum Ioanne erant, finiendas, et, ut me obsecrauerant, ipsos conuenire. Hisque commemoratis, epistolam coram ipsis proferebam, ne quid inficiari possent, dum literis ipsos coarguerem. „Atqui, dicebam, o Ionatha vosque eius collegae, si mihi cum Ioanne contendenti reddenda esset vitae meae ratio, adducis pro me duobus tribusue testibus, qui viri sint probi et honesti, procul dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione, ab intentato crimine me absolui. Vt igitur sciatis, bene a me administratas esse res Galilaeae, tres quidem testes paucos admodum esse arbitror ei, qui vitam recte instituerit; hos vero vniuersos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his vitae meae rationem poscite: an non cum omni honestate atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos sane cunctos, o Galilaei, adiuro, ne quid veri occultetis aut dissimuletis, sed coram his, tanquam iudicibus dicatis, si quid minus recte factum fuerit.

50. Vix ista loquutus sum, cum vna omnium vox exoritur, benefactorem me suum et seruatorem appellantium. Et anteaclis quidem testimonium perhibebant, in agendis vero ut eadem facere pergerem, adhortabantur, affirmabant etiam omnes iureiurando, se vxorum quidem pudicitiam saluam habere, neminem vero vnquam a me dolore iniuriue affectum. Ab hoc elogio, epistolas duas a Ionatha eiusque collegis datas, quas custodes a me constituti interceptas mihi miserant, praelegebam Galilaeis, perquam plenas maledictis, ineque falsi insimulantes, quod pro tyranno potius, quam duce, apud ipsos me gererem. insuper et alia multa perscripta erant, illis nihil mendacii impudenter admodum confictum omittentibus. quin et multitudini dicebam, me literas accepisse a perferentibus, qui non inuiti eas mihi dederant; quippe nolebam aduersarios quidquam resciscere de viarum custodiis, ne prae metu literas scribere desinerent.

51. Cum ista audiuisset multitudo, animis exasperati

ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὥρμα καὶ τὰς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὡς διαφθεροῦντες. καὶ ἐπεπράχισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τὰς μὲν Γαλιλαίᾳς ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν, καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα λέγειν τοῖς πέμψασι τὰληθῆ περὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων. ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυον αὐτὰς, καίτοι γινώσκων, ὅτι μηδὲν ὧν ὑπέχρητο ποιήσασιν. τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτῶν, καὶ μετὰ παρακάλου ἐπιτρέπεν αὐτοῖς τιμωρῆσασθαι τὰς τοιαῦτα τολμήσαντας. παντοῖος μὲν οὖν ἐγενόμην πείθων αὐτὰς φρίσασθαι τῶν ἀνδρῶν. πᾶσαν γὰρ ἤδειν σάσιν ὅλεθρον ἔσαν τῇ κοινῇ συμφέροντος. τὸ δὲ πλῆθος ἔχεν τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον. καὶ πάντες ὤρμησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κατέλυον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. ἐγὼ δὲ, συνορῶν τὴν ὀρμὴν ἔσαν αὐτῶν ἀνεπίχστον, ἀναπηδήσας ἐφ' ἵππον, ἐκέλευσα τοῖς πλῆθεσιν πρὸς Σωγάνην κώμην ἔπειθαι, Γαβάρων ἀπέχουσιν εἴκοσι στάδια. καὶ τοιαύτω στρατηγήματι χρησάμενος παρέχον ἑμαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμφυλίᾳ πολέμῳ κατάρχειν.

ιβ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τὰς Σωγανίας ἐγενόμην, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος καὶ παραινέσει χρησάμενος περὶ τῇ μὴ πρὸς τὰς ὀργάς, καὶ τὰς ἐπανηκέσας τιμωρίας ὀξείως φέρεσθαι, κελεύω τὰς καθ' ἡλικίαν ἤδη προβεβηκότας καὶ πρώτας παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὡς πορευομένους εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν εὐτρεπίζεσθαι, μέμψιν ποιησομένους ἐπὶ τῇ δόμῳ τῶν τὴν χώραν διασασιαζόντων. „καὶ ἂν ἐπικλα-
„θῶσιν, ἔφην, πρὸς τὰς λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ
„κοινὸν γράψαι πρὸς ἐμὲ, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλι-
„λαίᾳ, τὰς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκεῖθεν.” ταύ-
τας αὐτοῖς τὰς ὑποθήκας δὲς, ἐναρμολογημένων τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρα τρίτη μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποιήσάμην, συμπέμψας ὀπλίτας πεντακοσίους. ἔγραψα δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τῇ ἀσφαλῇ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς. ἥδη γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ

gestiebant in Jonathan, et qui cum eo aderant, impetum facere, quasi illos interfecituri. Atque id sane perfecissent, nisi Galilaeos quidem furentes cohibuissem, Jonathan vero eiusque collegis dixissem, me illis ignoscere, quae iam ante gesserant, si modo resipiscerent, et perfecti in patriam his, a quibus missi erant, vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem, nihil esse facturos eorum, quae pollebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, meque obsecrabant, permitterem de illis, qui talia ausi fuerant, poenas sumere. Verum ego summo opere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus. probe enim noueram, omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia: unoque impetu omnes in dominum ferebantur, in qua Jonathan eiusque collegae diuersabantur. Ego vero, cum conspicerem, impetum illorum cohiberi non posse, in equum insiliens, iussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. atque eiusmodi usus stratagemate hoc mihi met praestabam, me pro belli civilis auctore nequam habitum iri.

§2. Postquam autem propius ad Soganenses accederem, cum multitudinem stitissem, eosque admonuissem, ne ad irascendum et grauissimas poenas exigendas ocys ferrentur, iubeo centum aetate prouectiores et dignitate praestantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et querelam apud populum habituri aduersus eos, qui in regione seditionem mouerent: illisque dicebam, „si contigerit eos flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum efflagitate, ut literas ad me darent, iubentes memet in Galilaea manere, et Jonathan eiusque collegas inde discedere.” Cum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim se ad profectionem instruxissent, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos in praesidium. Quin et amicis Samariae scripsi, darent operam, ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim Romanorum

Σαμάρεια. καὶ πάντως ἶδεν τὰς ταχὺ βελομένους ἀπελθὼν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι. τρεῖσι γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἐνέστιν οὕτως εἰς Ἱερουσόλυμα καταλῦσαι. συμπαραπενψα δὲ τὰς πρέσβεις καὶ γὰρ μέχρι τῶν τῆς Γαλιλαίας ὁδῶν, Φυλακὰς ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τῆ μη ῥαδίως τινὰ μαθεῖν ἀπαλλαττομένους. καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάφοις τὴν διατριβὴν ἐποιέμην.

γυ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτανόντες τῆς κατ' ἐμὲ πράξεως, Ἰωάννην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίχγαλα, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριῶν πόλιν πεπόρευοντο λήψεσθαι προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχείριον· ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς, ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆτον ἐκείνων ἄρχων, ἐγγεγράφει πρὸς αὐτὸς, πείσσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέχεσθαι, καὶ αὐτοῖς ἐλθεῖν πρὸς ἐθῆνα. ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. ἀπαγγέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς Τιβεριᾶδος ἐπιμελητὴν καταλειπέναι, καὶ σπεύδειν ἔξω. καὶ γὰρ, ταχέως ὑπακῶσας αὐτῷ παραγεγνημένος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γενόμενοι παρὰ τοῖς Τιβεριεῦσι, καὶ πολλὰς πείσαντες ἀποστῆναί με διαφόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρεσσίαν, δέξαντες περὶ αὐτῶν ἦγον πρὸς ἐμέ. καὶ ἀσπασάμενοι, μακαρίζοντες ἐλεγον ὅτι περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστροφέντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένῳ. κόσμον γὰρ αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δόξαν ἔφασαν, ὡς ἂν διδασκάλων τ' ἐμὲ γενομένων καὶ πολιτῶν. δικαιότεραν τε τῆς Ἰωάννη τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτὸς Φιλίαν ὑπάρχειν ἐλεγον. καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν εἰκείαν ἀπελθεῖν, περιμένειν δὲ, ὡς ὑποχείριον τὸν Ἰωάννη ἐμοὶ ποιήσασιν. καὶ ταῦτα λέγοντες ἐπώμεσαν τὰς Φρικωδεσάτας ὁρκας παρ' ἡμῖν, δι' ἧς ἀπιστεῖν ἢ θεμιτὸν ἡγέμην. καὶ δὴ παρακαλῶσί με τὴν κατάλυσιν ἀλλαχῇ ποιῆσθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιῆσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον. ὀχλεῖσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριῶν ἔφασκον.

in potestate erat Samaria. et omnino necesse erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci, per eam transire; sic enim tribus diebus e Galilaea Hierosolyma peruenitur. Immo et ipse legatos deduxi ad fines usque Galilaeae, custodes, qui viis praeessent, constituens, ne quis facile legatos discessisse rescisceret. Cumque ista perfecissem, aliquantisper apud Iapha morabar.

53. Ionathas autem eiusque collegae, cum frustrati essent in iis, quae contra me moliti sunt, Ioannem Gischala remiserunt; ipsi vero in urbem Tiberiada profecti sunt, spei pleni fore, ut eam in suam potestatem redigerent: quandoquidem et Iesus, qui eo tempore summæ rerum illic praeerat, scripserat ad ipsos, promittens, se populo persuasurum esse, ut venientes exciperent, et in eorum partes transire vellent. Illi quidem huiusmodi spe freti illinc digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat, (quem iam ante dixi rerum Tiberiadis curatorem me reliquisse) utque festinarem me rogabat. Atque ego, cum e vestigio illi obsequutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex huiusmodi causa. Ionathas eiusque collegae, cum apud Tiberienses essent, et multos aduersae mihi factionis a me deficere suasisent, quamprimum me adesse audierant, de se solliciti ad me veniunt; meque salutato beatum praedicabant, qui ita me gesserim in Galilaeae rebus administrandis, seque mihi gratulari, quod tanto in honore habitus essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant, ut qui civis illorum et ab ipsis institutus fueram. adiciebantque, iustus esse, ut meam erga ipsos amicitiam, quam Ioannis, complecterentur: et domum quidem ocyus redire aiebant; manere vero, donec Ioannem in meam potestatem traderint. Atque ista loquuti iusiurandum iurarunt unum et alterum, ex iis, quae apud nos horroris plenissima habentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. deinde me rogabant, ut in alium locum diuerterem, quod in crastinum diem Sabbatum incideret: illosque minime decere aiebant eo die Tiberiensium civitatem in tumultus conicere.

υδ'. Καὶ γὰρ, μὴδὲν ὑπονοήσας, εἰς τὰς Ταρχείας ἀπῆλ-
 θον, καταλιπὼν ἑμῶς ἐν τῇ πόλει τὰς πολυπραγμονήσον-
 τας, εἴ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. διὰ πάσης δὲ τῆς ὁδοῦ, τῆς
 ἀπὸ Ταρχεῶν εἰς Τιβεριάδα Φερῆσης, ἐπέστησα πολλὰς,
 ἵνα μοι δι' ἀλλήλων σημῆνωσιν, ὥστε ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ
 πόλει καταλειφθέντων πυρθάνωνται. κατὰ τὴν ἐπιῆσαν
 οὖν ἡμέραν συνάγονται πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον
 οἶκημα πολὺν ὄχλον ἐπιδέξασθαι δυνάμενον. εἰτελθάν δὲ
 ὁ Ἰωνάθης, Φανερώς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως ἐκ ἐτόλμα
 λέγειν. ἔφη δέ, στρατηγὸν κρείττονος χρείαν τὴν πόλιν αὐ-
 τῶν ἔχειν. Ἰησὺς δ' ἄρχων ἑδὲν ὑποσηλάμενος ἀναφαν-
 δὸν εἶπεν· „ἄμεινόν ἐστιν, ὦ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμᾶς ἀν-
 „δράσιν ὑπακῆειν, ἢ ἐνὶ, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς, καὶ
 „κατὰ σύνεσιν ἐκ ἀδόξοις.” ὑπεδέκνυν δὲ τὲς περὶ Ἰωνά-
 θην. ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπήκει παρελθὼν Ἰῆτος, καὶ
 τινὰς ἐκ τῶν δῆμου συνέπειθεν. ἐκ ἡρέσκετο δὲ τοῖς λεχθῆ-
 σιν τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς τάσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ
 τὴν σύνοδον διέλυσεν ἐπελθῆσα ἕκτη ὥρα, καθ' ἣν τοῖς
 σαββάσιν αἰτισποιεῖσθαι νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. καὶ οἱ περὶ τὸν
 Ἰωνάθην, εἰς τὴν ἐπιῆσαν ὑπερθέμενοι τὴν βελὴν, ἀπή-
 σαν ἄπρακτοι. εὐθύς δέ μοι τῶν ἀπαγγελθέντων, περὶ
 διέγνων εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι. καὶ τῇ ἐπιῆσιν
 περὶ πρώτην ὥραν ἦκον ἀπὸ τῶν Ταρχεῶν, καταλαμβά-
 νω δὲ συναγόμενον ἤδη τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευχὴν. ἔφ'
 ὅ, τι δ' ἦν αὐτοῖς σύνοδος, ἐκ ἐγίνωσκον οἱ συλλεγόμενοι
 οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοκῆτως θρασυάμενοί μιν
 παρόντα διαταράχθησαν. εἴτ' ἐπινοῶσιν διαδῆναι λόγον, ὅτι
 Ῥωμαίων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίᾳ πῶρρω τριάκοντα σταδίων
 ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ομόνοϊαν, εἰπὶν
 ἐωραμένοι. καὶ προσαγγελθέντων τῶν, ἐξ ὑποβολῆς παρ-
 εκάλαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, μὴ περιιδεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων
 λεηλατημένην αὐτῶν τὴν γῆν. ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐνοίας
 ἔχοντες, ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπευγῆς βοηθείας μετα-
 σήσαντες, αὐτοὶ τὴν πόλιν ἔχθραν μοι κατασκευάσαι.

54. Tum ego, nihil suspicatus, Taricheas me conferebam, relictis tamen aliquibus in ciuitate, curiose in sermones inquisituris, qui de me fererentur: et per omnem viam, quae a Taricheis Tiberiada recta ferebat, aliquam multos disposui, qui, alius ex alio, mihi significarent, quaecunque inaudirent ab iis, qui in vrbe relictī erant. Die igitur sequenti omnes congregantur in Proseucham, domum scilicet amplissimam et ingentis multitudinis capacitatem. Cum autem Ioannes eo esset ingressus, palam quidem minime audebat verba facere de defectione; duce vero meliore ciuitati illorum opus esse aiebat. At Iesus, qui vrbi praeerat, nihil dissimulans, aperte dicebat: „prae-
„stat, o ciues, quatuor nos viris, quam vni, parere, praefer-
„tum illustri ortis genere, et rerum scientia inelytis;” quibus verbis Ionathan subindicabat eiusque collegas. Iustus, cum in medium prodiiisset, Iesum illa loquutum extollebat, et nonnullos e plebe in suam sententiam adducebat. At populo haud placebant, quae dicta erant, et procul dubio coorta fuisset seditio, nisi necesse habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Ionathas eiusque collegae, cum in crastinum diem conciliū distulissent, re infecta abierunt. Illis autem mihi actutum renunciatis, decreui mane Tiberiada peruenire: et prima diei sequentis hora a Taricheis eo veniebam, populumque in Proseucham iam congregatum deprehendo: quem vero in finem aduocarentur in concionem, plane nesciuerunt, qui conuenerant. At Ionathas eiusque collegae, cum me ex improviso adesse conspexissent, primo perturbati erant: deinde illis in mentem venit rumorem spargere, procul visos esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab vrbe, in loco, qui Homonoea dicitur. atque illis nunciatis, admonendo hortandoque subiiciunt Ionathas eiusque collegae, non permittendos esse hostes agrum illorum depopulari. Dicebant autem haec eo animo, vt, cum me auxilii praesentis ferendi praetextu ab vrbe amouissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

νί. Ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα, ὅμως ὑπήκουσα, μὴ δόξαν παράχω τοῖς Τιβεριεύσιν ὃ προσέμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. ἐξῆλθον οὖν, καὶ γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς ἔδ' ἔχνος πολεμίων εὖρον, ὑποσέφω συντόνως ὁδεύσας. καὶ καταλαμβάνω τὴν τε βελὴν πασαν συνεληλυθυῖαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιημένους τε πολλὴν κατηγορίαν μετὰς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τὰ μὲν τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοῖς ἀμελῆντος, ἐν τρυφαίᾳ δὲ διάγοντος. ταῦτα δὲ λέγοντες πρῶτον ἐπιστολάς τίσσεσας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτὰς, ἐπὶ βοήθειαν ἤκειν παρακαλόντων. Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἰππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν, ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περιφθῆναι δεομένων. ταῦτ' ἀκούσαντες εἰ Τιβεριεῖς, λέγειν ἀληθῆ δόξαντες αὐτὰς, καταβοήσεις ἐποίηστο, μὴ καθέζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπιχειρόντα τοῖς ὁμοεθνεῖσιν αὐτῶν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ, συνήκα γὰρ τὴν ἐπίνοιαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπακούσθαι μὲν ἔφην ἐτοίμως καὶ χωρὶς ἀναβολῆς ὁρμήσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπηγγειλάμην. συνεβέβηον δ' ὅμως, καὶ ἐπὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόκους Ῥωμαῖος σημαίνει προσβαλεῖν, εἰς πέντε μοῖρας διελόντας τὴν δύναμιν ἐκάστη τῶν ἐπιστῆσαι τὰς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ. πρέπει γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβαλεῖν, ἀλλὰ καὶ χρείας ἐπείγχεσθαι ἡγούμενοις βοηθεῖν. ἐγὼ γὰρ πλὴν μιᾶς μοῖρας ἐκ ἔφην ἀφηγῆσθαι δυνατόν εἶναι. σφόδρα τῷ πλήθει συνήρουν ἡ ἐμὴ συμβουλία. καί κεν οὖν ἠνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίεναι. τοῖς δ' ἔτι μετρίως συνεχύθησαν αἱ γνώμαι, μὴ κατεργασαμένοις ἀδιενόηθησαν, ἐμὲ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγῆσαντος.

νς'. Εἰς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀσανίας τῆνομα, ποιηρὸς ἀνὴρ καὶ καλὲργος, εἰσηγγέτο τοῖς πλήθεσι πανδημὸν ἡξίαν εἰς τὴν ἐπιθεῖσιν τῷ Θεῷ προθεσθαι. καὶ κατὰ τὴν

55. Ego vero, etiamsi probe norim, quid illi in mente agitent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus viderer parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, cumque ad locum peruenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere reuertor; et senatum omnem populique multitudinem congregatam inuenio, et Ionathan eiusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil peniti haberem eos belli miseriis leuare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Cum ista dicerent, quatuor epistolae proferebant, quasi ab iis, qui in Galilaeae confinis degebant, ad ipsos scriptas, ut iis subueniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum affuturas et regionem illorum populaturas esse) et orantibus, ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati, illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abundum. Ad haec ego, ut qui intelligerem, quid Ionathas sociique cogitarent, respondi, me promte imperata facturum esse, promisque sine mora in bellum profecturum. Caeterum, quando literae significabant, Romanos in loca quatuor incursionem facere, suadebam oportere, in quinque partes diuisis copiis, Ionathan eiusque socios, singulos singulis, praefici. decere enim viros fortes non modo consilium dare; sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam praeire. nam fieri non posse dicebam, ut ego nisi partis vnus me ducem praerberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non potuerint, quae mente versauerant, quod ego contra ea, quae moliebantur, stratagemata adhiberim.

56. Vnus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini, ut in crastinum diem vniuerso populo apud Deum iudicaretur

αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρῆ-
 ναί, τῷ Θεῷ Φανερόν ποιήσοντας, ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνης
 τυγχάνοντες βοηθείας, πᾶν ὄπλον ἄχρηστον εἶναι νομίζε-
 σιν. ταῦτα δ' ἔλεγεν ἡ δὲ εὐσέβειαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς λα-
 βεῖν ἀνοπλόν με καὶ τὰς ἐμὰς. καὶ γὰρ δι' ἀνάγκην ὑπήκουον,
 μὴ δόξω καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑποθήκης.
 ὡς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ αὐτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ιω-
 νάθην γράφασιν τῷ Ιωάννῃ πρὸς αὐτὰς ἔωθεν ἀφικέσθαι
 κελεύοντες μεθ' ὧσαν ἂν στρατιωτῶν δυνήθῃ. λήψεται γὰρ
 εὖ ἐμὲ ὑποχείριον, καὶ ποιήσειν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. δεξι-
 μενος δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνος, ὑπακύνει ἐμελλεν. ἐγὼ δὲ
 τῆς ἐπίσης ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυλάκων,
 τὰς κατ' ἀνδρείαν δοκιμωτάτας καὶ κατὰ πίσιν βεβαίως,
 κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς ἐσθῆτας, ἐμοὶ συμ-
 προελθεῖν, ἵν', εἰ γένοιτο παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπίθεις, ἀμυ-
 νώμεθα. θώρακα δ' ἔλαβον αὐτὸς, καὶ μάχαιραν ὑπὲρ
 ζωσάμην ὡς οἷον ἦν ἀφανέστατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσ-
 ευχήν.

νζ'. Τὰς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκληῖσαι προσέ-
 ταξεν Ἰησοῦς ὁ ἄρχων. αὐτὸς γὰρ ταῖς θύραις ἐφεισῆκει.
 μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἴασεν. ἤδη δ' ἡμῶν
 τὰ νόμιμα ποιώντων, καὶ εἰς εὐχὰς τεκπομένων, ἀναστὰς
 ὁ Ἰησοῦς, περὶ τῶν ληφθέντων ἐκ τῆς ἐμπροσθε τῆς βασι-
 λικῆς σκευῶν τῆ ἀσκήματος ἀργυρεῖς ἐπυνθανέτό με, παρὰ
 τίνι τυγχάνει κείμενα. ταῦτα δ' ἔλεγε διατρέβειν τὸν χρό-
 νον βεβλόμενος, ἕως ἂν ὁ Ιωάννης παραγένηται. καὶ γὰρ παῖ-
 τα Καπέλλον ἔχεν ἔφην, καὶ τὰς δέκα πρώτας Τιβερίων,
 ἀνακρίναι δ' αὐτὰς ἔφην, εἰ ψεύδομαι. τῶν δὲ παρ' αὐτοῖς
 εἶναι λεγόντων· οἱ δ' εἴκοσιν, εἶπεν, χρυσοῖ, ὅς ἐλαβες πα-
 λήσας τινα σαθρόν ἀσκήμα, τί γεγόνασιν; καὶ τάττας, ἔφην,
 δεδοκέναι πρέσβεσιν αὐτῶν ἐφόδιον πεμφθεῖσιν εἰς Ἱερου-
 σόλυμα. πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡ καλῶς
 ἔφασαν πεποικέναι με, δόντα τοῖς πρέσβεσιν τὸν μισθόν
 ἐκ τῆ κοινῆς. παροξυνθέντος δὲ τῆ πλήθους ἐπὶ τέτοις, ἐνόη-

ieiunium: iussitque eadem hora absque armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos, quod arma parum valere existiment, nisi ille eis adsit in auxilium. Haec autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimeret. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Ionathas eiusque collegae scribunt Ioanni, eum adhortantes, ut mane ad se veniat, secum adducens quotcunque milites contrahere potuit. facile enim me capturum esse, et de me facturum quicquid facere vellet. Ille acceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die sequenti duos ex satellitibus, qui circa me erant, fortitudine spectatissimos fideque constantes, iubeo, sicis sub vestibus celatis, una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent, eam propulsaremus. Thoracem praeterea ipse accepi et gladio me succinxi, quam occultissime fieri potuit, et in Proseucham veniebam.

57. Caeterum eos, qui mecum erant, omnes excludi praecipit Iesus civitatis princeps. ipse enim foribus adstitit: solumque cum amicis ingredi fuit. Cum autem adhuc in ritibus patriis occuparemur, et ad preces converteremur, surrexit Iesus, et me de supellectile ex argento non signato, e regia, dum combureretur, erepta, percontabatur, apud quem deposita erat: atque haec eo animo dicebat, ut tempus extraheret tantisper, dum Ioannes adveniret. Ego respondi, quicquid erat penes Capellum esse et decem Tiberiensium primores; iussique, ut ex ipsis sciscitarentur, an mentirer. Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subiecit; at isti viginti aurei, quos tibimet capiebas, cum certum auri non signati pondus vendidisses, quid de iis factum est? Et hos, inquam, dedi in vaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad haec Ionathas quidem eiusque collegae responderunt, non recte a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem soluerim. Ex illis multitudine exasperata; ut

σαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων τὴν πονηρίαν, συνίς ἐγὼ εἰσὶν μέλλουσιν ἐξάπτεσθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μᾶλλον βεβλόμενος τὸν δῆμον ἐπὶ τῆς ἀνθρώπου· „ἀλλ' εἴ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον, ἔπραξα δὲς τὸν μισθὸν ἐκ τῆ καινῆ τοῖς „πρέσβεισιν ἡμῶν, παύσατε χαλεπαίνοντες, ἐγὼ γὰρ τῆς „εἰκοσι χρυσῶς αὐτὸς ἀποτίσω.”

νῆ'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύχασαν. ὁ δὲ δῆμος ἔτι μᾶλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη. Φανεράν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἄδικον πρὸς ἐμὲ δυσμένειαν. συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν δῆμον ἐκέλευεν ἀναχωρεῖν, προσμῖναι δὲ τὴν βελὴν ἡξίωσεν. ἡ γὰρ δύνασθαι θόρυβι μένεις περὶ πραγμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιῆσθαι. τῇ δὲ δῆμῳ βοῶντος, μὴ καταλείψειν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον, ἤκέν τις ἀγγέλλων κεύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν, Ἰωάννην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐκ ἔτι καταχρόντες αὐτῆς· τάχα καὶ τῷ Θεῷ προνοήσας τῆς ἐμῆς σωτηρίας, μὴ γὰρ ἂν γενομένης τέττα, πάντως ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ διφθάρῃ. „παύσατε, φασίν, ὦ Τιβερεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι χρυσῶν ἕνεκεν. διὰ τῆς μὲν ἡγὰρ ἐκ ἀξιώσεως Ἰωσήπος ἀποθανεῖν, ὅτι δὲ τυραννεῖν ἡμῶν ἐπεθύμησε, καὶ τὰ Γαλιλαίων πλήθη λόγοις ἀπατήσας τὴν ἀρχὴν αὐτῶν κατεκτήσατο.” ταῦτα δὲ λέγοντες, εὐθύς μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον, ἀναιρῶν τε ἐπειρώντο. ὡς δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μαχαίρας καὶ παλίν ἀπειλήσαντες, εἰ βιάζοντο, τῷ τε δῆμῳ λίθος ἀραμένους, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὀρμήσαντος, ἐξαεπάρασέν με τῆς τῶν πολεμίων βίας.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ προσελθὼν ὀλίγον ὑπαντιάζειν ἔμελλον τὸν Ἰωάννην ἰόντα μετὰ τῶν ὀπλιτῶν, δέσας ἐκείνου μὲν ἐξέκλινα· διὰ σενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην σωθεὶς καὶ πλοῖς λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταρχέας διπεραιώθη ἀπερσοδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών. μεταπέμφομά τε εὐθύς τῆς πρωτεύοντος τῶν Γαλιλαίων, καὶ φράζω τὸν τρόπον, ὃ παρὰ σπονδῆθαις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ

quae hominum erga me malignitatem perspexerat, cum ipse intelligerem, non procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam contra eos populum irritare, adiciebam: „si male fecerim, quod legatis vestris mercedem dederim ex publico, desinite mihi succensere; nam „ipse viginti istos aureos rependam.

§8. Cum ista dixissem, Ionathas quidem eiusque collegae conticuerunt: populus vero magis adhuc aduersus illos incitatus erat: vt qui iniquam erga me malevolentiam palam fecerant. Atque Iesus, vbi animorum mutationem vidit, populum quidem abire iussit; senatum vero, vt maneret, implorauit. fieri enim non posse aiebat, vt in tumultu de eiusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem clamante, se neutiquam me solum apud eos relicturos esse, accedebat quidam, Iesu eiusque focis clam nuncians, in propinquo esse Ioannem cum militibus. Tum Ionathas eiusque collegae, non valentes amplius sese cohibere, (Deo fortasse salutis meae prospiciente, nisi enim id contigisset, a Ioanne interissem) in haec verba erumpunt: „desinite, o Tiberienses, de viginti aureis inquirere, propter hos enim „haud morte dignus est Iosephus; sed quod tyrannidem „affectarit, et decepto verborum lenociniis Galilaeorum „vulgo imperium in eos fuerit adeptus.” Cum autem ista dicerent, e vestigio manus in me iniiciebant, meque interficere adnitebantur. At quamprimum comites mei facinus conspexerunt, gladiis strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis, populoque sublati lapidibus in Ionathan irruente, ab hostium violentia me eripuerunt.

§9. Postquam vero paululum progressus in eo eram, vt Ioanni, cum militibus iter facienti, obuiam fierem, prae metu illius de via deflexi; et per angustum quendam ad lacum saluus perueniens, nauigio forte arrepto coque conscenso Taricheas traieci, ita vt praeter expectationem e periculo euaserim. atque illico Galilaeorum primores ad me acciri iubeo, illisque denarro, quo modo a Ionatha so-

τούς Τιβερίους, παρ' ὀλίγον διαφθαρέην παρ' αὐτῶν. ὁρ-
γισθὲν δ' ἐπὶ τούτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκ-
λεύετό μοι, μηκέτι μέλλεν τὸν πρὸς αὐτὰς πόλεμον ἐκφέ-
ρειν, ἀλλ' ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ἐλθῶσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην, ἄρ-
δην αὐτὸν ἀφανίσαι, καὶ τὰς περὶ τὸν Ἰωάνῃην. ἐπεῖχον δ'
ὅμως αὐτὰς ἐγώ, καίπερ ὕτως ὀργιζομένους, περιμένειν αὐ-
τὰς κελεύων, ἕως μάθωμεν, τί οἱ πεμψθέντες ὑπ' αὐτῶν
εἰς τὴν Ἱερουσολυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελλῶσιν. μετὰ τῆς ἐκεί-
νων γὰρ γνώμης τὰ δοκῶντα πράττειν αὐτὰς ἔφην. καὶ
ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, ὃ λαβύσης αὐτῆ
τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνελξεύγνυσεν εἰς τὰ Γάζαλα.

Ξ'. Μετ' ὃ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀφικνῶνται πάλιν ὃς
ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον, σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς
περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τῷ Γαμαλιήλῃ παρο-
ξύνθαι, ὅτι χωρὶς γνώμης τῇ κοινῇ πέμψαντες εἰς τὴν Γα-
λιλαίαν ἐκπεσεῖν μὲ παρεσκευάσαν. ἔφασαν δ' οἱ πρέ-
σβεις, ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν ὁ δῆμος ὤρμησεν ἐμπι-
πράναι. ἔφερον δὲ καὶ γράμματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱερουσολυ-
μιτῶν πρῶτοι, πολλὰ τῷ δήμῳ δεηθέντος αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν
τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐβεβαίον, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωάνῃην
προσέτασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστέφειν θάσσον. ἐντυχὼν
ἔν ταῖς ἐπιστολαῖς, εἰς Ἀρβηλα κάμην ἀφικόμεν. ἔνθα σύν-
οδον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος, ἐκέλευσα τὰς πρέσβεις
διηγέσασθαι τὴν τῶν Ἱερουσολυμιτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμέναις
ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωάνῃην ὀργὴν καὶ μισοπονηρίαν, καὶ ὡς
κυρώσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν προσάσιαν, τὰ τε
πρὸς τὰς περὶ τὸν Ἰωάνῃην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς.
πρὸς ὃς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διπεμφάμην, πολυ-
πραγμονῆσαι τὸν κομίταντα κελεύσας, τί ποιῶν μέλλουσιν.

ΞΑ'. Δεξάμενοι δ' ἐκεῖνοι τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ταραχθέν-
τες ἔχι μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ τὰς ἐκ τῆς
βελῆς τῶν Τιβερίων, τὰς τε πρωτεύοντας Γαβάρων, βελὴν
τε προτιθέασιν, σκοπεῖσθαι κελεύοντες, τί πρακτέον ἐστὶν αὐ-
τοῖς. Τιβερίουσι μὲν οὖν ἀντέχεσθαι μᾶλλον ἐδόκει τῶν

cūsq; et Tiberiensibus contra foedera proditus eram, utque parum abfuerit, quin ab illis occiderer. Illis auditis, Galilaeorum multitudo, ira accensa, me adhortabatur, ut non cunctarer illis bellum inferre; sed eos permitterem in Iohannem proficisci, ipsumque cum Ionatha eiusque collegis penitus e medio tollere. Attamen eos, ita licet ad eo incitatos, ipse reprimebam, diem de die illos expectare iubens, donec resciscamus, quidnam legati, in Hierosolymitarum urbem ab eis missi, renunciabunt: ex illorum enim sententia, quae factu optima viderentur, agere eos oportere aiebam. cumque ista dixissem, eis persuasi. Tunc autem et Ioannes, quod insidiae ei parum succederent, Gischala se recipiebat.

60. Non multis autem post diebus reuertuntur legati, et nunciabant, populum valde irasci Anano et Simoni Gamalielis filio; quod, inscio communi Hierosolymorum, in Galilaeam ab ipsis missi essent, qui id egerant, ut ex ea exciderem. Aiebant etiam legati, quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Quin et literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant Galilaeae principatum; Ionathae vero eiusque collegis praecipiebant quantocyus domum redire. Literis igitur istis perlectis, in vicum Arbela concessi. quo loci congregatis Galilaeis, iussi legatos enarrare, quantum irascerentur Hierosolymitae, et indignarentur iniquitatem eorum, quae perpetrata erant a Ionatha suisque; et ut regionis ipsorum praefecturam suo decreto mihi ratam fecerint; quaeque Ionathae eiusque sociis scripserant de illorum discessu: ad quos literas e vestigio mittendas esse curabam, iusso tabellario curiose inquirere, quidnam facturi essent.

61. Illi vero, cum epistolam accepissent et non mediocriter turbati essent, accersunt Iohannem, et senatores Tiberensium, primoresque Gabarorum; et hac de re ad concilium referunt, consultare iubentes, quidnam eis facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur,

πραγμάτων. ἡ δὲ ἰσχυρὰ ἐφασαν ἐγκαταλιπέσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἅπαρ ἐκείνοις προσεθεμένην, ἄλλως τε μηδ' ἐμὴ μέλλοντος αὐτῶν ἀφείξεσθαι. τὸ γὰρ ὡς ἠπειληκότες ἐμὴ κατεψεύδοντο. ὁ δὲ Ἰωάννης ἡ μόνον τῶν τοιούτων συνηρῆσκετο, πορευθῆναι δὲ συνεβέβλευεν αὐτῶν τὰς δύο κατηγορήσοντας μὴ πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσειν ῥαδίως αὐτὰς ἔφη διὰ τε τὸ ἀξίωμα, καὶ παντὸς πλῆθους εὐτρεπῶς ἔχοντος. δόξαντος οὖν τῷ Ἰωάννῃ κρατίστην εἰσηνηγοῦναι γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπείναι πρὸς τὰς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τὰς ἑτέρας δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. συνεπηγάγοντο δὲ Φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἑαυτῶν ὀπλίτας ἑκατόν.

ξβ'. Τιβεριεῖς δὲ, τὰ μὲν τέχνη προενόησαν ἀσφαλιθῆναι, τὰς ἐνοίκους δὲ κλεύεσθαι ἀναλαβεῖν τὰ ὄπλα. καὶ παρ' Ἰωάννη δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας ἐκ ὀλίγης συμμαχήσοντας, εἰ δέήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμὴ. ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Γιζάλοις. οἱ τοίνυν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναρρῶντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος, ὡς ἦγον εἰς Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἑχαιαῖς τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσην νύκτα τοῖς ἐμοῖς Φύλαξιν ἐμπίπτουσιν. οἱ καὶ κλεύσαντες αὐτὰς τὰ ὄπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσον ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπῳ καθὼς αὐτοῖς ἐνετάλμην. γράφει δὲ πρὸς μὲ ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ὅτι τὴν Φυλακὴν ἐπεπισφύκειν. παραλιπὼν ἔν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιησάμενος, πέμψας πρὸς τὰς Τιβεριεῖς συνεβέβλευον αὐτοῖς, τὰ ὄπλα καταθεμένους ἀπολύειν τὰς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἑαυτῶν. οἱ δὲ, δόξαν γὰρ εἶχον τὰς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορευθῆναι, βλασφήμους ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. μὴ καταπλάγεις δ' ἐγὼ καταστρατηγεῖν αὐτὰς ἐπένοον. πρὸς γὰρ τὰς πολίτας ἐξάπτειν πόλεμον ἐκ ἐνόμιζον εὐσεβεῖς εἶναι. βυλόμενος δ' αὐτὰς ἀποσπάσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίας ὀπλίτας τὰς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διέκλον, καὶ τὰς μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις

ut rerum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos, aiebant, urbem illorum deferere, quae semetipsis commiserit, praesertim cum foret, ut ipse illis manus non abstinere. mendacium enim confingebant, quasi hoc illis interminatus fuisset. Et Ioannes non solum ista comprobabat; sed et suadebat, ut ex eis duo me accusatum irent coram populo Hierosolymitano, quod Galilaeae res non satis commode administrarem; idque eos facile illis persuasuros esse dicebat, cum ob ipsorum auctoritatem, tum quod vulgus omne varium sit et mutabile. Itaque cum sententiam optimam dixisse visus fuerit Ioannes, placuit illis, ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Ionathas et Ananias; alios vero duos, apud Tiberiadem mansuros, relinqui. atque in sui custodiam milites centum cogebant.

62. Tiberienses autem moenibus quidem suis firmandis prouiderunt, incolas vero arma iubent resumere: et a Ioanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciuerunt, illis auxilio futuros, si quando res suae mecum eis egerent. Interim Ionathas suiue Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilaeae finibus situm, in Campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. illi vero, cum eos arma deponere iussissent, in vinculis eodem loco asseruabant, prout eis praeceperam. Mihi autem ista per literas significat Leui, cui loci custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, cumque nihil ea de re me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam, ut sinerent homines, positis armis, in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Ionathan cum suis Hierosolyma iam peruenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil animo consternatus, stratagemate contra eos uti cogitabam: nam nefas esse ducebam contra ciues bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam diuisi: et imperavi, ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille

προσέταξα λοχῶντας περιμένειν, χιλίης δὲ εἰς ἑτέραν κώμην, ὁρενὴν μὲν ὁμοίως, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰσῆγαγον, κελεύσας ἐκείνους, ἐπειδὴν λάβωσι σημεῖον, εὐθύς καταβαίνειν. αὐτὸς δὲ τῆς κώμης προσελθὼν, ἐν πρῶτῳ καθεζόμεν. οἱ δὲ Τιβεριεῖς ὁρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς, καὶ πολλὰ κατεκρητόμεν. τοσαύτη γὰρ ἀφροσύνη κατέχεν αὐτοὺς, ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῆ κλῆνην προὔθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἰσάμενοι ἀδύροντό με μετὰ παιδίας καὶ γέλωτος. διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἥδεως τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

ΞΥ'. Βυλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν Ἰωάζαρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς, παρεκάλειν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ Φίλων πολλῶν τε τῶν Φυλαξόντων αὐτοὺς ἐλθεῖν. βύλεσθαι γὰρ ἔφην καταβάς, σπείσασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανείμασθαι τὴν προσασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τὴν ἄνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθεὶς, ἔκ ἄκησεν ἐλθεῖν. ὁ δὲ Ἰωάζαρος ἐνέδραν ὑποπτεύσας, ἔμεινεν. ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ Φίλων, τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν, ὑπαντίσας ἡτπαζόμεν Φιλοφρόνως, καὶ χάριν ἔχεν ὁμολόγησι ἀναβάντι. μετ' ἃ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν, ὡς καταμύνας τι βυλόμενος εἶπεν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν Φίλων ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς μετ' ἐμὲ Φίλοις ἔδωκα. τὰς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. μάχης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον ἔπω τῶν Τιβεριέων νικούντων, ἐπεφύγευσαν γὰρ οἱ παρ' ἡμῖν ὀπλίται, τὸ γινόμενον ἰδὼν, καὶ τὰς μετ' ἐμαυτῷ παρακάλεσας, νικῶντας ἥδη τὰς Τιβεριεῖς εἰς τὴν πόλιν συνεδίωξα. ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ τῆς λίμνης, προσέταξα τὴν πρώτην λαβῶσιν οἰκίαν, ἐμπρῆσαι. τάτῃ δὲ γενομένῃ, νομίσαντες οἱ Τιβεριεῖς εἰληφθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φόβῳ ῥίπτουσι τὰ ὅπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἰκέτευον φείσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. ἐγὼ δὲ, πρὸς τὰς

autem in vicum alium deducebam, perinde quidem, ac alii, montanum, a Tiberiade vero quatuor stadiis distitum, quibus edixi, ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. quod cum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me conuicia iactabant. Immo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica funebri decenter instructa, mei imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent, cum lusu risuque. At ego, cum illorum dementiam adspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Cum autem vellem Simonem per insidias interceptum et cum eo Ioazarum, missum ad eos nuncio obsecrabam, ut paulum extra urbem procederent, assumtis secum amicis et aliquammultis, qui eis praesidio essent. Velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, foedus cum illis ferire et Galilaeae praefecturam diuidere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire. Ioazarus vero, insidias suspicatus, domi manebat. Simoni igitur, cum adscendisset una cum amicis, qui ipsi praesidio essent, obuiam factus benigne comiterque eum salutabam, fatebarque, me gratiam illi habere, quod ad nos adscenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei seorsim remotisque arbitris vellem aliquid dicere; ubi longius eum abduxeram, medio in altum sublatum amicis, qui mecum erant, tradidi, in vicum proximum perducendum: militibusque descendere iussis, cum ipsis Tiberiada ibam oppugnatum. Cum autem utrinque acriter pugnatum esset, parumque aberat, quin victoria cederet Tiberiensibus, milites enim mei iam terga dederant, ipse, hoc conspecto, eos, qui mecum erant, adhortatus, victores prius Tiberienses in ciuitatem usque persequutus sum: aliis vero copiis lacum traiectis, mandauit, ut domum, quam primum occupassent, incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati, vi expugnatam esse ipsorum ciuitatem, prae metu arma abiiciunt, cumque vxoribus ac liberis supplices orabant, ut ipsorum vrbi parceretur. Ego autem, precibus

δεήσεις ἐπικλαοίς, τῆς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς ἐπέχον, αὐτὸς δὲ, καὶ γὰρ ἑσπέρα κατέλαβεν, μετὰ τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποσρέψας, περὶ τὴν τῷ σώματος θεραπείαν ἐγινόμην. καλέσας δὲ ἐπὶ τὴν ἐσίασιν τὸν Σίμωνα παρεμυθίμην περὶ τῶν γεγονότων, ὑπὶ χυμὴν τε δὲς ἐφό. δια αὐτῷ παραπέμψεν εἰς Ιεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

ξδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιῦσαν ἡμέραν, μυρίους ἐπαγόμενος ὀπλίτας, ἦκον εἰς Τιβεριάδα. καὶ μεταπομφάμενος εἰς τὸ σάδιον τῆς πρώτης αὐτῶν τῷ πλήθους, ἐκέλευσα φράζειν, οἵτινες εἰεν αἵτιοι τῆς ἀποσάσεως. ἐνδειξαμένων δὲ τῆς ἀνδρας, ἐκείνους μὲν δεδεμένους εἰς τὴν Ἰωταπάτη πόλιν ἐξέπεμψα, τῆς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν, καὶ δὲς ἐφόδια, μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωάζαρος καὶ ὀπλιτῶν πεντακοσίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτούς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ Ιεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγγινώσκον αὐτοῖς παρεκάλην περὶ τῶν πεπραγμένων, ἐπανορθώσασθαι τὰς ἀμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ πίσει λέγοντες. τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύσαντα σῶσαί με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδόοντο. κατὰ τοῖς ἔχουσιν προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν, ἀπειθέντων δὲ μέχρι πολλῶ, θρασυάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ στρατιωτῶν λαμπρότερον τῷ συνήθους περιεκείμενον σολήν, ἐπυθόμην, πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ, ἐκ τῆς κατὰ πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ ἄλλοις ἅπανσιν ἠπέλησα μείζω τιμωρίαν ἐπιθήσειν, μὴ κομίσασιν εἰς ἐμφανὲς ὅσα ἠεπακεισαν. πολλῶν δὲ συναχθέντων, ἐκάστη τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγινώδην ἀποδέδωκα.

ξε'. Γεγονὼς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως, βέλομαι πρὸς Ἰῆσον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τέτων πραγματεῖαν γεγραφότα, πρὸς τε τῆς ἄλλης τῆς ἰστορίας μὲν γράφειν ὑπὸ χυμῆς, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρης, καὶ δι' ἔχθραν ἢ καὶ χάριν τὸ ψεῦδος ἐκ ἐντροπομένης, μικρὰ διελθεῖν. πράττει μὲν γὰρ ὁμοίον τι τοῖς περὶ συμβολαίων πλατὰ

flexus, impetum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesper appetebat) vna cum militibus ab vrbe obsidione reuersus, corpori curando incumberebam. cumque Simonem ad conuiuium adhibuissem, eum super iis, quae acciderant, consolabar: atque promittebam fore, vt, dato ei viatico, Hierosolyma deduceretur saluus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus Tiberiada veniebam: populiue istius primoribus in circum accitis, iussi, vt, quinam essent defectionis auctores, dicerent. Cumque homines indicassent, eos quidem victos in vrbe Iotapata misi; Jonathan vero et Ananiam sociosque vinculis solutos et comitebus instructos, vna cum Simone et Ioazaro, et militibus quingentis, qui eos custodirent obseruarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tiberienses, cum ad me iterum confluxissent, supplices obsecrabant, vt quae facta essent illis ignoscerem, dicentes, se emendaturos esse, quae male fecissent, suae in posterum erga me fidei constantia. Insuper orabant, vt, quaecunque ex spoliis supererant, iis seruantur, qui ea perdiderant. atque ego ea habentibus imperabam, vt omnia penes ipsos in medium afferrent: diuque cunctantibus iussa mea exsequi, quendam e militibus meis conspicatus, veste solito splendidiore indutum, eam vnde haberet interrogabam. cumque respondisset, ex vrbe rapinis, illum verberibus castigari iubebam, aliis me atrocior poenam inflicturum esse minatus, nisi, quicquid rapuerant, in apicum protulerint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod quisque pro suo agnouit, reddidi.

65. Cum autem ad hanc narrationis meae partem venerim, libet mihi verba aliquot facere ad Iustum, qui et ipse hisce de rebus opus composuit, et ad caeteros item, qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiae falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem faciunt, ac ii, qui de rebus contractis scripta in me-

γράμματα συντιθέσιν, τῷ δὲ μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν
 ἐκείνοις δεδιέναι, καταΦρουῶσι τῆς ἀληθείας. Ἰᾶτος γὰρ
 συγγράφειν τὰς περὶ τῶν ἐπιχειρήσας πράξεις, καὶ τὸν
 πόλεμον, ὑπὲρ τῷ δοκεῖν Φιλόπονος εἶναι, ἐμὲ μὲν κατέψευ-
 σαι, ἠλήθευσε δὲ ἡδὲ περὶ τῆς πατρίδος. ὅθεν, ἀπολογία-
 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη ἐχω καταψευδομαρτυρήμενος,
 ἐρῶ τὰ μέχρι νῦν σεσιωπημένα. καὶ μὴ θαυμάσῃ τις, ὅτι
 μὴ πάλα περὶ τῶν ἐδήλωσα. τῷ γὰρ ἱστορίαν ἀναγρά-
 φοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον, ἔστι δ' ὅμως μὴ πι-
 κρῶς τὰς τιῶν πονηρίας ἐλέγχειν, ἢ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνης
 χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτῇ μετριότητα. ἥπως οὖν, ἵνα
 „ὦ πρὸς αὐτὸν ὡς παρόντα, Ἰᾶτε, δεινότετε συγγρα-
 „φῶν, τῷτο γὰρ αὔχεις περὶ σεαυτῇ, αἵτιοι γεγόναμι
 „ἐγὼ τε καὶ Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σε τῆς πρὸς Ῥωμαίους
 „καὶ πρὸς τὸν βασιλέα εἰσεως; πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
 „Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τῷ κοινῷ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν χει-
 „ροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς, ἢ μόνον ἀνελήφα-
 „τε τὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ Δέκα πόλεις ἐπο-
 „λεμῆτε. σὺ γὰρ τὰς κόμας αὐτῶν ἐπέπρησας, καὶ ὁ σὸς
 „οἰκῆτης ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης ἐπεσεν. ταῦτα δὲ ἔκ
 „ἐγὼ λέγω μόνος, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὐσπασιανῷ τῷ αὐ-
 „τοκράτορος ὑπομνήμασιν ἔτως γέγραπται. καὶ τίνα τρέ-
 „πον ἐν Πτολεμαίδι Οὐσπασιανῷ κατεβόησαν οἱ τῶν Δέ-
 „κα πόλεων ἔνοικοι, τιμωρίαν ὑποχεῖν σε τὸν αἴτιον ἀξιῶν-
 „τες. καὶ ἐδεδώκεις ἂν δίκην Οὐσπασιανῷ κελεύσαντος,
 „εἰ μὴ Βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἐξ ἑσῶν ἀποκτενῆναι σε,
 „πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερνίκης δεηθείσης, ἔκ ἀνελῶν δεδε-
 „μένον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐφύλαξεν. καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ
 „πολιτεῖαί σε σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον,
 „καὶ ὅτι σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. ὦν τὰ τεκμή-
 „ρια καὶ γὰρ δηλώσω μετ' ὀλίγον. βέλομαι δ' εἰπεῖν καὶ
 „πρὸς τὰς ἄλλας Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σε, καὶ παραστῆσαι
 „τοῖς ἐντυχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστορίαις, ὅτι μήτε Φιλο-
 „ρώμαιοι, μήτε Φιλοβασιλεῖς γεγόνατε. τῶν ἐν τῇ Γαλι-

dium afferunt ficta et commentitia: sed quod similia, ac isti, non metuant supplicia, parui pendunt et contentui habent veritatem. Iustus igitur de iis, quae a nobis gesta fuerint, et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo memet contra falsa testimonia defendere) libere loquar ea, quae haecenus filii. neque mirum cuiquam sit, quod non antea ea indicauerim. Historiam enim scribenti vera dicere in primis necessarium est: licet tamen ei non acerbe redarguere quorundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut sese moderatum esse ostendat: „Quo modo igitur, (ut ipsum tanquam praesentem alloquar) iuste, historicorum grauissime, (id enim tibi met arrogas) ipse et Galilaei patriae tuae auctores fuimus seditionis aduersum Romanos et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum praetor Galilaeae essem constitutus, tu et Tiberienses vniuersi non solum arma corripuistis, sed et Syriae Decapoli bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendiisti, tuusque famulus in acie illic cecidit. atque haec non a me tantum dicuntur, sed et in Vespasiani imperatoris commentariis scripta reperiuntur: et quo modo Vespasianum apud Ptolemaida clamoribus prosequuti sunt Decapolitani, te vnum malorum auctorem ad supplicium deposcentes. Et poenas certo dedisses iussu Vespasiani, nisi Agrippa rex, accepta potestate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia vinctum seruasset. Quin et res, quas postea in republica gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod tu patriae tuae auctor fueris defectionis a Romanis. id quod multis indiciis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facereque, ut sciant, qui nostras legent historias, quod neque Romanorum, neque regis, amici fueritis. Urbium in Galilaea maxi-

„λαία πόλεων αὶ μέγισται, Σεπφῶρις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ
 „πατρίς, ᾧ Ἰῷτε. ἀλλὰ Σεπφῶρις μὴν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ
 „τῆς Γαλιλαίας κειμένη, καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολ-
 „λὰς, καὶ τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους εἴπερ
 „ἡθέλησεν, εὐχερῶς, διεγνωκυῖα τῇ πρὸς τὰς δεσπότας ἐμ-
 „μένειν πίστι, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέκλεισε, καὶ
 „στρατεύσασθαι τινὰ τῶν πολιτῶν Ἰσδαίοις ἐκάλυσεν. ὅπως
 „δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλὲς εἴη, ἠπάτησάν με τέχι-
 „σιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶσαι προτρέψαντες. καὶ παρὰ
 „Κεσίθ Γάλλῳ τῷ τῶν ἐν Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγμάτων ἡγε-
 „μονεύσαντος Φρεβὰν ἐκόντες ἐνεδέξαντο, καταφρονήσαι-
 „τες ἐμῆ τότε μέγα δυναμένη, καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως ὀ-
 „τος. πολιορκημένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν πόλεως Ιε-
 „ροσολύμων, καὶ τῷ κοινῷ πάντων ἱερῷ κινδυνεύοντος ἐν τῇ
 „τῶν πολεμίων ἐξουσία γενέσθαι, συμμαχίαν ἐκ' ἐπεμψαν
 „μὴ βεβλόμενοι δοκεῖν κατὰ Ῥωμαίων ὅπλα λαβεῖν. ἡ δὲ
 „σὴ πατρίς, ᾧ Ἰῷτε, κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ
 „ἀπέχουσα ἱππῶν μὲν ἑξήκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξή-
 „κοντα, Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπὸ
 „Βασιλείας, μηδὲ μιᾶς δὲ πόλεως Ἰσδαίων παρακειμένης,
 „εἰ ἡθέλειεν τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν ῥάως ἐδύνα-
 „το. καὶ γὰρ ἢ τε πόλις, ὃ τε δῆμος ὅπλων εὐπορεῖτο.
 „ἀλλ', ὡς σὺ φῆς, αἴτιος ἤμην ἐγὼ τότε. μετὰ ταῦτα δὲ,
 „τίς, ᾧ Ἰῷτε; πρὸ γὰρ τῆς Ιεροσολύμων πολιορκίας οἶδας
 „ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον, καὶ ἰωτάπατα κατὰ κρᾶ-
 „τος ληφθέντα, Φρεβῖά τε πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων
 „ὄχλον κατὰ τὴν μάχην πεσόντα. τότε ἔν ἐχρῆν ὑμᾶς,
 „πάντως ἀπηλλαγμένους τῷ δι' ἐμὲ φόβῳ, ρίψασθαι τὰ
 „ὅπλα καὶ παραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτε δὲ
 „ἔχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκαζέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτὰς ὠρ-
 „μήσατε πόλεμον. ὑμεῖς δὲ καὶ περιμενίνατε Οὐεσπασια-
 „νόν, ἕως αὐτὸς ἀφικόμενος μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως
 „προσέλθῃ τοῖς τείχεσι, καὶ τότε διὰ φόβον τὰ ὅπλα
 „κατέθεθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ πόλις ἤλω κατὰ κρᾶ-

mae sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Iuste, patria. Sed Sepphoris quidem in media Galilaea sita, et circa se habens vicos quam plurimos, quaeque facile poterat, si quidem voluisset, aduersus Romanos aliquid audere, secum tamen statuens suam erga dominos fidem seruare, et in vrbe sua exclusit; edictoque prohibuit ciuium suorum quemquam Iudaeis merere: utque a me extra periculum esset, dolo me induxerunt ciues, ut vrbem eorum moenibus munirem. quo facto praesidium receperunt a Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria praeerat: me contempto, qui tum potens valde et cacteris omnibus terrori. Cum autem eo tempore oppugnarentur Hierosolyma, vrbs apud nos amplissima, et parum abesset, quin templum omnibus commune in hostium potestatem veniret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma fuisse aduersus Romanos. Tua vero patria, o Iuste, ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in diuisione regis centum et viginti, neque Iudaeorum vrbs vlla ei adiaceret, ea, inquam, si voluisset, facile Romanis fidem seruare potuit. nam et ciuitati ipsi et populo abunde armorum erat. Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis postea, o Iuste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma, nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, multaque castella, magnamque populi Galilaeae partem acie cecidisse. Tunc igitur oportebat vos, omnino a mei terrore liberatos, arma abieciisse, et auxilio venisse regi Romanisque; quandoquidem non sponte, sed necessitate coacti, in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantisper exspectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus suis copiis moenibus oppugnandis sese admoueret: ac tunc demum prae metu arma posuistis, et procul dubio vestram vi expugnasset vrbem, nisi regi sup-

„τος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δομένῳ καὶ τὴν ἄνοιαν ὑμῶν παραι-
 „τμένῳ συνεχώρησεν Οὐσπασιανός. ἐκ ἐγὼ τοίνυν αἴτιος,
 „ἀλλ' ὑμεῖς οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. εἰ ἔ μέμνησθε, ὅτι
 „τοσαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος, ἔδενά διέφθαιρα;
 „σασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, ἔ διὰ τὴν πρὸς τὸν
 „Βασιλέα καὶ Ῥωμαῖς εὐνοίαν, διὰ δὲ τὴν ὑμετέραν αὐ-
 „τῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν πολιτῶν ἀπε-
 „κτείνατε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμῷ πολιορκημένῳ ἐν Ἰω-
 „ταπάτοις ὑπὸ Ῥωμαίων. τί δ' ἐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύ-
 „μων πολιορκίαν διαχίλιοι Τιβεριέων ἐξητάδωσαν, οἱ μὲν
 „πεπτωκότες, οἱ δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι; ἀλλὰ σὺ πο-
 „λέμιος ἔ γεγενῆσθαι φήσεις, ὅτι πρὸς Βασιλέα τότε ἔφυγες.
 „καὶ τῆτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμῷ φόβον φημί σε πεποιηκέναί.
 „ἐγὼ μὲν πονηρὸς, ὡς λέγεις. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας,
 „ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὐσπασιανῷ θανεῖν
 „κατακρίθηντι, ὁ τοσάτοις ὠρησάμενος χρήμασιν, τίνος
 „ἔνεκεν ὕψερρον δις μὲν ἔδωκε, τοσαυτάκις δὲ φυγεῖν τὴν
 „πατρίδα προσέταξε; καὶ ἀποθανεῖν δὲ κελεύσας ἄπαξ,
 „τῇ ἀδελφῇ Βερνίκῃ, πολλὰ δεηθείση, τὴν σωτηρίαν ἔχα-
 „ρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα δὲ τὰ κακουργήματα τάξιν
 „ἐπιστολῶν σοι πιτεύσας, ὡς καὶ ταύτας σὲ εὖρε ῥαδίερ-
 „γῶντα, ἀπήλασεν τῆς ὄψεως. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγ-
 „χων ἐπ' ἀκριβὲς εἶω. θαυμάζειν δ' ἔπεισί μοι τὴν σὴν
 „ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν, ἀπάντων τῶν τὴν πραγμα-
 „τείαν ταύτην γεγραφότων αὐτὸς ἄμεινον ἐξηγγελκέναι,
 „μήτε τὰ πρᾶχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν ἐπιστάμενος,
 „ἥς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ, μήθ' ὅσα ἔπαθον
 „Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπατῶν πολιορκίας ἢ ἔδρασαν ἡμᾶς
 „παρακολυθήσας, μήθ' ὅσα κατ' ἐμαυτὸν ἔπραξα πολιορ-
 „κούμενος δυνηθεὶς πυθέσθαι. πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγείλαν-
 „τες ἂν διεφθάρησαν ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. ἀλλ'
 „ἴσως τὰ κατὰ Ἱεροσολυμιτῶν πρᾶχθέντα μετὰ ἀκριβείας
 „φήσεις συγγεγραφέναί. καὶ πῶς εἶόν τε; ἔτε γὰρ τῷ πο-
 „λέμῳ παρέτυχες, ἔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα.

„plicant vestramque stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non mea igitur est culpa, sed vestra, „qui belligerare studuistis. Annon meministis, quod, „vobis toties superatis, vestrum neminem interfecerim? „Cum vero vos seditionem inter vosinet agitaretis, non „ex benevolentia erga regem et Romanos, sed vestrum „ipsorum ex malitia, centum et octoginta quinque civis occidistis, quo tempore ipse a Romanis obsideretur Iotapatis. Quid? annon in Hierosolymitana obsidione „recensita sunt Tiberiensium duo millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt? Sed forsitan tu hostem te fuisse negabis, quod tuum profugeris ad regem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu quidem „me hominem improbum esse dicis. Verum rex Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam indul- „sit et tam magna pecunia te donavit, qua deum causa „semel et iterum in vincula te coniecit, totiesque e patria in exilium ire iussit? cumque semel te morti addixisset, nonne multis Berenices sororis precibus motus salutem tibi concessit? Postea vero cum te, tot licet maleficiis deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit, hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te abegit. Sed in haec diligentius inquirere eaque redarguere desino. Caeterum „mihi subit mirari impudentiam tuam, qui ausus sis „dicere, te omnibus, qui harum rerum historiam litteris mandarunt, melius eas scriptis tuis enarrasse, „cum nec ea resciveris, quae per Galilaeam gesta sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem) nec eorum, quae Romani passi sunt Iotapatorum obsidione, nosse pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me gestas, dum obsiderer, discere poteris. nam omnes, qui ista narrando erant, acierum conflictu illic perierunt. Sed forte dices, te „accurate omnia perscripsisse, quae gesta erant contra „Hierosolymitas. Et qui potuisti, cum nec ei bello interfueris, nec Caesaris commentarios legeris? maxi-

„μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν ἐναν-
 „τίαν πεποιήσαι τὴν γραφὴν. εἰ δὲ θαρρεῖς ἄμεινον ἀπάν-
 „των συγγεγραφέαι, διὰ τί, ζώντων Οὐσπασιανῶ καὶ Τί-
 „τῃ τῶν αὐτοκρατόρων τῷ πολέμῳ γενομένων, καὶ βασιλέως
 „Αγρίππας περιόντος ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτῷ πάντων,
 „ἀνδρῶν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλεῖστον ἠκόντων, τὴν
 „ἱστορίαν ἢ ἔφερες εἰς μέσον; πρὸ γὰρ εἴκοσιν ἐτῶν εἶχες
 „γεγεραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἐμελλεῖ τῆς ἀκριβείας τὴν
 „μαρτυρίαν ἀποφέρεισθαι. νῦν δ', ὅτε ἐκεῖνοι μὲν ἔτι εἰσὶ
 „μεθ' ἡμῶν, ἐλεγχθῆναι δ' ἔνομίζεις, τεθαύρηκας. ἢ μὴ
 „ἐγὼ σοὶ τὸν αὐτὸν τρόπον, περὶ τῆς ἐμαυτῷ γραφῆς ἔδει-
 „σα. ἀλλ' αὐτοῖς ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτορσι τὰ βιβλία,
 „μόνον ἢ τῶν ἔργων ἤδη βλεπομένων. συνῆδεν γὰρ ἐμαυ-
 „τῷ τετηρηκότι τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 „ρίας τεύξεσθαι προσδοκῆσας ἢ διήμαρτον. καὶ ἄλλοις δὲ
 „πολλοῖς ἐφ' οὓς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν ἐνιοὶ καὶ παρετε-
 „τυχήκεισαν πολέμῳ, καθάπερ βασιλεῖς Αγρίππας καὶ
 „τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. ὁ μὲν γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος
 „ἕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβλήθη τὴν γνώσιν τοῖς ἀνθρώποις
 „παρὰ δὲ τῶν πράξεων, ὥς χαράξας τῇ αὐτῷ χειρὶ τὰ
 „βιβλία δημοσιεύσεσθαι προσέταξεν. ὁ δὲ βασιλεὺς Α-
 „γρίππας ἐξήκοντα δύο γέγραφεν ἐπισολάς, τὴν τῆς ἀλη-
 „θείας παράδοσιν μαρτυρῶν. ὧν δὴ καὶ δύο ὑπέταξα, καὶ
 „βληθέντι σοὶ τὰ γεγεραμμένα γινῶναι πάρεσιν ἐξ αὐτῶν.
 „ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΙΩΣΗΠΩ, ΤΩ, ΦΙΛΑΤΩ,
 „ΧΑΙΡΕΙΝ. Ἡδιστα διήλθον τὴν βίβλον. καὶ μοι πολὺ
 „ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραφάντων ἡκριβω-
 „κέναι. πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπὰς. ἔρρωσο Φίλτατε.”
 „ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΙΩΣΗΠΩ, ΤΩ, ΦΙΛΑΤΩ,
 „ΧΑΙΡΕΙΝ. Εξ ὧν ἔγραψας. ἡ δὲ μᾶς ἔοικας χρῆζειν δι-
 „δασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς ὅλας ἀρχῆθαι. ὅτ' ἂν
 „μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτός σε πολλὰ κατηχήσω τῶν
 „ἀγνοημένων.” ἐμοὶ δὲ ἀπαρτιθείσης τῆς ἱστορίας, Αγρίπ-
 „πας, ἢ κολακεύων, ἡ δὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ, ἡ δὲ εἰς αὐ-

„in quoque est indicio, quod scripseris contra quam Caesar
„in commentariis. Quod si confidis, te cacteris omni-
„bus in scribendo praestitisse, cur non, dum viverent
„Vespasianus ac Titus, quorum imperatorum auspiciis
„confectum erat bellum, et dum Agrippa rex superstes
„esset, cognatique eius, viti Graecarum literarum peri-
„tissimi, historiam tuam in lucem edidisti? eam utique
„ante viginti annos scriptis consignatam habebas: et pote-
„ras ab iis, quibus omnia explorata erant, accuratae di-
„ligentiae testimonium retulisse. Nunc vero, quando illi
„quidem nobiscum esse desierunt, teque redargui non
„posse arbitraris, ausus es librum edere. At non ego
„de meis libris perinde, ac tu, sum veritus: sed ipsis im-
„peratoribus eos obtuli, cum res gestae paene adhuc ante
„omnium oculos versarentur; quippe conscius eram mihi
„servatae ubicunque veritatis. Ac proinde cum testimo-
„nium illorum speravissem, non sum expectatione mea
„frustratus. Quinetiam cum pluribus aliis historiam
„meam communicavi, quorum nonnulli bello interfue-
„rant: inter quos fuit rex Agrippa, et quidam ex eius
„propinquis. Nam Titus quidem imperator ex iis solis
„rerum gestarum notitiam hominibus tradi tantopere vo-
„luit, ut manu sua subscriptos publicari praeceperit: rex
„vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epistolas, quibus
„veritatem a me traditam esse testatur. Ex quibus sane
„duas etiam subieci; et tibi, si volueris, inde licet ea
„cognoscere, quae scripta erant.” REX AGRIPPA IO-
„SEPHO CARISSIMO S. Libenter admodum perle-
„gi librum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et ac-
„curate, quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
„tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
„quum est illius. Vale, carissime.” „REX AGRIPPA IO-
„SEPHO CARISSIMO S. Ex iis, quae scripsisti, nihil
„desiderare videris, quod aliquis te edoceat, ut nos res
„omnes, quae gestae fuerint ab initio, perspectas habeamus.
„tamen cum me conueneris, ipse faciam, ut auditione ali-
„quam multa accipias, quae forsitan ignorasti.” Mihi autem,
„historia absoluta, Agrippa, non adulatione utens, hoc enim

„δυσόμενος, ὡς σὺ φήσεις, πόρρω γὰρ ἦν ἐκείνος τοιαύτης „κακοηθείας, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ „πάντες οἱ ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες.” ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς τὸν Ἰῦσον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παράθεσιν, μέχρ' ἐκείνων λελέχθω.

Ξϛ'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβεριάδα, καὶ καθίσας τῶν Φίλων συνέδριον, ἐββλεύομην περὶ τῶν πρὸς Ἰωάννην πραχθησομένων. ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς Γαλιλαίοις ὀκλίσαντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ λαβεῖν παρ' αὐτῆς δίκας ὡς πάσης τῆς γάσεως αἰτίᾳ γεγονότος. ἐκ ἡρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις αὐτῶν, προαίρεσιν ἔχων τὰς ταραχὰς χωρὶς Φόνης κατατέλλειν. ὅθεν δὴ παρήνισα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν γυνῶναι τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τὸν Ἰωάννην ὄντων. ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνῆς ἐγὼ τῆς ἀνθρώπου, οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, διὰ τῆς πίτιν καὶ δεξιᾶν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννη θελήσασι λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἴκοσι χρόνον προτεῖναι τοῖς ββλεύσασθαι θέλῃσι περὶ τῶν ἐαυτοῖς συμφερόντων. ἠπέλθον δὲ, εἰ μὴ ρίψωσιν τὰ ὄπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκήσεις καὶ δημοσιώσιν τὰς ἐπίας. ταῦτα δὲ ἀκῶσαντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ ταραχθέντες ὅτι μετρίως, καταλείψωσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὄπλα ρίψαντες ἦκον πρὸς με τετρακιχίλιοι τὸν ἀριθμόν. μόνοι δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμειναν οἱ πολῖται, καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Ἰωάννης μὲν, ἔτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμῶ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοβος ἔμεινεν.

Ξζ'. Κατὰ τῆτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρεῖται θάρρησαντες ἀναλαμβάνουσιν ὄπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν τευχῶν ὀχυρότητι, καὶ τῷ πρὸς ἑτέροις ὄντα με ὁρᾶν. πέμπουσιν δὴ πρὸς Κέσιον Γάλλον, Συρίας δ' ἦν ὅτος ἡγεμὼν, παρακαλῶντες ἢ αὐτὸν ἢ κεν θάττον παραληφόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τῆς Φερεήσοντας. ὁ δὲ Γάλλος εἰσεύσθαι μὲν ὑπέχετο, πότε δὲ, ὃ δισάφησεν. καὶ γὰρ ταῦτα

„ei non conueniebat, neque, vt tu dices, dissimulatione;
„nam plurimum aberat ab ista ingenii malignitate, sed,
„quemadmodum ii omnes, qui historias legunt, de veri-
„tate eius testimonium perhibebat.” Et haec quidem,
quae ad Iustum spectant, quocum necessario instituenda
erat comparatio, haecenus dicta sunt.

66. Ego vero cum res Tiberiadis curassem et amico-
rum concilium coëgissem, deliberabam, quid de Ioanne
faciendum esset. Et Galilaeis quidem omnibus placuit,
vt, cum eos armis instruxissem, in Ioannem impetum
facerem, deque eo tanquam seditionis totius auctore poe-
nas sumerem. At mihi displicebat illorum sententia, cui
constitutum erat sine caede tumultus componere. Quam-
obrem eos adhortatus sum ad curam omnem adhiben-
dam, vt eorum, qui cum Ioanne erant, nomina edisce-
rent. Quod cum illi fecissent, comperto mihi, qui viri
essent, edictum proposui, quo fidem dextramque me il-
lis porrigere dicebam, qui a Ioanne starent, modo resi-
piscerent: atque viginti dierum spatium ad cogitandum
eis praescripti, qui suis rebus vellent consulere. Porro
minitabar, nisi arma proiicerent, me ignem illorum do-
mibus subiecturum esse, bonaque illorum publicaturum.
His illi auditis, et non mediocri timore percussi, Ioan-
nem quidem relinquunt, armisque proiectis ad me venie-
bant, numero circiter quatuor hominum millia. Soli
vero apud Ioannem manserunt ciues ipsius, et peregrini
quidam e Tyrionum metropoli, plus minus mille et
quingenti. Ioannes quidem, ita meo vnus stratage-
mate superatus, deinceps in patria prae metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritae sumtis ani-
mis ad arma prouolant, freti firmitate moenium, et quod
me viderent aliis rebus distineri. Itaque mittunt ad Ce-
sarium Gallum, (erat autem is tum Syriae praefes) rogan-
tes, vt aut ipse ocyus veniret in suam fidem illorum ciui-
tatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum praesi-
dium. Gallus vero se quidem venturum esse promitte-
bat; sed de tempore nihil constituit. Et ego, cum ista

πυθόμενος, ἀναλαβὼν τῆς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας, καὶ ὀρ-
 μήσας ἐπὶ τῆς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ
 κράτος. λαθόμενοι δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρῆ. αἱ
 τῷ μίσους τὸν καιρὸν οἰηθέντες, εἶχον γὰρ ἀπεχθῶς καὶ
 πρὸς ταύτην τὴν πόλιν, ὥρμησαν ὡς ἀρδὴν ἀφανίσοντες
 πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. εἰσδραμόντες οὖν ἐνεπίμπερσαν
 αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμης καταλαμβάνοντες. οἱ γὰρ ἄν-
 θρωποι δέσαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. διήρπα-
 ζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον ὕδνα πορθήσεως κατὰ τῶν
 ὁμοφύλων παρελίμπανον. ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος, σφόδρα
 διετέθην ἀνιερῶς, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπο-
 μιμνήσκων, ὅτι τοιαῦτα δεῖν ὁμοφύλης ἢ ἔστιν ὄσιον. ἐπεὶ
 δ' ἔτε παρακαλῶντος, ἔτε προσάσσοντος ἤκουον, ἐνῆκα δὲ
 τὸ μῖσος τὰς παλαιώσεις, τῆς πισωτάτης τῶν περὶ ἐμὲ
 Φίλων ἐκέλευσα διαδῆναι λόγους, ὡς Ῥωμαῖον μετὰ μεγά-
 λης δυνάμεως κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβλη-
 κώτων. ταῦτα δ' ἐποίκην ὑπὲρ τῆς τῆς Φήμης ἐμπροσθῆς
 ἐπιχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὀρμὰς, διασωσάμην τὴν
 τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. καὶ τέλος προύχωρεσε τὸ στρατή-
 γημα. τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες, ἐφοβήθησαν ὑπὲρ
 αὐτῶν, καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρπαγὰς ἔφυγον. μάλιστα
 δὲ, ἐπεὶ καὶ μὲν τὸν στρατηγὸν εἶρων ταῦτα ποιεῖντα. πρὸς
 γὰρ τὸ πισὸν τῆς Φήμης, ἐσκηπτόμην ὁμοίως αὐτοῖς δια-
 τίθεσθαι. Σεπφωρεῖται δὲ, παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν, ὑπὸ
 τῷ ἐμῷ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ξη'. Καὶ Τιβερίας δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάθη ὑπὸ Γα-
 λιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσῆσης. τῶν ἐκ τῆς βελῆς
 οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλῶντες ἀφι-
 κέσθαι πρὸς αὐτὰς παραληψόμενον τὴν πόλιν. ὑπέχετο βα-
 σιλεὺς ἐρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστολάς ἀντιγράψει, καὶ τῶν πε-
 ρὶ τὸν κοιτῶνά τι, Κρίσπῳ μὲν τῆνομα, τὸ δὲ γένος Ισδαίῳ,
 δίδωσι πρὸς τῆς Τιβεριεῖς φέρειν. τῆτον κομίσαντα γράμ-
 ματα γυνώσκοντες οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ συλλαβόντες ἄγασιν
 ἐπ' ἐμέ. τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροξυνθὲν, ἐφ'

accepissem, assumtis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilaei vero, hac occasione arrepta, ratique, sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim ciuitati infessi erant infensique) incitati ferebantur in eam, quasi ciues omnes aduenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque cum excursionem fecissent, aedes illorum, quas incolis vacuas deprehendebant, igne cremarunt. nam homines praeter metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant aduersus populares suos. Ista cum ego animaduersissem, vehementer dolebam, illisque imperabam, ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare eiusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti, neque imperanti, morem gererent, (nam admonitionibus praeualebat odii magnitudo) amicorum, qui circa me erant, fidissimos iussi rumore spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Haec autem eo faciebam, ut, fama eius rei percrebrescente, Galilaeorum quidem impetus reprimere, seruareturque Sepphoritarum ciuitas. Tandemque mihi bene successit hoc stratagemma. Audito enim eiusmodi nuncio, sibiipsis timuerunt; relictisque a tergo, quae rapta ceperant, fugae se mandarunt; praesertim cum me ducem suum eadem facere viderent. nam ad fidem rumori faciendam, simulabam, me similiter ac illos periculo terreri. Sepphoritae autem praeter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum absuit quin a Galilaeis diriperetur, ex huiusmodi causa. Senatus eius primores scribunt ad regem, rogantes, ut ad eos veniret urbemque sub imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat, illisque rescripsit; et literas ad Tiberienses perferendas cuidam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem nomine, genere vero Iudaeo. Galilaei hunc, qui literas deferbat, a suis agniti comprehenduntque, ad me ducunt: plebs autem omnis, hac re au-

ὄπλα τρέπεται. συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταχόθεν καὶ τὰ τὴν ἐπιῴσαν, ἤκου εἰς Ἀσωχὴν πόλιν, ἔνθα δὲ τὴν κατὰ λυσιν ἐποιέμην, καταβοήσεις τε σφόδρα ἐποιῶντο, προδόντι ἀποκαλῶντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως φίλην. ἐπιτρέπεν τε ἤξιον αὐτοῖς καταβάσιν ἄρδην ἀφανίσαι. καὶ γὰρ πρὸς τὰς Τιβεριεῖς ἔχον ἀπεχθῶς, ὡς πρὸς τὰς Σεπφωρίτας.

ξθ'. Εγὼ δὲ ἀκίστας ἠπόρην, τίνα τρόπον ἐξαρεπάσω τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὀργῆς ἐπ' αὐτῆς. ἀρνήσασθαι γὰρ ἐκ ἐδυνάμην, μὴ γεγραφέναι τὰς Τιβεριεῖς καλῶντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκείνῃ πρὸς αὐτὰς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. σύννευς ἦν πολλὴν ὥραν γενόμενος, „ὅτι μὲν ἡδίκηκασιν, εἶπον, Τιβεριεῖς, οἶδα „κἀγὼ· τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς ἔκωλύσω διαρεπάσαι. δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως τὰ τηλικαῦτα πράττειν. ἔγὼ γὰρ μόνον Τιβεριεῖς προδότηί τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν „γεγόνασιν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. προσμύνατε δὲ, μέχρι τὰς αἰτίας ἀκριβῶς ἐκμάθω, καὶ τότε πάντας ὑποχειρίους ἔξετε, καὶ ὅσας ἰδίᾳ „ἐπάξαι δυνήσεσθε αὐτῶν.“ καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεισα τὸ πλῆθος, καὶ παυσάμενοι τῆς ὀργῆς διελύθησαν. τὸν παρὰ βασιλέως δὲ πεμφθέντα δῆσαι κελεύσας, μετ' ἑπτά ἡμέρας ἐπὶ τινὰ τῶν ἑμαυτῇ χρεῶν ἐπέειχεσαν σκηψάμενος ἐκδημεῖν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον λάθρα, προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιώτην Φύλακα, καὶ φυγεῖν πρὸς βασιλέα. Τιβεριὰς δὲ μέλλοντα δευτέρου ἀφανίζεσθαι, στρατηγία τῇ ἐμῇ καὶ προνοία τῇ περὶ αὐτῆς ὅζυν ἔως κίνδυνον διέφυγεν.

ο'. Κατὰ τῆτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰῆτος ὁ Πισῶ παῖς λαθὼν ἐμὲ διαδιδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. τὴν αἰτίαν δὲ, δι' ἣν τῆτον ἔπραξεν, ἀφηγήσομαι. λαβόντος ἀρχὴν Ἰουδαίοις τῷ πρὸς Ῥωμαῖς πολέμῳ, Τιβεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακῆν βασιλεῖ, καὶ Ῥωμαίων μὴ ἀφίστασθαι. πείθει δ'

data, valde exasperata erat, et ad arma procurrebat. cumque multi postridie eius diei undique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua tum diuersabar, confestim veniebant; et vehementer vociferabantur, Tiberiada proditricem appellantes regisque amicam: postulabantque, ut permitterem eos, descensu illic facto, eam funditus euertere soloque aequare. Tiberiensibus quippe aequae infensi erant ac Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam, quo modo Tiberiadem iratis Galilaeis eriperem. nam inficiari non potueram, Tiberienses literis regem ad se, deditio-nem facturos, acciuisse: nam literae, ab illo ad eos re-scriptae, rei veritatem arguebant. Itaque cum diu taci-tus mecum cogitassem, tandem respondebam: „Tibe-„rienses quidem inique egisse et ipse noui; nec per me „stabit, quo minus urbem eorum diripiatis. veruntamen „eiusmodi quid non nisi adhibito iudicio admittendum. „non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodide-„runt: sed et multi eorum, qui in Galilaea fidei spectatifi-„simae habentur. Quare manete tantisper, dum exactius „edidicero, quinam fuerint proditionis auctores: et tunc „eos omnes in potestate vestra habebitis, et quotquot eo-„rum vos singuli reos adducere potestis.” Atque haec loquutus persuasi multitudini: moxque, ubi ira refederat, domum quisque suam discesserunt. Cum autem eum, qui a rege missus erat, vinciri iussissem, non ita multis post diebus cum simulassem, me necesse habere e regno abire ad aliquid negotii conficiendum, Crispo ad me clam ac-cito, iussi, ut militum custodem suum inebriaret, atque ita ad regem fugeret. Iam vero cum in extremo excidii discrimine iterum constituta esset Tiberias, mea solertia, qua ei prouidebam, periculum breui adeundum hoc mo-do effugit.

70. Sub idem tempus Iustus Pisti filius, me incscio, ad regem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, pau-cis exponam. Cum primum ortum esset bellum, quod Iudaei contra Romanos gesserunt, Tiberienses decreuerant regi parere et a Romanis neuiquam desciscere. Iustus vero

αὐτὰς Ἰῦτος ἐφ' ὅπλα χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτὸς ἐφιδέμενος πραγμάτων, καὶ δι' ἐλπίδος ἔχων ἄρξαι Γαλιλαίων τε καὶ τῆς αὐτῆς πατρίδος. ἢ μὴν τῶν προσδοκηθέντων ἐπέτυχεν. Γαλιλαῖοί τε γὰρ, ἐχθρῶς ἔχοντες πρὸς τὰς Τιβεριεῖς, διὰ μῆνιν ὧν ὑπ' αὐτῆς πρὸ τῆς πολέμου ἐπεπόνθεισαν, ἢκ' ἠνείχοντο στρατηγῶντος αὐτῶν Ἰῦτος. καὶ γὰρ δὲ τὴν πρυσασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τῆς κοινῆς τῶν Ἰεροσολυμιτῶν, πολλάκις εἰς τοσαύτην ἦκον ὀργήν, ὥς ὀλίγῃ δὲν ἀποκτεῖναι τὸν Ἰῦτον, φέρον αὐτῆς τὴν μοχθηρίαν ἢ δυνάμενος. δέσας ἂν ἐκείνος, μὴ καὶ λαβὴ τέλος ἅπαξ ὁ θυμὸς, ἔπεμψε πρὸς βασιλέα, κρηίσσον καὶ ἀσφαλέσειον οἰκίσαι παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

οά. Σεπφωρεῖται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέσιον Γάλλον ἔπεμψαν, καὶ ἤκειν παρεκάλειν ὥς αὐτὰς θᾶττον παραληψόμενον τὴν πόλιν, ἢ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόψασαι τὰς ἐπ' αὐτὰς τῶν πολεμίων ἐπιδρομὰς. καὶ τέλος ἔπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν πάλιν συκνήν, ἣν ἐλθῶσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. κακωμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περίξ χωράς, ἀναλαβὼν ἐγὼ τὰς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἦκον εἰς Γαρεισίμην. ἔνθα βαλλόμενος χάρακα πόρῳ τῆς Σεπφωρετῶν πόλεως ἀπέχων εὐδίων ἑκοσι νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμιξα, καὶ τοῖς τείχεσιν προσέβαλλον. καὶ διὰ κλιμάκων ἐμβήσας συχνὰς τῶν στρατιωτῶν, ἐγκρατὴς τῆς πλείους τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. μετ' ἢ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἄγνοιαν ἀναγκασθέντες ἀνέχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δύο καὶ δέκα Ῥωμαίων πεζῶς, δύο δὲ ἱππεῖς, ὀλίγους δὲ Σεπφωρετῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. γενομένης δὲ ὕστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδῖον μάχης, πρὸς τὰς ἱππεῖς, μέχρι πολλῆς καρτερῶς διακινδυνεύσαντες ἠττήθημεν. περιελθόντων γὰρ μετὰ τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμῷ δέσαντες ἔφυγον εἰς τὰ πίσω. πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τῷ σώματός με Φυλακὴν, Ἰῦτος τῆνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ τότε τὴν αὐτὴν

suadet eos arma capere, quod et ipse novis rebus stude-
ret, speraretque imperium adipisci Galilaeorum patriae-
que suae. non tamen voti compos factus est. Nam et
Galilaei Tiberiensibus infensi, ex ira, quam conceperant
ob ea, quae ante bellum susceptum ab eo passi fuerant,
Iustum pro duce habere non ferebant. Quin et ego, cui
commissa erat praefectura Galilaeae a communi Hieroso-
lymorum, saepenumero adeo ira accensus eram, ut pa-
rum absuerim a Iusto occidendo, quod malitiam eius per-
peti nequiverim. Ille igitur veritus, ne ira mea aliquan-
do in caedem prorumperet, ad regem misit, fore ratus,
ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritae autem, praeter opinionem e primo
periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes,
ut ad eos ocyus veniret, urbem in fidem suam accepturus,
aut militum manum expediret, quae hostium incurso-
nes reprimeret. Tandemque persuaserunt Gallo de inte-
gro ad eos mittere copias aliquammultas pedestres eque-
stresque: quas, cum venissent, noctu in urbem recepe-
runt. Cum autem regio finitima a militibus Romanis
vexaretur, ipse, assumtis, qui mecum erant, militibus,
Garesimen veniebam; ubi, castris positis valloque circum-
datis, cum abessem a Sepphori viginti stadiorum inter-
vallo, nocte copiis urbi admotis moenibus successi: cum-
que per scalas magnam militum vim ea scandere fecis-
sem, maximam urbis partem in meam potestatem redige-
bam. Non multo autem post propter locorum ignoran-
tiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim
quidem Romanorum peditibus, duobus vero equitibus, et
Sepphoritarum nonnullis: vno tantum e nostris desidera-
to. Aliquanto autem post praelio in planitie cum equi-
tibus conferto, cum diu pericula fortiter adiissemus, tan-
dem victi sumus. Nam cum circumventus essem a Ro-
manis, qui mecum erant prae metu terga vertebant. Ex
illa vero acie cadit vnus eorum, quibus credita erat cor-
poris mei custodia, Iustus nomine, qui que apud regem

τάξιν ἐρηκώς. κατὰ τῶτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασι-
λέως δύναμις ἦκεν ἱππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας ἐπ'
αὐτῆς ἡγεμὼν, ὁ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. ἄτος οὖν βαλ-
λόμενος στρατόπεδον Ἰηλιάδος ἀπέχον σαδείας πέντε, Φρε-
ρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγύσῃ, καὶ τῇ εἰς
Γάμαλα τὸ Φερίον, ὑπὲρ τῆς τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων
ὠφελείας τοῖς ἐνοικοῖς ἀποκλείειν.

οβ'. Ταῦτα δ' ὡς ἐγὼ ἐπυθόμην, πέμπω διχιλίους
ὀπλίτας, καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερειμίαν. οἱ δὲ, καὶ χάρα-
κα θέντες ἀπὸ σαδείας τῆς Ἰηλιάδος πλησίον τῆς Ἰορδάνης
ποταμῆς, πλεον ἀκροβολισμῶν ἔδδεν ἔπραξαν, μέχρι τρισ-
χιλίας ἐγὼ στρατιώτας ἀναλάβων ἦκον πρὸς αὐτούς. κατὰ
δὲ τὴν ἐπιῦσαν ἡμέραν, ἐν τινὶ Φάραγγι καθίσας λόχον
ἐκ ἁπῶθεν αὐτῶν τῆς χάρακος, προσκαλόμεν τὴν βασιλι-
κὴν εἰς μάχην, παρανέσας τοῖς μετ' ἐμὲ στρατιώταις εὐε-
ψαι τὰ νῶτα, μέχρις ἂν ἐπισπᾶσονται τὴν πολεμὴν προ-
ελθεῖν. ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς
ἀληθείαις τὴν ἡμετέραν Φεύγειν, προσελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός
τε ἦν. κατὰ νῶτα δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας,
καὶ σφόδρα πάντας ἐθορύβησαν. ἐγὼ δὲ εὐθύς ὀξεῖα
χρησάμενος ὑποστροφῇ μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπήντησα τοῖς
βασιλικοῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα. καὶ κατῴρωτό μοι
κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πρᾶξις, μὴ ἐμποδὼν γενομένην
δαίμονός τινος· ὁ γὰρ ἵππος, ἐν ᾧ τὴν μάχην ἐποιόμην, εἰς
τελευταίῳδὴ τόπον ἐμπεσὼν, συγκατήνεγκέ με ἐπὶ τῇ ἐδά-
φῃ. θραύσεως δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν
τῆς χειρὸς, ἐκομίσθην εἰς κώμην Κεφαρινώμην λεγομένην. οἱ
δὲ ἐμοὶ ταῦτ' ἀκούσαντες, καὶ δεδοικότες, μὴ τι χεῖρον ἔπα-
θον, τῆς μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέχοντο, ὑπέστρεφον δὲ
περὶ ἐμὲ λίαν ἀγωνιῶντες. μεταπεμφάμενος οὖν ἰατρὸς καὶ
θεραπευθεὶς, τὴν ἡμέραν ἐκείνην αὐτῆς κατέμεινα πυρεξίας,
δόξαν τε τοῖς ἰατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταραχίας μετεκο-
μίσθην.

ογ'. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτῆς, πυθόμενοι τὰ κατ'

aliquando eundem locum tenuerat. Per idem autem tempus a rege veniebant copiae equestres pedestresque, et Sylla, qui dux eis praeerat, satellitum regionum praefectus. Hic igitur, cum ad stadia quinque a Iuliade castra posuisset, custodias praefecit viis, vni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilaeis commeatu incolas excluderet.

72. Ista quam primum ego acceperam, duo militum millia eo mitto, et, qui dux illis esset, Ieremiām. Illi vero, positis prope Iordanem amnem castris stadii intervallo a Iuliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die cum insidias in valle quadam collocaissem, haud ita procul ab illorum castris, regios ad pugnam prouocabam, admonitis, qui mecum erant, militibus, tantisper terga ut obuerterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus, nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant, qui ex insidiis surgebant, et caeteros omnes valde perturbarunt. Ego vero e vestigio celeriter conuersus cum meis omnibus regiis obuiam processi, et in fugam compuli. Atque praelium mihi ea die ex animi sententia successisset, nisi fors quaedam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnabam, in locum coenosum forte incidens, simul cum ipso me solo allisit. Cum autem articularum ad manus carpum facta esset contusio, deportatus eram in vicum, cui nomen Cepharnome. At mei, cum ista audiuisent, sollicitique essent, ne quid forsitan peius mihi acciderit, ab hostibus quidem persequendis desliterunt, atque reuersi de me vehementer animis angebantur. Accitis igitur medicis et curatione adhibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem, et nocte ex medicorum sententia translatus eram Taricheas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, vbi ad eos per-

ἡμεῖς, πάλιν ἐθάρσυσαν. καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ περὶ τῆς Φυλακῆς τῷ στρατοπέδῳ, διὰ νυκτὸς ἰππέων λόχον ἰδεύσαντες ἐν τῷ πέραν τῆς Ἰερδάνης, γενομένης ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλέσαντο. τῶν δ' ὑπακχσάντων καὶ μέχρι τῆς πεδῆς διελθόντων, ἐπιφανέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἰππεῖς, καὶ ταραξάντες αὐτὰς εἰς φυγὴν ἐτρεψαν, ἔξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, ἢ μὴν μέχρι τέλους τὴν νικην ἤγαγον. καταπεπλευκέναι γὰρ τινὰς ὀπλίτας ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχεῶν εἰς Ἰαλιάδα, φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οἱ δ'· Μετ' ἃ πολὺν δὲ χρόνον Οὐεσπασιανὸς εἰς Τύρον ἀφικνεῖται, καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Αὐγρίππας. καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυρίων αὐτὸν καλόντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. τὸν γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτῷ Φίλιππον ἔλεγον προδεδωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν, καὶ τὰς Ῥωμαίων δυνάμεις τὰς ὕσας ἐν Ἰεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτῇ πρόσταξιν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίοις μὲν ἐπέπληξεν, ὑβρίζοντι ἄνδρα, καὶ βασιλέα καὶ Ῥωμαίους Φίλον, τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνευσεν πέμψαι Φίλιππον εἰς Ῥώμην ὑφέξοντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμφορθεὶς ἔχ' ἤκεν εἰς ὄψιν Νέρωνι. καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐχάτοις ὄντα διὰ τῆς ἐμπειρίας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ὑπέτρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. ἐπεὶ δὲ Οὐεσπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν τῆς Συρίας Δέκα πόλεων κατεβόων Ἰῦς τῇ Τιβεριέως, ὅτι τὰς κώμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. παρέδωκεν οὖν αὐτὸν Οὐεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολαδιζόμενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. ὁ βασιλεὺς δ' αὐτὸν ἔδησεν, ἐπικρυψάμενος τῷτο Οὐεσπασιανόν, ὡς ἀνωτέρω δεδήλωται. Σεπφωρεῖται δ' ὑπαντήσαντες, καὶ ἀσπασόμενοι Οὐεσπασιανόν, λαμβάνουσι δύναμιν καὶ στρατηγὸν Πλακίδον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων, ἐπομένους μὲν, ἄχρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐεσπασιανῷ ἀφίξεως. περὶ ἧς, τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ Ταριχεῶν κώμην τὴν πρώτην πρὸς ἡμᾶς μάχην ἐποίησατο, καὶ ὡς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰωτάπατα ἀνεχώρησαν,

lata essent, quae mihi acciderant, animos resumserunt: cumque nouissent, negligentius custodiri castra, noctu trans Iordanem collocata in insidiis equitum turina, prima luce nos ad praelium prouocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus, et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, nostris terrore injecto, eos in fugam verterunt. E nostris etiam sex occiderunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi sunt. nam cum audissent, milites nonnullos Taricheis nauibus Iuliada aduectos esse, prae metu receptui cecinerunt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et cum eo Agrippa rex. atque Tyrii regem maledictis incessere coeperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Romanorum. Eius enim exercituum praefectum Philippum regiam prodidisse dicebant, et Romanorum milites, qui Hierosolymis erant, idque ipsius iussu. At qui Vespasianus, his auditis, Tyrios quidem obiurgauit; quod virum, et regem et Romanorum amicum, contumeliis afficerent; regem vero adhortatus est, ut Philippum Romam mitteret, Neroni eorum, quae gesta erant, rationem redditurum. Philippus proinde Romam missus in Neronis conspectum non veniebat. cum enim offendisset eum in extremis agentem propter tumultus, qui incidebant bellumque ciuile, ad regem reuersus est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaïda adueniret, Decapolitanorum primores in Iustum Tiberiensem palam vociferabantur, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut poenas daret regni stipendiariis. At rex eum, inscio Vespasiano, in vincula coniecit, quemadmodum supra dictum est. Tum Sephoritae, obuiam progressi Vespasiano, eoque salutato, praesidium ab eo acceperunt duce Placido: cumque illis adscenderunt, me a tergo eos persequente, donec in Galileam veniret Vespasianus. De quo aduentu, et cuiusmodi erat, et quo modo circa vicum Taricheam mecum acie primum conflixerunt, utque illinc in Iotapata se re-

καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν, καὶ ὃν τρόπον ζῶν ληφθεὶς ἐδέσθην, καὶ πῶς ἐλύθην, πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰσδαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκριβείας ἐν ταῖς πέρεϊ τῷ Ἰσδαϊκῷ πολέμῳ βίβλοις ἀπήγγελκα. ἀναγκαῖον δ' ἐστίν, ὥς οἶμαι, καὶ ὅσα μὴ κατὰ τὸν Ἰσδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῷ βίῳ μὲ πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οἱ. Τῆς γὰρ τῶν Ἰωταπάτων πολιορκίας λαβύσης τέλος, γενόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμενη, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἄγοντός με Οὐεσπασιανῷ. καὶ δὴ κελεύσαντος αὐτῷ ἡγαγον μὲν τινα παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτιδῶν τῶν κατὰ Καισάρειαν ἀλυσῶν ἐγγώριον. ἢ παρέμενεν δ' αὕτη μοι πολὺν χρόνον, ἀλλὰ, λυθέντος καὶ μετὰ Οὐεσπασιανῷ πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπηλλάγη. γυναῖκα δ' ἑτέραν ἡγαγον κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. καὶ ἐθὺς ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπεμφθεὶς Τίτῳ, πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσά, τῶν τε Ἰσδαίων διὰ σπῆδῆς ἐχόντων ὑποχείριόν με λαβεῖν τιμωρίας ἕνεκεν, καὶ Ῥωμαίων, ὅσας νικηθεῖεν, πάχειν τῆτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκῶντων, συνεχεῖς καταβοήσεις ἐπὶ τῷ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὡς καὶ αὐτῶν προδότην ἀξιούντων. Τίτος δὲ Καῖσαρ, τὰς τῷ πολέμῳ τύχας ἐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλυεν ὀρμάς. ἤδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καῖσαρ ἔπειθ' ἐμὲ πολλάκις ἐκ τῆς κατατκαφῆς τῆς πατρίδος πᾶν ὃ, τι θέλοιμι λαβεῖν. συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν. ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσόνσης μηδὲν ἔχων τιμιώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτῷ συμφερόντων εἰς παραμυθίαν λαβὼν φυλάξαιμι, σωμάτων ἐλευθέραν, τὴν αἴτησιν ἐποιήμην Τίτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἔλαβον, χαρισαμένῳ Τίτῳ. μετ' ἢ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν μετὰ πεντήκοντα φίλων αἰτησάμενος, ἐκ ἀπέτυχον. καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτῳ τὴν ἐξουσίαν δόν-

ceperunt, quaeque ipse gessi in eius loci obsidione, et qui factum est, ut ipse vivus captus vinculis adstrictus fuerim, et non multo post solutus, quae item ipse in bello Iudaico perfeci, quaeque spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de Bello Iudaico non perfunctorie narraui. Mihi autem necessarium esse arbitror, ut res a me in vita gestas, quas in libros de Bello Iudaico non retulerim, nunc demum memorarem.

75. Iotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, cum iam essem in Romanorum potestate, summa diligentia asseruabar, magno tamen in honore a Vespasiano habitus. ideo illius iussu in uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero, quae Caesareae captae erant, istius loci indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed cum vinculis solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, a me discessit: uxorem autem alteram ducebam Alexandriae. Illinc quoque una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum; et Iudaeis modis omnibus id agentibus, ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantes, et me ad poenam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Caesar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio discutiebat. cumque in eo esset urbs Hierosolymorum, ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Caesar, ut ex patriae excidio, quicquid vellem, ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in mearum calamitatum consolationem acceptum servarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Cum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in

τός, ἔνθα πολὺ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειστο γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσας ἐπέγνων Φίλων ἐμῶν καὶ συνήθων ὑπάρχοντας ἔρρυσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνενήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἔδδ' ὑτέρα καταθεμένους ἀπέλυσα συγχωρήσας αὐτὰς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. πεμφθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερσαλίῳ καὶ χιλίοις ἰππεῦσιν εἰς κώμην τινα Θεκῶαν λεγομένην, πρὸς κατανόησιν, εἰ τόπος ἐπιτηδείος ἐστὶ χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκῆθεν ὑποσρέφων εἶδον πολλὰς αἰχμαλῶτας ἀνεσauerωμένους, καὶ τρεῖς γνωρίσας συνήθεις μοι γενομένους, ἤλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων προσελθὼν, Τίτῳ εἶπον. ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν καθαιρεθέντας αὐτὰς θεραπείας ἐπιμελεσάτης τυχεῖν. καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσιν θεραπευόμενοι, ὁ δὲ τρίτος ἔζησεν.

ος'. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσεν τὰς ἐν τῇ Ἰσδαίᾳ ταραχὰς Τίτος, εἰκάσας τὰς ἀγρὰς, ἔς εἶχον ἐν ταῖς Ἱερουσολύμοις, ἀνονήτως ἰσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκείῃ Ῥωμαίων Φερεᾶν ἐγκαθέξασθαι, ἔδωκεν ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ. μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, σύμπλυν' ἐδέξατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμων. ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἦκομεν, πολλῆς ἔτυχον παρὰ Οὐεσπασιανῆ προνοίας, καὶ γὰρ καὶ κατάλυσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ γενομένη, πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησεν, καὶ σύνταξιν χρημάτων ἔδωκεν. καὶ τιμῶν διετέλει μέχρι τῆς ἐκ τῆ βίᾱ μετασάσεως, ἔδδ' ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὕφελών. ὁ μοι διὰ τὸν Φθόρον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰσδαῖος γάρ τις, Ἰωνάθης τὸνομα, σάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ, καὶ διαχιλίας τῶν ἐγχωρίων συναναπείσας, ἐκείνοις μὲν αἴτιος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τῆ τῆς χώρας ἡγεμονεύοντος δεθείς, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς, ἔφασκεν, ἐμὲ αὐτῷ ὄπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα. ἔ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κατέγνω θάνατον αὐτῆ, καὶ παραδοθεὶς ἀπέθανεν. πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συν-

quod inclusa erat magna captiuarum mulierum et puero-
rum multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum
et familiarum deprehendi, omnes, circiter centum et
nonaginta numero, liberaui, nulloque redemptionis pretio
soluti dimisi in pristinum fortunae statum restitutos. Mis-
sus deinde a Tito Caesare cum Cerialio et mille equitibus
in vicum quendam, cui nomen Thecoa, ad dispiciendum,
an locus esset castris metandis idoneus, cum illinc reuer-
tens multos viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi
quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et cum
Titi pedibus lacrymans accidissem, rem, vt erat, ei refere-
bam. Ille vero mox iussit ipsis detractis adhibendam esse
curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo,
dum curarentur, animam eflarunt; tertio vero longior vi-
tae vsura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Iudaea turbatas com-
posuerat, facta coniectura, agros, quos habebam circa Hie-
rosolyma, mihi inutiles fore, propter milites Romanos il-
lic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi praedia
donauit in planitie: et Romam profecturus, me naviga-
tionis socium assumsit, magno in honore habitum. Vbi
vero Romam peruenimus, curae non mediocri eram Ve-
spasiano. Nam et mihi hospitium dedit iis in aedibus,
quas, antequam fieret imperator, habitauerat, et ciuis Ro-
mani iure cohonestauit, et annuam mihi pensionem as-
signauit; meque honoribus cumulare non destitit, sua er-
ga me liberalitate ne minimum quidem diminuta, donec
e vita migrarit. id quod ex nonnullorum inuidia me in
discrimen aliquoties adduxit. Iudaeus enim quidam, Io-
nathas nomine, cum seditionem apud Cyrenen excitasset,
et bis mille indigenis, vt idem facerent, persuassisset, istis
quidem in causa erat exitii; ille vero, a prouinciae prae-
sidi victus et ad imperatorem missus, aiebat, me arma
et pecunias illi suppeditasse. Vespasianum tamen non
latebat, quod mentitus fuerit, capitisque eum condemna-
bat, adeo vt carnifici traditus perierit. Saepe etiam postea
accusationibus ab iis, qui meae inuiderunt felicitati, in me

θίντων, Θεῶ προνοία πάσας διέφυγον. ἔλαβον δὲ παρὰ Ούσπασιανῶ δωρεάν γῆν ἐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰσθαίᾳ. καθ' ὃν δὲ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς τοῖς ἡθυσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παιδῶν γενομένην μητέρα. ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἰς δὲ, ὃν Τρεκανὸν προσηγόρευσα, περίεστιν. μετὰ ταῦτα ἡγαγόμενῃ γυναῖκα κατωκηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰσθαίαν, γονέων εὐγενεσάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἐπιφανεσάτων, ἡθει πολλῶν γυναικῶν διαφύευσαν, ὥς ὁ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. ἐκ ταύτης δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο. πρεσβύτερος μὲν Ἰῆτος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνον, ὁ καὶ Ἀγρίππας ἐπικληθεῖς. ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. διέμεινεν δέ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων. Ούσπασιανῶ γὰρ τελευτήσαντος, Τίτος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὁμοίαν τῷ πατρὶ τὴν τιμὴν μοι διεφύλαξεν, πολλάκις τε κατηγορηθέντος ἐκ ἐπίσευσεν. διαδεξάμενος δὲ τῆτον Δομετιανὸς, καὶ προσηύξησεν τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς, τὴν τε γὰρ κατηγορήσαντάς με Ἰσθαίαν ἐκόλασεν, καὶ δῆλον εὐνῶχον, παιδαγωγὸν τῷ παιδὸς με, κατηγορήσαντα, κολαοθήναι προσέταξεν. ἐμοί τε τῆς ἐν Ἰσθαίᾳ χώρας ἀτέλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τιμὴ τῷ λαβόντι. ἡ δὲ τῷ Καίσαρος γυνὴ Δομετία διέτελεσεν εὐεργετήσάί με. ταῦτα μὲν τὰ πεπραγμένα μοι διὰ παντός τῃ βίῃ ἐστίν. κρινέτωσαν δ' ἐξ αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἔττεροι, σοὶ δ' ἀποδεδωκώς, κράτιστε ἀνδρῶν Επαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τῷ παρόντος ἐνταῦθα καταπαύω τὸν λόγον.

institutis, Dei providentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi latifundium in Iudaea. quo etiam tempore et uxorem dimisi, quod eius mores mihi non placerent, cum iam mater facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quae in Creta quidem habitabat, genere autem Iudaea erat, parentibus nobilissimis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quae multas mulieres morum praestantia superabat, ut vita eius, quam deinceps mecum agebat, indicio fuit. Ex ea duos suscepi filios, Iustum natu grandiore, et post eum Simonidem, qui et Agrippae cognomen habuit. Et huiusmodi quidem sunt res nostrae domesticae. Mansit autem mihi imperatorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem, quo pater, honore me habuit; cumque saepius accusarer, delatoribus non credit. Domitianus autem, qui ei in imperium successit, honoribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Iudaeos accusatores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei paedagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri iussit. Quin et mihi, quod attinet ad agros in Iudaeae provincia, tributorum immunitatem dedit: id quod ei, qui acceperit, honorificentissimum censetur. Ad haec Caesaris uxor Domitia mihi benefacere nunquam desistit. Et haec quidem praecipua sunt, quae per omnem vitam a me gesta sunt. ex illis vero de moribus meis iudicent alii, prout cuicunque libuerit. Cum autem tui in usum, praestantissime virorum Epaphrodite, antiquitates nostras omnes iam perscripserim, in praesentia hic narrationem claudio.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

L. S.

Opus tam voluminosum, vel adcuratissimis et diligentissimis operis, sine
vlla labe atque omnibus immune maculis egredi humanae vites non
patiuntur. Typi impuri aut nigro destituti, chartarum etiam plicaturae
in caussa maxime sunt, vt in charta praecipue nitidiori iota subscripta aut
non dignoscantur facile, aut vna binariae litterae haud sint expressae. Non
taro legentis animus maxime attentus oculique acutiores desiderantur.
Retuli igitur et illa in mendorum seriem, quae in tuo forsitan exemplo recte
scripta atque expressa fuerint.

TOMVS I.

In epistola, dedicatoria pag. IV. versu 15. post *obtulisti* adde *accessus bonae
fictum*.

pag. XVI. versu 9. lege *litterariam*.

In textu

- pag. 10. versu 25. lege *ενικα*. p. 42. versu 7. lege *ελληνιστων*.
- 80. versu 1. lege *Δουμος*. p. 80. versu 12. lege *Αβραμ*.
- 83. versu 19. Sphi 2. post *Labanus* adde *est*.
- 92. pro §. 4. lege §. 7. et pro §. 5. lege §. 4.
- 93. pro §. 8. lege §. 7. et pro §. 9. lege §. 8.
- 166. versu 30. lege *δακρυοντες*. p. ead. pro §. 1. lege §. 2.
- ead. versu vlt. lege *αυτον*.
- 167. versu 1. post *utilitatem* et *damna* pone comma.
- ead. pro §. 10. lege §. 9. p. 172. versu 13. §. 3. lege *υλοι*.
- 176. versu 2. lege *φυσαντος*.
- 189. versu 3. Sphi 6. post *vero* pone comma.
- 204. versu vlt. lege *αλθιν*. p. 208. versu 8. lege *και*.
- 218. versu 10. lege *τουτοις*. p. 256. versu 1. lege *κακ*.
- 260. versu 1. lege *απορουμενοις*. p. 262. versu 11. Sphi 7. *εταρον*.
- 264. versu 12. καφ. 5. lege *αδν*. p. 266. versu 8. lege *εχρησε*.
- 266. versu vlt. lege *ην*. p. 273. versu 10. post *ninosa* dele comma.
- 284. pro §. 7. lege §. 5. p. 285. pro §. 7. lege §. 6.
- 287. versu 4. pone comma pro puncto. p. 288. versu 21. lege *ισακην*.
- 316. καφ. 18. Sphi 4. versu vlt. lege *ευβριστων*.
- 328. versu 11. Sphi 2. lege *εχοντες*. p. 366. versu 9. Sphi 3. lege *ετιον*.
- 370. καφ. 5. versu 1. lege *αδν*. p. 374. versu 18. lege *προτιρον*.
- 396. versu 20. Sphi 3. lege *αν*. p. 399. versu 18. dele *sed*.
- 406. versu 8. Sphi 17. lege *ισχυν*.
- 428. versu 5. Sphi 27. lege *βοσκημα*.
- 463. versu 25. lege *Ελεazarum*. p. 485. versu penult. lege *αθ*.
- 488. versu 12. lege *αλλα*. p. ead. versu 17. lege *ιφραιμιτιδος*.
- 494. pro §. 28. lege §. 18. p. 497. versu vlt. lege *qui*.
- 546. versu 15. Sphi 7. lege *πρεσ* pro *πρεσ*.
- 580. versu 4. Sphi 3. lege *αδν*.
- 606. versu 7. Sphi 5. lege *δυνατες*. p. 622. versu 21. lege *δμας*.
- 628. versu 17. Sphi 2. lege *τοσουτοις*. p. 678. versu 9. Sphi 3. lege *αδν*.
- 680. versu 22. lege *συνκαταλαλοιμενον*.
- 716. versu 2 et 3. lege *ικανος* pro *ικανος*.
- 749. versu 16. lege *respondet*.
- 789. 2. versu Sphi 5. lege *sciscitantique*.
- 814. versu 12. lege *απδωκε*. p. 836. versu 10. lege *δυστατον*.
- 841. versu 14. Sphi 3. lege *inde*. p. 952. versu 1 et 2. lege *αδν*.
- 1018. versu 7. lege *ημεραν*. p. 1025. versu 13. lege *forte*.
- 1085. versu 1. lege *inertis*. p. 1135. versu 31. lege *terram*.
- 1170. versu 5. καφ. 12. lege *αγγωνισταις*. p. 1188. versu 18. lege *δαιμονην*.

TOMVS II.

In textu

- pag. 2. versu 15. lege *ἰνικα*. p. ead. versu 4. sphi β. lege *ἰ τῆς*.
- 6. versu 7. lege *ἰνα*. p. 99. versu 35. lege *passularum*; —
- 223. versu 2. sphi β. lege *veterem*. p. 237. versu 13. lege *ita pro itaque*.
- 239. versu 9. lege *ut pro ut*. p. 333. versu 3. sphi β. lege *nahtus*.
- 343. versu 3. cap. XIV. lege *mercenariorum*. p. 351. versu 3. lege *anillam*.
- 414. versu vlt. lege *ἀπὸ τῆς*.
- 450. versu 1. sphi ζ. lege *ἀπὸ τῆς*.
- 573. versu 31. lege *prabendi*. p. 602. versu 3. sphi ε. lege *τῆς*.
- 602. versu 3 et 4. lege *οικοδομηματιν*. p. 627. versu 36. lege *meridionalis*.
- 682. versu 13. post *γράφῃ* pone *punctum*.
- 690. pro 590. post paginam 689. scribe.
- 719. versu 2. sphi 4. lege *Alexandrii*. p. 737. lege §. 6. pro §. 5.
- 738 et 739. sphaerum numeri sunt mutandi.
- 778. versu 8 et 9. lege *χρησται*. p. 783. versu 18. lege *σημια*.
- 796. versu 20. lege *δοξαι*. p. 899. versu 7. cap. VI. lege *occiditadas*.
- 904. versu 12. sphi δ. lege *ἐνυμνησεν*.

TOMVS III.

- pag. 5. versu 3. post *perfectissim* pone *conima*. p. 36. pro §. 46. lege *ut*.
- 36. versu 18. lege *προδιδοναι*. p. 44. versu 18 et 19. sphi αβ. lege *ἡμεραν*.
- 44. versu 19 et 20. sphi αβ. lege *στρατιωτικον*.
- 83. versu 10. lege *capientum*. p. 132. versu 3. sphi 2. lege *ἀλμυρον*.
- 151. vlt. cap. III. post *populus* dele *comma*. p. 262. versu vlt. lege *ἡς τῆς*.
- 388. versu 8. sphi γ. lege *ἡσαν pro ἡσαν*. p. 433. versu 34. lege *pendit*.
- 504. versu 1 et 2. lege *οικους*. p. 626. versu 12. κεφ. η. lege *εἴηται*.
- 651. versu 10. cap. X. lege *pechniarum*.
- 652. versu 17. sphi β. lege *θαντον*. p. 661. versu 23. lege *scias*.
- 768. versu penult. lege *των φαρμακων*. p. 780. versu vlt. lege *ἡμυσ*.
- 962. versu 22 et 23. lege *μεμνησο*. p. 982. versu 5. lege *λυεσταις*.
- 1012. versu 11. lege *οἶμος*.
- 1024. versu 23 et 24. sphi δ. lege *αναμειξαν*.
- 1056. versu 10. lege *οὐκ ἐπ'*. p. 1076. versu 1. lege *δετη*.
- 1184. versu 22. 23. lege *βουλομεναι*.
- 1302. versu 11. lege *ἔδων τον και Ραμοσσην*.
- 1235. versu vlt. lege *solum*, *fi*.
- 1245. pto §. 8. lege §. 9. et sic vltierius mutandi sunt sphaerum numeri.
- 1266. versu 10. lege *τα γὰρ μη*.
- 1342. versu 1. in §. 10. lege *και εὐσεβεια*.

Haec fere sunt, beneuole lector, quae celeribus oculis peruolutanti mihi, plurimis distracto negotiis, vitro obuia inciderunt. Emenda et corrige, si quae alia minus recta inueneris. Quod ad Apparatum Flavianum et Commentarium, quem promissi: aliquid illius propediem exspecta, laborique meo faucas rogo.

DR. FRANCISCVS OBERTHÜR.

